

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

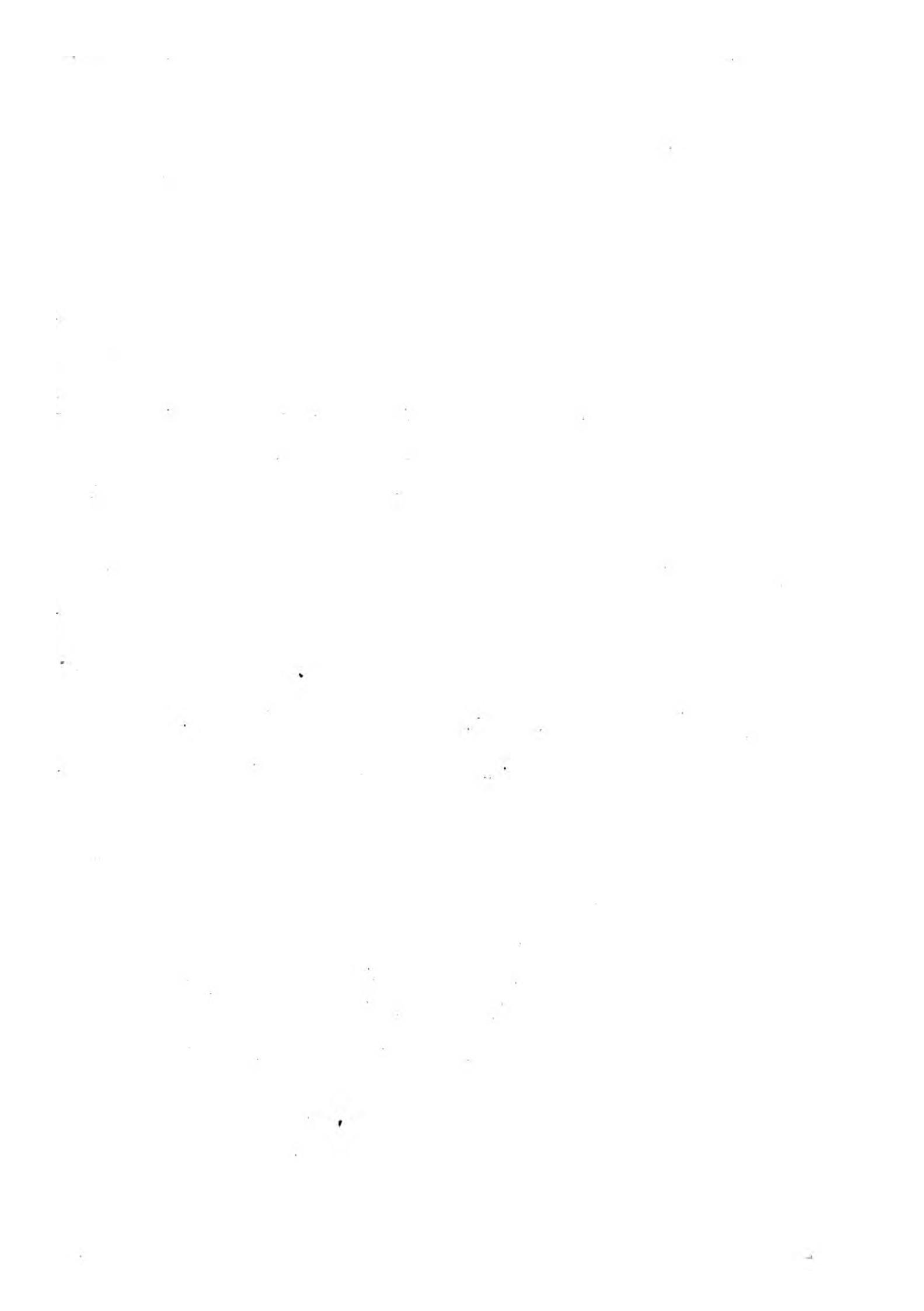

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

44. 1187.

BABPIOY MYΘIAMBOI.

BABRII FABVLAE IAMBICAE.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES,
INSTITUTI REGII FRANCIE TIPOGRAPHI, VIA JACOB, 56.

BABPIOY ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ.

BABRII

FABVLAE IAMBICAE CXXIII

IVSSV

SVMMI EDVCATIONIS PVBLICAE ADMINISTRATORIS

ABELI VILLEMMAIN

VIRI EXCELL.

NVNC PRIMVM EDITAE

IOH. FR. BOISSONADE LITT. GR. PR.

RECENSVIT LATINE CONVERTIT ANNOTAVIT

« Πολλὰ ἐν κήθοις ἐσπούδασαι ».
Julian. Cæs.

PARISIIS,
APVD FIRMIN DIDOT FRATRES,

VIA JACOB, 56.

MDCCCXLIV.

ABELO VILLEMMAIN V. EXCELL.

PARI FRANCIAE

SVMMO EDVCATIONIS PVBLICAE ADMINISTRATORI

QVAS MIHI COMMISIT EDENDAS

BABRII FABVLAS

VT POTVI DILIGENTISSIME PRO TEMPORIS ANGVSTIIS

ET DOCTRINAE TENVTATE RECENSITAS ET EDITAS

REDDO DO DEDICO

FVTVRAS

OBSERVANTIAE SVMMAE

ATQVE

PROMPTISSIMI OBSEQVII

TESTIMONIVM.

EDITORIS PRÆMONITIO.

De Babrii Fabulis in monasterio Montis Atho repertis multus est ab anno et amplius sermo inter Europæ cives eruditos.

Quis illas invenerit, et ubi, brevissime narrabitur.

Eruditionis antiquæ promovendæ causa, Summus Educationis Publicæ Administrator, *Ab. Villemain*, V. Excell., in Græciam ante annos quatuor K. Μινωτὸν Μηνῶν misit, codices manuscriptos investigaturum antiquitate insignes et integritate, ineditos præsertim quos nomen auctoris commendaret, aut ætas, aut argumentum. In primis est Μηνῶς tali par negotio, homo et Græcus et doctus. Namque fuit olim Serris in schola patria philosophiæ professor ac rhetoricæ; et ex quo, relicta Macedonia, Parisiis habitat, libris ostendit non paucis quantum in literis valeat.

Codices Μηνῶς, dum literariæ legationis officium obiret, plurimos inspexit, excerpit, descripsit, quorum recensum ab ipso institutum legere (1) pretium erit ope-

(1) Reperitur in *Conspectu Bibliographico* Milleri et Aubenatis vv. dd. t. 5, p. 80. Unam obiter de uno codice animadversionem addere lubet obiter. Tertius codex hisce designatur verbis : « Quelques maximes d'Esopé inédites et inconnues jusqu'à ce jour. Manuscrit sur parchemin qui date du Xe siècle, et se compose de 40 pages in-4°. Ces maximes sont en petit nombre; quelques-unes ont conservé la mesure lyrique; dans les autres la mesure a été rompue par les copistes : mais on peut encore y distinguer le rythme poétique. Le même man. contient quelques autres maximes dont plusieurs inédites, d'Hippocrate, d'Hermippus, d'Évagrius, de Démocrite, de Sextus, d'Isocrate et des Pères de l'Église ». In illo codice quem mecum communicavit humanissime vir d., nihil est lyrici, quod moneo ne fragmentorum eruditissimi collectores thesaurum reperisse se putent, atque disjecta Alcæi, Sapphonis, Ibyci, Stesichori membra ibi latere arte sua concinnanda. Codex ille,

ræ, quamvis careat (fabor enim libere quod sentio) ea narrandi diligentia et accurata auctorum ac librorum notitia, quæ relationum id genus fidem augent et utilitatem. Sed Græci homines diffusam illam occidentalium eruditionem nondum æmulantur, quibus nihil negligitur, ne ea quidem quæ minima sunt aut esse videntur. Ceteros inter codices eminent maxime Babrianus, quem Μηναῖς in Bibliotheca Sanctæ Lauræ Montis Atho (1) reperit, imo detexit, atque de latebra pædore plena ac sordibus marcentem extraxit fœdumque. Qua de re mihi benignissime utendam permisit et describendam diarii particulam, eamque in imo margine appono (2) ipsis ejus

qui paginis constat 48, continet Georgidæ, nec prorsus evanido monachi nomine, Gnomologium, quod ante annos hosce quindecim primo Anecdotorum Græcorum inserui volumini. Libro Parisiensi multum præstat quo ad editionem meam sum usus; sed est magna sui parte mutilus, quippe qui desinat, media litera my, in verbis ὀλιγοχρόνιος θάνατος mihi p. 59. Nonnusquam in commentario Babriano codicem Georgidæ novum ad partes vocavi.

(1) De Montis Atho monasteriis, et peculiariter de S. Laura, prodiit nuper in Conspectu Bibliographico Milleri v. d. t. 4 et 5, narratio a Braconnerio Loyolita Patre scripta a. 1706, monachicis quidem ineptiis scatens, sed ex qua tamen plurima tollere possis. Videtur non nitidissima vel sua vel librarii manu usum fuisse; unde irrepererunt menda nonnulla non mediocria, hocce, verbi causa, t. 4, p. 949: Apostolorum hospitium « qu'on nomme dans le pays *quierasia*, à cause de la « grande quantité de couriers qui sont en cet endroit ». Corrigendum suspicor, « *querastia* » (κερασιά), et « cerisiers ». Quod firmatur Jo. Commeni Descriptione Montis Atho p. 458: κατὰ δὲ τὸν ὁρόμον, ὅπου ὑπάγει ἀπὸ τὴν ἁγίαν Ἄνναν πρὸς τὸ μοναστήριον τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου εὐρίσκονται. . . ἡ κερασία ὅπου καὶ παρακλήσιον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Rursus t. 5, p. 60: Monasterium τῆς Μεταμορφώσεως « est situé au milieu des montagnes à une bonne portée de mousquet du « bourg ». Legendum videtur « portée de mousquet ».

(2) « L'histoire du manuscrit, qui contient les Fables d'Ésope versifiées par Balebrias [vid. p. 2], est celle-ci. Dans le couvent de *Laura*, à Mont-Athos, il y a deux bibliothèques, une petite et une grande. La première contient des manuscrits tout à fait abandonnés et jetés pêle-mêle, la plupart pourris par l'humidité et les ordures des animaux, au point que les Vies des hommes illustres par Plutarque, ouvrage manuscrit dont l'Allemand Zacharias parle dans le traité de son voyage qu'il fit il y a huit ans au Mont-Athos, manuscrit alors complet, je l'ai trouvé tout à fait abîmé; il n'avait plus que dix cahiers; en grande partie les feuilles étaient collées et pourries. Tous les autres manuscrits étaient dans un état pitoyable. Je travaillai dans cette bibliothèque quinze jours, accompagné d'un diacre, nommé Gabriel, en

verbis, quæ maluit adhibere gallica ; equidem græca maluissem. Est enim Μηνᾶς orationis græcæ artifex eximius. Quod quam vere dixerim monstrat Προθεωρία præmissa Galeni libello de Dialectica, quem nuper edidit typis Didotianis, dialecticus ipse valentissimus.

Dolendum est Babrianum librum tam feliciter inventum non exportatum fuisse Parisios. Sed οἱ ἀγιορεῖται pretium poscebant immane, et describere Μηνᾶς necesse habuit quem non potuit emere. In novam vero legationem profectus, vel mox profecturus, sibi illum comparare πάση μηχανῇ, τουτέστι πάση τιμῇ, conabitur.

Interim apographo usus, Babrium eo mihi videor modo recensuisse, ut pauci supersint loci in quibus lector hæreat, græce doctus, et satis literatus. Atque magnam ingenii et elegantiae famam, quam Babriano nomini fragmenta brevia et numero exigua conciliaverant, augebunt multum (id enim fiducia habeo) maxi-

feuilletant tous les manuscrits, que j'ai nettoyés autant qu'il m'était possible ; et j'ai mis des étiquettes et des numéros à ceux qui m'ont paru de quelque intérêt. Il y avait un plancher, qui occupait la moitié du parterre de la bibliothèque, en forme d'un sofa. Les planches d'au-dessus étaient mouvantes, et le devant du plancher ouvert ; l'au-dessous était plein de poussière et des ordures d'animaux. Ayant examiné tous les manuscrits, je me suis fourré sous le plancher, malgré la résistance des moines, qui s'y trouvaient. Ils me disaient qu'il n'y avait rien, et que je me salirais inutilement. Cependant j'en ai extrait quinze manuscrits : un Denys d'Aréopage, grand in-8°, *membr.*, avec des notes abrégées sur les marges ; un autre, Histoire des animaux, par Élien, incomplet et pourri vers la fin, *chartaceus* ; et autres treize encore, parmi lesquels se trouvait le manuscrit en question, abîmé vers le commencement et vers la fin. La dernière feuille était un lambeau, qui contenait les six derniers vers ; le verso était embloqué d'un papier collé et pourri. La première partie de ce manuscrit contenait les Histoires fabuleuses dont saint Grégoire de Nazianze fait mention dans quelques-uns de ses discours. La partie suivante contenait [les Fables] en quatre-vingt pages in-8°, de la même grandeur que la copie que j'eus l'honneur d'envoyer à M. le Ministre [altitudo apographi est cm. 18 ; latitudo cm. 13] ; plusieurs de ses feuilles étaient réécrites. L'écriture m'a paru être du Xe siècle. Le ι n'y était pas souscrit sous les voyelles α η ω, mais placé du côté droit : par exemple, αι ηι ωι, pour α η ω. Toutes les affabulations étaient en lettres majuscules. Il y avait plusieurs mots, dont quelques lettres étaient effacées, que j'ai déchiffrées et transcrites avec beaucoup de peine ».

namque facient fabulæ novæ numero centum et viginti tres; grande opus, unde ars poetæ et orationis scitus lepos recte queunt æstimari. Neque illi poterunt nocere rari versus, de quorum scriptura dubitabit lector criticus, quos sanabit forsā felix divinatio, vel codex alius.

Exspectandum enim trium saltem codicum auxilium.

Emetur codex Sanctæ Lauræ, vel poterit diligenter, data occasione, cum editione conferri.

Exstitit in bibliotheca Sanctæ Mariæ Grottæ Ferraræ, haud procul Tusculo, codex sæculo undecimo ineunte exaratus, in quo P. Romolinus inter varia opuscula mythica vidit triginta fabulas Æsopias « versibus iambicis vel potius scazontibus » ligatas. Romolini verba dissertissima reperire est in Noribergensibus Murrii Ephemeridibus, ann. 1789, unde fuerunt exscripta ab Harlesio in Bibl. Græca, t. 1, p. 635, qui Babrii versus esse nullus dubitat; ex Bibliotheca Gr. illa repetunt Schwabius Notitia de Phædro, p. 60, Knochius Editione Babrii, p. 25. Rogatus a me *Ab. Villemain*, vir excell., inquiri curavit de eo codice; et responsum tulit fuisse circa finem sæculi superioris a bibliotheca Mariana Grottæ Ferratæ ablatum. De loco in quem sit translatus nunc fit investigatio.

Tertius exstat in Hispania codex, b. Knustio inspectus, quemque se *forsan* descripturum esse dicebat literis ad Pertzium virum eruditiss. Matrino datis d. 24 febr. a. 1841, paucis ante mortem mensibus; nam Parisiis diem supremum obiit vir desid. d. 9 m. octobris ejusdem anni. Certior autem factus sum, Babrii causa, etiam mei, quæ est viri d. humanitas magna, Pertzium Knustianas schedas sedulo esse pervolutaturum; et, si quæ reperientur ad Babrium pertinentes, mecum communicatum iri.

Non deerunt igitur auxilia critica. Quod si menda remanserint nullo pacto emendabilia (verbi causa, spondæi τε ζῶν τὸ ζῆν male inlati quartæ sedi), poetæ ipsi vertentur vitio; quidni? peccant poetæ vel optimi; peccaverit græce scribens homo latinus. Nam poetam cui nomen Babrio, Valerio Babrio, natione et lingua latinum esse opinor.

Quæ si me non fefellit opinio, jam fit manifestum non vixisse Babrium eadem qua Bion et Moschus ætate; qua ætate homines latini græcos versus non faciebant. Censuerunt alii Babrium circa Augusti ævum floruisse, quos argumentis usos fuisse speciosioribus quam validioribus ostendit Knochius vir doct., quem non exscribo. Exscribam in transcurso hominis literati verba, in quæ nuper incidebam: « Babrias, auctor græcus, Augusti ætate « vixisse videtur..... Videtur ejus fabularum usus apud « Romanos fuisse frequentissimus. Suadebat Seneca « amico suo Polybio, Consol. 27, illas latine converteret; « et Quintilianus, Instit. I, 9, pueros jubebat inter legendum versus solverent. » Quæ si reapse dixerunt Seneca et Quintilianus, tantæ testes auctoritatis, nullum jam potest esse dubitationi locus. Sed est de Babrio altum Quintiliani ac Senecæ silentium; quique talia tam secure ac fidenter effudit, tota pronuntiandum est erravisse via.

Suam ipse Babrius indicavit ætatem Proœmio altero ante literam my, libellum donans novum filio βασιλέως Ἀλεξάνδρου, regis, immo imperatoris, Alexandri; quem filium Fab. 74, et Proœmio priore Branchum nominavit. Ad hunc locum monui, sed dubitanter, posse Alexandrum Severum intelligi. Atque quod narratur, Fab. 57, de Arabibus, quos mortalium mendacissimos expertus sit, in hominem non male cadit qui cum Brancho, filio Alexandri Syri, Syriam habitaverit. Qui nove-

rit istis meliora atque impertietur, ex facili me docilem et sequacem habebit.

Addidi ex Knochiano Syntagmate fragmenta choliambica Babriana, ex plurimis paucula: ea videlicet quibus in novis fabulis sedes non data fuit; versibus omnino neglectis, quos ex prosa fabulorum oratione excitavit ars criticorum, quamvis non raro sint probabilissimi: carent enim auctoritate. Apprime noverunt qui hæc nostra studia tractant, quam sæpe restitutiones quas vocant locorum et emendationes, ipso commentatorum periculo intrepida mente prolatae, fuerint codicis novi lectionibus apertissime confutatae.

Parisiis, a. d. X cal. oct. XLIV.

BABPIOY

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ.

BABRII

FABULÆ ÆSOPIÆ METRO IAMBICO.

BABRIOΥ

ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΣΤΙΧΟΙ ΧΩΛΙΑΜΒΙΚΟΙ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,
ὦ Βράγχε τέκνον, ἦν καλοῦσι χρυσεῖην.

Consuetudini parens edidi Βαβρίου. Sed apographum a Μινωτῶν Μηνᾶ scriptum, quod deinceps brevitatis causa litera A designabitur, exhibet Βαλεβρίου. Correcta magis scriptura codicis Harleyani apud Tyrwhittum Dissertatione Babriana p. 69, Βαλερίου, superscripto Βαβρίου. Suidæ quidem, a quo sæpe fuit ad partes vocatus, passim dictus est Βάβριος, simul et semel Βαβρίας, loco quem describere est operæ pretium: Βαβρίας ἢ Βάβριος· μύθος ἢ τοι μυθιάμβους· εἰσι γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ἰ· οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπειῶν μύθων μετέβλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους. Nulla codicum Suidæ memorata fuit circa id nomen varietas. Et Βάβριος vocatur ab Etymologici M. auctore in ὄμφαξ et πε-

πρωμένον· a Tzetza Chil. VIII, 505, XIII, 257, Βαβρίας, et incerto nominativo XIII, 592: Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου τε καὶ στίχοις τοῦ Βαβρίου. Zonaræ, sub Ἴλια, scriptura Βάμβριος in Βάβριος reformanda est ex Anecdotis Parisiensibus Crameri t. 4, p. 139, 26. Et Avianus etiam præfatione Babrium laudavit. Quum sit Babrius nomen latinum ex inscriptionibus notum, quas, post Canegieterum, collegit Knochius editione Babrii p. 12, fere crediderim, quæ est X. Bergeri opinio, quam et Hasio viro doct. probari intellexi, fabulatori nomen fuisse Valerio Babrio. Quod si ut nomine et gente latinus fuerit, potuit græca oratione uti, quæ et probabilis esset, elegantissima quoque. Similia non desunt hominum exempla utrius-

BABRII

FABULÆ ÆSOPIÆ METRO IAMBICO,

SECUNDUM LITERARUM ORDINEM.

VERSUS CHOLIAMBICI.

PROOEMIUM.

Principio progenies justorum fuit hominum, o Branche fili, quam vocitant auream Tertia post illas quædam ex-

que linguæ doctorum.— In A quidem est μῦθοι, sed me monuit Μηνάς serius vidisse se codicem obscure quidem, sed certissime μυθίαμβοι nomen tenere. Quod statim recepi, quum id nominis et loco Suidæ, quem modo allegavi, plane confirmetur, et alio Tzetzæ Chil. XIII, 257: ὡςπερ Βαβρίας γράφει Ἐν μυθίαμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω. Vide Knoch. Babr. p. 15, 17.

1. De aurea ætate Hesiodus E. 109: Χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων Ἀθάνατοι ποίησαν. Ovidius: « Aurea prima sata est ætas. »

2. Βράγχε τέκνον) quem nominat et Fab. 74, 15; non nominatum compellat vocativo παῖ Fab. 18, 15; 72, 28. An ad suum ipsius filium orationem direxerit iis locis poeta dubito ob pri-

mum versum fabulæ 108, seu proemii potius literæ M : ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Quærenti quis sit ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, remoto illo Macedone rege, succurrit imperator Alexander Severus. Ipsi enim esse potuit filius nothus, qui vocatus fuerit Branchus; idque convenientissime, scilicet natus forsan in Syria, forsan matre syra, certe syro patre, qui ante imperium gesserat Solis sacerdotium, et filium, nomine tali dato, quasi tutelæ Apollinis Branchii commendare sibi videbatur. Quæ conjectura hactenus non displicet Hasio viro eruditissimo. Jam erit τέκνον, παῖς, appellatio caritatis, qua usus fuerit magister in discipulum, affectu cum tenero. Libanius t. 3, p. 444 : εἰσὶ μοι παῖδες· οὕτω γὰρ καλὸν ὀνομάσαι τοὺς τῆς συνου-

- Τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,
 μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θείαν Ἡρώων·
 5 πέμπτη, σιδηρᾶ ρίζα καὶ γένος χειῖρον.
 Ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῶων
 φωνὴν ἔναρθρον εἶχε καὶ λόγους ἤδει·
 ἄγυραι δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.
 Ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης·
 10 ἐλάλει δὲ δελφίς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτη·
 στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργοὺς ὠμίλου·
 ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα, μηδὲν αἰτούσης·
 θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἑταιρεία.
 Μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γνοίης
 15 ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου,
 μύθους φράσαντος, τῆς ἐλευθέρας μούσης.

σίας ἀπολελαυκότας. Joannes Hieros. Vita Joannis Damasceni p. 240 : οἱ φιλοσοφίαν ἐκμελετήσαντες τέκνα τεκεῖν διὰ φιλοσοφίας τε καὶ μυήσεως ποθοῦσιν. Barnabas, qui fertur, initio Epistolæ Catholicæ : « avete, filii et filiae ». Ac discipuli magistrum patris nomine compellabant. Vide Menard. ad Barnabam p. 81 ; Elsner. ad Matthæum 11, 19 ; Wolf. ad Liban. Epist. 285, 8 ; Fabric. ad Marin. p. 127 ; Wyttenb. ad Eunap. p. 261. Addam in Aviani præfatione codices duo pro « Babrius » exhibere « Brachius », quod mendum, etsi esse fortuitum videatur, fuit tamen memorandum.

3. A, τῆς. Scribendum mihi fuit τις. — Fit saltus a prima ætate aurea ad tertiam, secunda ommissa, librario, puto, negligentius proferente. Est ἀπ' αὐτῶν, τῶν γενεῶν scilicet, intelligendum, non ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Ovidius : « Tertia post illas successit ahenea proles » ; qui non neglexit secundam :

« subiit argentea proles, Auro deterior ». Hesiodus ^τE. 126 : Δεύτερον αὐτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν Ἀργύρεον ποίησαν. Iam v. 142 : Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργύρω οὐδὲν ὁμοῖον.

4. A, γενέσθαι φασί) Post tertiam ætatem fuit Heroum quarta, de qua siluit Ovidius, Hesiodo memorata ^τE. 156 : Αὐθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἷ καλέονται Ἡμίθεοι.

5. A, μεμπτή. Correxi πέμπτη, quod postulat sententiarum nexus. Hesiodus πέμπτον γένος describit ^τE. 172 : Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσιν. . . Nūn γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. Ovidius : « De duro est ultima ferro » ; quæ ipsi est quarta. Auctorem fere puto scripsisse σιδηρῇ ipsum. Sed reliqui quod reperi in A. Quum variabitur, ionismum eligam.

titit ænea, quam excepisse narrant divinam aliam, Heroum.
Quinta, ferrea radix fuit pejusque genus.

Aurea in ætate,..... et animalia cetera vocem habebant articulata sermonibusque utebantur; et illorum erant fora silvis in mediis. Loquebantur et lapis abietisque folia; loquebatur delphinus, Branche, navi ac nautæ; colloquebantur passerres intelligenter cum agricolis. Ex tellure nascebantur cuncta, nihil ipsa poscente; mortalesque inter ac deos vigeat sodalitas.

Hæc autem disces sic habere se ac cognosces ex sapientis senis nostri Æsopi fabulas enarrantis libera musa.

6. A, ἐπὶ τῆς δε σῆς, deleta syllaba. Quo in loco quum valde trepidarem ego et homo aliquis doctus, statim vidit Dübnerus vir in hac arte critica consummatissimus legendum esse χρυσῆς, quod adeo verum est ut nihil sit verius; et ita scripsi, posito in δε accentu. Jam, ni mutantur verba τὰ λοιπὰ, patet periisse versus hujus finem, cum initio sequentis, cujus erit clausula, καὶ τὰ λοιπὰ τ. ζ. Cogitabam de corrigendo, καὶ τὰ φύλλα, καὶ τὰ πολλὰ, vel τὰ πλεῖστα τ. ζ., sed est nimia literarum in utroque nomine differentia. — A, ζῶων. Scripsi ζῶων, quod fere semper A exhibeat φ, ut et in σῶος, σῶζω. Quæ scriptura, quamvis eam plurimi editores negligant, est optima, fuissemque reprehensione dignus, si a codice recessissem. Vide Knochiū ad Babrium pag. 57.

9. Τὰ φύλλα τῆς πεύκης.) Loquitur abies Fab. 38, fagus Fab. 36. Phædrus Prologo primo: « Quod arbores loquan-

tur, non tantum feræ. » Loquuntur in Aviani Fabula abies et dumus. Vide Rigalt. ad Phædr. l. l.

10. A, ἐλάλει δὲ πόντιος ἰχθύς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ. Proponit vir d. versum legere, deleto nomine Βράγχε. Sed pes quartus ita esset læsus, ut non posset incedere. Nulla est causa cur scripsisset nomen Βράγχε librarius non repertum; potuit imprudens male repetere verbum ἐλάλει. Forsan inde legendum: Καὶ πόντιος ἰχθύς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ. Verbo iterato sententia non indiget. Vel latet piscis nomen cujusdam proprium, cujus glossa πόντιος ἰχθύς e margine sibi viam fecerit et sedem non suam occupaverit. Hocque mihi visum est illo probabilius, scripsique δελφίς, de ipso tamen vocabulo multum incertus, quum fabulam non meminerim, in qua delphinus et navis nautæque fuerint inter se loquuti.

12. Ovidius Metamorphos. primo in descriptione ætatis aureæ: « Mox etiam

Ὡς νῦν ἕκαστον ἄν θείης ἐν τῇ μνήμῃ,
 μελισταγές σοι νῶ τὸ κηρίον θήσω,
 πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλάσσαι.

fruges tellus inarata ferebat, Nec renovatus ager gravidis caneat aristis ».

15. Γέροντος ἡμῶν) Phædrus 5, 7, 32: « homo meus se in pulpito Totum prosternit. » Ibi Schwab. Et Phædro non semel Æsopus dictus fuit senex; 2, Prol. 8: « morem servabo senis ». Vide Schwab. ad 3, 19, 11. Idque non tam ratione ætatis, quam propter doctrinam ac magisterium. Sic « Callimachus senex » in Statiano Stellæ Epithalamio. Sic passim Hippocrates vocatur senex.

17. Α, ὦν νῦν ἕκαστον ἄν θείης ἐμῇ μνήμῃ. Μηνᾶς proponit τῇ μνήμῃ, malui ἐν τῇ. Et ὦν in ὡς mutavi. Sic connectitur probabiliter sententia sequentis versus. Theodorus Prodromus Rhodante simili sæpius utitur syntaxi: Ὡς ἄν λάθοι Δρύαντος ἡ παροιμία, p. 62; ὡς ἄν Βρυάξης ὁ κρατήσας θεσπίσοι, p. 313; ὡς ἄν Δοσιλλῆς τῶν τεθέντων ἐκφάγοι, p. 354. Babrius F. 59, 12: ὡς ἄν βλέποιτο. De quantitate syllabæ primæ vocabuli θείης sit lector securus. Est τοιοῦτον amphibrachys F. 28, 7, et sic ποιητὸν F. 1, 8; προσποιηθεὶς epitritus secundus F. 97, 2; προσποιητὰ ditrochæus F. 103, 5. Cf. F. 24, 3. Et Reisigium memini contra metricos eosque principes, Porsonum et Hermannum, iambum πλείων defendere. Potuit servari ὦν scripto ἐνθείης. Sed votum tam disertum de re tam tenui valde displicebat.

18. Μελισταγές τὸ κηρίον) Christodorus Descriptione statuarum de Homero 343: Πιερική δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλάτο Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές.

19. Α, θηλάσσαι. Suidas verbum habet θηλάσσαι, sed sine exemplo, cum acuto tono. Et Hesychio sic scriptum est θηλάσσαι sub Θῆσαι. Circumflexum est θη-

λάσσαι, ab eo qui syllabæ cavebat. Putavi, quum θηλάσσαι metro noceat, scribendum θηλάσσαι. Sic duplicavit sibi poeta in ἀμέσσω Fab. 107, 7; in ποσσὶν F. 45, 11; et c. Major est sententiæ quam scripturæ difficultas. Mellifluum favum vocari puto narrationes ipsas, quæ dulci et amœna novitate amarus condient iambo et asperos. Sed miror Babrium fabulatorem, amarus dicentem suos iambo, alterum velut Archilochum. Atqui si sunt amari, certe non erunt puero. Nam hanc esse Branchi ætatem ex verbi θηλάζω metaphora conjicio ac memoriter discendi præcepto. Amari ut maxime lectoribus videbuntur gravioris ætatis, qui « suspicione errantes sua ad se rapient quod fuerit omnium commune ». Ac prologo altero Fab. 108, rursus τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας ἤγει, quod est probabilius dictum. Addam inesse videri in πικρῶν ἰάμβων et μελισταγές κηρίον recordationem quamdam sententiæ veteris, τῆς παιδείας τὴν μὲν ῥίζαν εἶναι πικρὰν, τὸν δὲ καρπὸν γλυκύν, quam Isocrati tribuunt Hermogenes Prog. c. 3, p. 22, Libanius in Chria t. 4, p. 867, reperiunda et in Theonis antiquis editionibus, Camerariana v. c. p. 129; Demostheni Arsenius Viol. p. 190, Antonius Monachus S. 50 ed. lat. p. 180; Aristoteli Diogenes Laert. 5, 18; Democrito Gnomologus ap. Menag. ad Diog. l. l.; Catoni Diomedes ibid.; Tullio Jul. Rufinianus, ubi Ruhnck. p. 211. Demosthenem auctorem nominat et anonymus in codice 1168: Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ τὴν μὲν ῥίζαν τῆς παιδείας ἔφη εἶναι πικρὰν, τοὺς δὲ καρποὺς γλυκεῖς. Respectu ad illud nobile dictum Gregorius Nyss. t. 3, p. 315 B: Οὐ γὰρ εἰσιν αἱ ῥίζαι τῆς

Ut nunc unumquodque mandes memoriæ, mellifluum tuæ menti favum apponam, qui amarorum queas iamborum aspera cola sugere.

παιδείας γλυκεῖται, ἀλλὰ πικραὶ, καρπὸν δὲ εἰς ὕστερον βλαστάνουσι κηρίων ἡδύτερον. Hieronymus Rustico Epistol. Sel. l. 2, p. 313: « gratias ago Domino quod de amaro semine literarum dulces fructus carpo ». Lupus Ferrar. Epist. 1, extr.: « meque rimantem amaras literarum radices earum jam jucundissimis replete fructibus ». Vide et not. ad Herodiani Epimerismos p. 53, 293. Vulgatior etiam est mellis mentio in oppositione amari saporis. Photius Epist. 1, § 91: Οὔτε γὰρ τὰ δριμύτερα τῶν φαρμάκων ἀνευ μέλιτος τοῖς κάμνουσι προσάγειν ἐγνώκασιν οἱ ἰατροί. Cf. Gregorius Naz. Or. 37, p. 607 D; Synesius De regno p. 2 B. Locos veterum plurimos apposui ad Zachariam Mityl. p. 396. Inter similes recentiorum locos eminent suavissimi Tassi versus initio Gerus.: « Così all'egro fanciul » Quos notissimos transcribere supersedeo. Absurdissima est Chesterfieldii de eis sententia Epist. 217: « The image, with which he adorns the introduction of his epic poem, is low and disgusting; it is that of a froward, sick, puking child, who is deceived into a dose of necessary physic by *du bonbon* ». Quis credat tam tenera vocabula « egro fanciul » barbaris istis et absonis reddi potuisse

nominibus, et pro « succhi amari » apponi « a necessary physic » oratione moreque doctoris Purgonis, ac ridiculissime *du bonbon* pro pulcra poeticaque locutione « soave licor »? Voltarius, qui, Periculo de epica poesi cap. 1, ait, nec sine errore, opinor, talem imaginem in gallica epopœia non posse omnino recipi, illam merito laudat a poeta italo scriptam: « on approuve avec raison en Italie ces vers imités de Lucrece [1, 936] dans la troisième stance du premier chant de la Jérusalem: « Così all'egro fanciul » . . . Ludebat, Tassi sui memor, Guadagnolius, poeta jocosior: « Ma perchè non vi spiaccia o desti orrore, L'orpellerò di lusinghier contento. Così Frank, astutissimo dottore, Ricoprì le sue pillole d'argento, E il fanciullin, che non sapea di più, Vedea le belle, e le tirava giù ».

In loco valde impedito et obscuro, ac sine codicis ope fere insanabili, mihi proposuit Dübnerus, lector diligentissimus et eruditissimus, emendationem, qua sententia evadit optima, sed fit etiam codicis scripturæ vis nimia quam ut recipi queat: ὦν νῦν ἕκαστον ἵνα τιθῆς ἐν τῇ μνήμῃ, μελισταγές σοι, λῶστε, κηρίον θήσω, πικρῶν λάμβων σκληρὰ κῶλ' ἀφηδύνας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Α'.

ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

- Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,
 τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζώων
 φυγὴ τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.
 Λέων δὲ τοῦτον προεκαλεῖτο θαρσῆσαι
 5 αὐτῷ μάχεσθαι. «Μεῖνον», εἶπε· «μὴ σπεῦδε».
 Ἄνθρωπος αὐτῷ· «Μὴ δ' ἐπελπίσης νίκη·
 «τῷ δ' ἀγγέλῳ μοῦ πρῶτον ἐντυχῶν, γνῶση
 «τί σοι ποιητόν ἐστιν.» Εἶτα τοξεύει,
 μικρὸν διαστάς. Χῶ μὲν οἷστὸς ἐκρύφθη
 10 λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δείσας
 ὤρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.
 Τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἰστήκει.
 Ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κελευούσης,
 «Οὐ με πλανήσεις,» φησίν, «οὐδ' ἐνεδρεύσεις·
 15 «ὅπου γὰρ οὕτω φοβερόν ἀγγελὸν πέμπει,
 «πῶς αὐτὸς ἤδη πικρὸς ἐστὶ γιγνώσκω».

Ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τὴν ἐκάστου διάθεσιν· καὶ ὅτι ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει.

Similis argumenti conferatur Corayani syntagmatis Fabula 279, p. 182, 397; Aviani Fabula 17. — Lemma addidi huic Fabulae, ut et reliquis.

3. A, φυγῆς. Scripsi φυγή.

4. A, θαρσῆσαι. Forsan, θαρσήσας. Fabula collata: λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Avianus: «Tum pavi-

dis *audax* cupiens succurrere tigris.» Sed videtur Leo dixisse, θάρσει καὶ μεῖνον. Conf. v. 13.

5. A, αὐτῷ. Malui αὐτῷ.

10. Suidas: χολάδες, τὰ ἔντερα.

11. Suid.: νάπη, ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος.

12. Ignatii fabulam tetrasticham apponam, quam emendem obiter: Μάχην

I.

SAGITTARIUS ET LEO.

Homo quidam ivit in montem venaturus, sagittandi peritus artis. Tunc animalium fuga cunctorum exstitit cursusque plenus formidine.

Ast hominem leo provocavit, ut audax secum dimicaret. « Restita », inquit; « ne properes. » Cui homo: « Nec speres tu victoriam. Sed primum nuntio meo occurrens obvius, « cognosces quid sit faciendum tibi ». Dein arcu emittit sagittam, parvo distans intervallo. Et latuit ferrum mollibus leonis in visceribus conditum; qui percussus metu conjecit se fuga in deserta saltuum.

Ab ipso vulpes non procul stabat.

Quæ quum bono esse animo manereque in loco juberet, « Non me decipies », ait, « nec strues insidias mihi. Quando quidem enim terribilem adeo mittit nuntium, quo sit ipse « modo acerbus jam intelligo. »

Quod oporteat ex prolatis in medium cognoscere quæ sit cuique animi affectio; et quod sapientia prævaleat potentia.

λέων συνήπτεν ἀνδρὶ τοξότη, Βέλει τυπείς δὲ, θηρσὶν εἶπε τοιάδε· Εἰ δὲ προπομποῦς εὐπορεῖ τοίους ὄγε, Τίς αὐτὸς εἶη συστάδην ὠρμημένος; Protulit vir d. secundi versus e codice varietatem, Βέλει νυγείς δὲ θῆρ συνεῖπε τοιάδε, quam edita lectione multo meliorem esse ait, postulans quid plurale nomen θηρσὶν significat. Mihi

dissentire liceat. Verbum συνεῖπε prorsus absonum est, et θηρσὶν intelligendum de feris qui vulnerato adsunt leoni. Pronomini ὄγε substituendum ὄδε, quod reperi in codice 2991 A.

In affabulatione suadet Μηγάς mutare προσφερομένων in προφερομένων. Non esse scripta a Babrio hæc epimythia

Β΄.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΔΙΚΕΛΛΑΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

Ἄνῆρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων,
 καὶ τὴν δίκηλλαν ἀπολέσας, ἐπέζητει
 μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων.
 Ἡρνεῖθ' ἕκαστος. Οὐκ ἔχων δ' ὁ ποιήσει,
 5 εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντας ὀρκώσων·
 τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐθήεις
 ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους
 εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.
 Ὡς δ', εἰσιόντες τὰς πύλας, ἐπὶ κρήνης
 10 τοὺς πόδας ἐνίζον, κάπεθεντο τὰς πήρας,
 κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν
 μήνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.
 Ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας, εἶπεν· « Ὡς μάτην ἦκω!
 « κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεὸς γ' ἂν εἰδείη,
 15 « ὃς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
 « ζητεῖ δὲ μισθοῦ μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων »;

Ὅτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσεῖδες πιστά.

et alia prosa nec usque bona oratione
 scripta vix opus est lectorem moneri.
 Duorum quæ huic fabulæ fuerunt appo-
 sita alterum comparari potest dubio et
 ipsi epimythio Phædri 1, 13: « Virtute
 semper prævalet sapientia »; et Theo-
 gnideæ sententiæ 1076: Κρεῖσσόν τοι

σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς· scilicet δυνά-
 μεως. Quum merito in loco Phædri dis-
 pliceat « virtute », quæ sit corvi dolosis
 verbis a vulpe decepti, potest intelligi
 de sapientia quæ sua ipsius prævaleat
 virtute.

1. Suidas: ταφρεῦσαι, περισκάψαι.

II.

AGRICOLA QUI BIDENTEM AMISERAT.

Agricola fodiens vineam, quum bidentem amisisset, quærebat num quis præsentium furatus eum esset rusticorum.

Negabat quisque.

Tum incertus homo quid faceret, in urbem deduxit omnes, jusjurandum delaturus.

Deorum enim eos opinantur vulgo qui sunt ingenio tardiores ruri habitare; qui autem muris intus degunt, veros esse deos et cuncta inspicere.

Quum vero, ingressi portam, ad fontem pedes lavarent, manticis depositis, præco proclamabat mille se drachmas numeraturum, furtorum præmium indicandorum quæ ex dei æde fuerant ablata.

His auditis agricola « Quam vanum » ait « iter feci! fures « enim alios quo deus deprendet modo, qui sui spoliatores « templi non cognoscit, quæritque mercede oblata illos num « quis noverit mortalium? »

Quod oporteat promissis non credere, quorum non videris data pignora.

2. A, ἐζήτει. Scripsi ἐπεζήτει, ut esset legitima versui mensura. Eadem verbi ζητεῖν syntaxis cum μή v. 16. Nec omitendum esse ἐπεζήτει sic in clausula Fab. 28, 3; 95, 92; et pariter periisse præpositionem ἀπό F. 6, 8.

3. Forsan, μή τις παρόντων.

6. Suidas : εὐήθης· βλάξ, ἀνόητος, ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος.

11. A, κῆρυξ. Sic F. 72, 1.

In affabulatione videtur A habere εἰσιδες. Scripsi εἰσεῖδες. Esset εἰσιδες scripto vocabulo propius; sed hæc verbi forma hic loci vix placet.

Γ'.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

- Αἶγας ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρήζων
 ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ', ὡς αἰ μὲν ἦλθον, αἰ δ' οὔπω,
 μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
 κόμπην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,
 5 τὸ κέρας κατέαξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
 Τὴν δ' ἰκέτευε· « Μὴ, χίμαιρα συνδούλη,
 « πρὸς τοῦ σέ Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
 « τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μὴ με μηνύσης·
 « ἄκων γὰρ ἠυστόχησα, τὸν λίθον ρίψας ».
 10 Ἡ δ' εἶπε· « Καὶ πῶς ἔργον ἐκφανές κρύψω;
 « τὸ κέρας κέκραγε, κὰν ἐγὼ σιωπήσω ».

Ὅτι τὰ δημοσίᾳ ἀμαρτηθέντα κατ' οὐδένα τρόπον χρῆ κρύπτειν.

Conf. Coray. Fabula p. 91, 346; et Milleriana in Notit. mann. t. 14, p. 240; Phædrus 6, 23.

1. Α, αἶγά ποτ'. Scribendum fuit αἶγας ποτ'. — Suidas: χρήζω, ... θέλω.

2. Suidas: σηκοί, αἰ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις. Non caret vitio nominum ἔπαυλιν, σηκὸν, fere synonymorum jun-

ctura. Nec numeri placent, ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ', qui tamen tertio inde versu redeunt. Imo ob id ipsum displicent magis. Forsan scripserat auctor: ... χρήζων ἄγειν, ἐκαλεῖθ' ὡς δ' αἰ μ... Est verbum ἀνεκαλεῖτο in collatis fabulis: αἰγοβοσκός τὰς αἶγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς μάνδραν.

III.

CAPRARIUS ET CAPRA.

Capras quondam ad stabulum cupiens et præsepe caprarius agere, quum adessent aliæ, aliæ abessent adhuc, unius, quæ contumacior in convalle dulcem carpebat comam ægili schinique, cornu confregit, feriens eminus lapide.

Et illam rogabat supplex : « Ne, capella conserva, per ego
« te Panem, qui saltus inspectat, ne domino, capella, ne me
« prodideris; quippe qui invitus dexterius sum jaculatus,
« misso lapide.

Quæ contra « Ac qui rem », inquit, « celabo manifestam?
« Clamat cornu, quantumvis ipsa siluerim ».

Quod quæ fuerunt palam peccata nullo oporteat modo occultere.

4. Suidas : αἴγιλλος, εἶδος βοτάνης. Junxit poeta ægilum et schinum memor forsā Theocriti 5, 128 : Ταὶ μὲν ἐμαὶ κῦτισόν τε καὶ αἴγιλον αἴγες ἔδοντι, καὶ σχῖνον πατέοντι. Ibi scholium : κῦτισος, αἴγιλος καὶ σχῖνος θάμνοι εἰσὶν οὗς ἐπιπέμονται αἱ αἴγες. Interpres botanicus

Theocriti ait σχῖνον esse lentiscum. Sed quis capras vidit pistaciam lentiscum tondentes? Est in idyllio ac fabula herba vel frutex; ni fallor tamen.

7. A, Πρὸς τοῦ σε II. Visum est ob majorem obstestationis vim acuere pronomen.

Δ'.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ.

Ἄλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
 ἀνεῖλετ'· ὄψου δ' ἔτυγε ποικίλου πλήρης.
 Τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων,
 ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου·
 5 ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἠπλώθη.
 Σωτηρία πῶς ἐστὶ καὶ κακῶν ἕξω
 τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
 σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

Ε'.

ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΙ.

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
 οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
 Τούτων ὁ λειφθεὶς, τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,
 ἐκρύπτειτ' οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.

Fab. IV. Conf. Coray. F. 154.—Affabulatio Corayanæ : τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγειν τὴν δίχην. Sic scripsit pro ἴδης quod repererat, tunc oblitus recentiores sic aoristo subjunctivi passim uti loco futuri; quod serius meminit p. vδ'. Sed fere puto, quum oratio reliqua sit probe græca, ἴδης esse mendum calami, rescribendumque ἴδοις, iotacismo favente, addito

etiam ἂν, quod fuerit omissum casu.

Fab. V. Conf. Coray. F. 145, p. 87, 343; Knochii Frag. 39.

1. Versus duo primi exstant in Suidæ Lexico V. Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι· οἱ μαχηταὶ καὶ θυμικοὶ ὡς ἀνθρωποὶ. Βάβριος.

2. Suidas alio ordine : Οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὡσπερ ἀνθρώποις. Firmat vocabulum οἷον fabula secunda Corayi : ἀλέ-

IV.

PISCATOR ET PISCIS.

Piscator sagenam, quam recens jecerat, extraxit. Obsonii autem erat varii referta.

Ast piscium minutus quisque effugit in altum, e rete clam elapsus multiforo, dum captivus quicumque magnus in navicula jacuit extentus.

Salus fit quodammodo et malorum effugium parvitas; qui autem magnus est opinione vulgi, eum raro videbis periculum effugere.

V.

PULLI GALLINACEI.

Pullorum gallinaceorum certamen erat Tanagræorum, quibus animum esse dicunt qualem hominibus.

Illorum qui victus fuit, vulneribus quippe coopertus, præ pudore angulum in domo quæsivit ubi deliteret.

κτορες δύο δι' ὄρνεις ἐμάχοντο, οὓς λέγουσι θυμὸν ἔχειν ὡς ἀνθρώπων. Plinius H. N. 10, 24, 2, de gallinaceis: « Ex his quidam ad bella tantum et prælia assidua nascuntur, quibus etiam patrias nobilitarunt, Rhodum aut Tanagram ». Ibi Harduinus.

3. Verbo λειφθεῖς pro scholio sint synonyma ἡττηθεῖς, νικηθεῖς, Corayanarum. Cf. F. 69, 3.

4. Collatio fabularum Corayanarum eo ducit ut γωνίῃ scriptum esse putes, ni obstaret hiatus. Accusativus intelligendus cum ellipsi præpositionis, propter motum, non latentis pulli, sed avolantis ut in angulo se recipiat. Ælianus H. A. 4, 29, de gallinaceo victo: καταδύεται ὑπὸ τῆς αἰδοῦς. Ibi Jacobsius καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης excitat ex Xenophonte.

- 5 Ὁ δ' ἄλλος εὐθύς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας,
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
Καὶ τὸν μὲν αἰτός τις ἐκ στέγους ἄρας,
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφίβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τὰπίχειρα τῆς ἥττης.
- 10 Ἄνθρωπε, καὶ σὺ μὴ ποτ' ἴσθι καυχήμεον,
ἄλλου πλέον σε τῆς τύχης ἐπαιρούσης·
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

Γ'.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ.

- Ἄλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ἡόνα ζύων,
λεπτῶ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον ζῶων,
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὀρμιῆς ἀφ' ἰππεΐης
ἤγρευσεν ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὠραίων.
- 5 Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἐκέτευεν ἀσπαίρων·
« Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;
« οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλὰ με πρῶην
« πρὸς τῆδε πέτρῃ φυκίς ἀπέκυσεν μήτηρ.

5. Est δῶμα tectum; cf. v. 7. Fabula Corayana tertia: ἐπὶ στέγους ἀρθείς. In alia Fabula Cor. 139, p. 141, 337: ἔριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστῶς. Vide Alberti Observ. ad Matth. 24, 18.

6 Plinius l. 1. : « Quod si palma contingit, statim in victoria canunt, seque ipsi principes testantur; victus occultatur silens ». Ibi Harduinus.

8. Poetaster politicus fabulae Corayanae p. 344: Ὁ δὲ ἕτερος, ἐλευθερίως ζήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων.

Proponit Corayus pro ἤγετο legendum ἤλλετο. Propono, ἤδετο.

9. Suidas V. Τὰπίχειρα· τὸν μισθὸν, τὰς ἀμοιβάς· Ἀμείνονα ἔχων..., et fontem indicat, ἐν μυθικοῖς. Qui praeclare divinaverat ad fabulam de gallis hunc versum pertinere, Tyrwhittus metro consulebat legens p. 64, Ἀμείνον' ἀπέχων, non ἀνέχων, quod refert Knochius. Ipse melius correxit: Ἐχων ἀμείνονα... Sed Apographi lectio secat rem. Reperitur id vocabulum et in alia fabula apud

Alter contra in tectum statim facto saltu, alisque complois, cucurriebat. Quem aquila rapiens e tecto, abiit.

Ast ille foeminas circumibat, meliorem sortitus cladis mercedem.

Homo, et tu nunquam sis verbis jactantior, si quando fortuna alio te sustulerit altius. Multis saluti fuit adversis quoque rebus exerceri.

VI.

PISCATOR ET PISCICULUS.

Piscator maris passim litus radens, ac tenui calamo dulcem sustentans vitam, parvum quondam piscem seta cepit equina, eorum qui sunt in sartagine idonei.

Piscis autem illum sic precabatur palpitans: « Quid inde « lucri tibi? aut quanti me vendes? Statura enim mihi nondum « est perfecta, quippe quem nuper ad hancce rupem phycis

Corayum p. 23, 4: εἰ γὰρ αὔθις ἐνταῦθα εἰσελθῆς, ἐγὼ σοὶ τὰ τῆς ἀρπαγῆς ἐπίδειξω ἐπίχειρα. — « Meliorem sortitus cladis mercedem », quam rivalis sortitus erat victoriae.

11. A, ἄλλον σε πλέον. Transposui propter metrum.

F. VI. Conf. Coray. Fab. 124, p. 67, 326; Avianus Fab. 20.

1. A, ἡϊόνα. Rescribendum fuit ἡόνα, metro jubente. Suidas: Ἡϊών, ὁ αἰγιαλός: ἡϊόνα, αἰγιαλόν, ὄχθην.

2. A, λεπτῷ καλάμῳ. Inserui τε, fulciendo versui. Suidas: ζῶων, ζῶν. Epi-

thetum γλυκὺν non exspectabam quidem, κακόν potius ex Moscho 5, 9.

3. Est ὄρμειν, ὄρμεισι producto iota in Oppiani Hal. 3, 75, 78, ubi forsitan scribendum ὄρμειν, ὄρμεισι. Scriptum est ὄρμειαι in Theocriti Id. 21, 11, idque sine varietate, ut videtur.

4. A, ὠραῖον, quod mutavi.

5. A, ὁ δ' αὐτὸς οὔτως. Visum est rescribere, ὁ δ' αὐτὸν οὔτως. Fabulae collatae: σμικρὰ δὲ οὔσα (scilicet capria σμαρίς) ἰκέτευεν αὐτόν.

8. A, φυκίς ἔκυσε. Scripsi metri causa, φυκίς ἀπέκυσεν. Vide F. 2, n. 2.

- « Νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην ἀποκτείνης.
- 10 « Ἐπὴν δὲ, πλησθεὶς φυκίων θαλασσείων,
 « μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
 « τότε ἐνθάδ' ἔλθων ὕστερόν με συλλήψη. »
 Τοιαῦτα μύζων ἰκέτευε καὶ σπαίρων·
 ἀλλ' οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν.
- 15 Ἐφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξεῖη σχοίνῳ·
 « Ὁ μὴ τὰ μικρὰ, πλὴν βέβαια, τηρήσας,
 « μάταιός ἐστιν, ἂν γ' ἄδηλα θηρεύη.

Ζ'.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

- Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. Τοῦτον εἰώθει
 κενὸν παρέλκειν· ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
 ὄνῳ γέροντι. Πολλὰ τοιγαροῦν κάμων,
 ἐκεῖνος ἔλθων πρὸς τὸν ἵππον ὠμίλει·
- 5 « Ἄν μοι θελήσης συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
 « τάχ' ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μὴ, θνήσκω. »
 Ὁ δ' « Οὐ πράξεις »; εἶπε· « μὴ δ' ἐνοχλήσης ».
 Εἶρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
 πεσῶν ἔκειτο νεκρὸς, ὡς προειρήκει.
- 10 Τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
 ὁ δεσπότης, καὶ πάντα τὸν γόμον λύων,

10. Suidas : Φυκία, ... βρύα. A, θαλασσιών. Iotacismus ducebat ad correctionem quam feci. Malim fere θαλασσαιών.

13. Suidas : ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆχται τὸ

μύζειν... μύζειν δὲ ἐστὶ τὸ τοῖς μυκτῆρσιν ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν. Quum sint muti pisces, non fatur Babrii piscis, sed μύζει, sed mugit. Fontainius V, F. 3 : « Le

« genuit mater. Nunc igitur me sinas abire, neque occidas in-
 « cassum. Ast, quum, marina fartus alga, factus ero grandior,
 « beatisque jam cœnis idoneus, tunc huc veniens serius me
 « capies ».

Talia mussitans rogabat saliensque. Sed non erat senecio-
 nem blanditiis decepturus, qui, acuto illum junco trajiciens,
 sic est fatus : « Qui parva quidem, at certa, non servavit,
 « stolidus est, incerta si venetur ».

VII.

EQUUS ET ASINUS.

Homo quidam equum habebat, quem vacuum protrahere
 solitus, vetulo sarcinam imponebat asino.

Hic igitur, valide exercitus labore, ad illum accessit, dixitque:
 « Si mihi voles aliquam oneris partem assumere, forsan evase-
 « rim salvus; quod si noles, morior ».

Ast equus « Nonne procedes »? ait. « Nec sis molestus
 « mihi ». Et procedebat asinus silens; tum lassitudine confe-
 ctus cecidit, jacuitque mortuus, ut prædixerat.

Ergo propter asinum ocyus equum dominus collocans, to-

pauvre carpillon lui dit *en sa manière* ».

14. Suidas : θωπεύει, αἰτιατικῆ ἀπατᾶ.

Fab. VII. Conf. Coray. F. 125, p. 68,

327; Knoch. Fragm. 31; Plutarch. Præc.

Sanit. c. 25.

7. A, προάξεις εἶπε μὴδ' ἐνοχλήσης;

8. A, εἶρπε. Feci spondæum.

ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὄνειν προσεπέθηκεν ἐκδείρας.

- 15 Ὁ δ' ἵππος « Οἴμοι τῆς κακῆς » ἔφη, « γνώμης!
« Οὐ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἠβουλήθην,
« τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεῖα. »

Η'.

ΑΡΑΨ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον, ἢ κάτω βαίνειν
αἰροῖτο. Χὼ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,
εἶφ'· « Ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη »;

Ὁ λόγος εὐθετος πρὸς ἄνδρας διστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ
ἐκκλίνοντας.

12. Suidas : σάγη, τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα· « ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὸν γόμον, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους. » Idem : « Ὀνειά, ἢ τοῦ ὄνου δορά· » τὴν σαγὴν τε τοῦ κτήνους Καὶ τὴν ὄνειαν προσεπέθηκεν τοῦ κτήνους ». Βάβριός φησιν. Τυγwhittus,

Corayus, Huschkius in Miscellaneis Matthiae p. 11, et Knochius, quem vide p. 176, ὄνειαν admiserunt, neque potuerunt aliter. A, ὄνειν, ionice, quod praestat.

16. A, οὐ.

tamque solvens sarcinam, huic eam imposuit, clitellasque etiam jumentis; cujus et pellem superaddidit a se detractam cadaveri.

Tunc equus « Hei mihi »! inquit; « Ah perversam sententiam « meam! cujus etenim levem nolui partem subire, onus illud « ipsum mihi totum imposuit necessitas ».

VIII.

ARABS ET CAMELUS.

Arabs imposita camelum sarcina interrogabat, utrum ascendere potius, an descendere mallet.

Cui camelus, non sine sapientia, « Numnam recta », inquit, « oclusa est via »?

Hominibus est conveniens narratio perversis et a recta declinantibus via.

Fab. VIII. 1. Comparanda forma ἀχθήσας, apud Hesychium, cum interpretatione γομώσας, ἤγουν πληρώσας. Verbum ἀχθίζω nondum innotuisse videtur.

3. Οὐκ ἄτερ μούσης, non sine iudicio, non sine prudentia, non sine acumine.

Suidas : μούσα, γνώσις. Atque Hesychius : μούσα, τέχνη.

4. A sine interrogatione, quam apposui.

In affabulatione forsitan καὶ τῆς scribendum.

Θ'.

ΑΛΙΕΥΣ ΛΥΔΩΝ.

Άλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε, καὶ σοφῶς ἤλει.
 Καὶ δῆποτ' ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
 πολὺ πρὸς αὐλῶν ἠδυφωνεῖην ἤξειν,
 τὸ δίκτυον θεῖς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
 5 Ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμνε καὶ μάτην ἤλει,
 βαλῶν σαγήνην, ἔλαθεν ἰχθύας πλείστους.
 Ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
 τοσαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων·
 « Ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
 10 « πάλαι χορεύειν, ἠνίκ' εἰς χοροὺς ἤλουν ».
 Οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐδ' ἀλύοντα κερδαίνειν·
 ὅταν βαλῶν δὲ τοῦθ' ἔλῃς ὅπερ βούλει,
 τοῦ κερτομεῖν σοι καιρὸς ἐστὶ καὶ παίζειν.

Ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς ματαίως παρὰ τὸ δέον τι ἐργαζομένους.

Conf. Fab. Coray. 130, p. 72, 331; Milleriana p. 253.

3. Fabula collata : τὸ μὲν πρῶτον ἤδετο, νομίζων πρὸς τὴν ἠδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεύσεσθαι. Mutatum fuit ἤδετο in ἤδετο. Sed media vox ἄδομαι in tali oratione valde insolens est. Servari bene ἤδετο potuit, sibi scilicet placebat, arte

musica utens; vel periit participium : ἤδετο αὐλῶν, ἤδετο φυσῶν.

4. A ἠτέριζεν. Correxī secure, ἐτερέτιζεν. Etymologicum M. : τερετίζω, τὸ μουσικῶς φωνῶ. In eadem correctionem incidit Μηνᾶς vir doct., qui id verbum in Platone se legisse putat.

7. A, δὲ ἰδὼν ἀσπαίροντας, quod mu-

IX.

PISCATOR TIBICEN.

Piscator quidam tibias habebat quibus docte canebat. Atque ideo obsonium sperans amplum, suo sine labore, suavi tiliarum adfore excitum sono, rete deposito, modulate cantilabat.

At quum sufflando buccas delassaretur et frustra tibicinaret, jacta sagena, pisces cepit quam plurimos; humi quos cernens alium alio palpitanes modo, sic est cavillatus, jactum dum lavat retis: « Saltatis nunc sine tibia. Satius fuit vos saltare « pridem, quando choris præibam tibia. »

Non est ut sine labore et otiose vagans lucrum facias. At quum ictu certo præda potiere cupita, tunc dicere dicteria tempus erit ac ludere.

In eos narrata fabula fuit, qui incassum aliquid agunt et secus quam oportet.

tavi metri causa. Est usus verbo σπαίρω Fab. 6, 13; ἀσπαίρω, F. 6, 5.

9. A, ὀρχεῖσθαι. Quam feci mutationem jubebat lex metrica. Similis sonus vocalium αι et ε id mendum pepererat.

12. A, τοῦτο θέλης. Descriptor vir

doct. proposuit τοῦτο λάβης. Puto me correctionem fecisse faciliorem.

13. A, τὸ κερτομεῖν. Scripsi τοῦ κ.

In affabulatione prosa malim adesse και ante παρά, idque representavi in latinis.

Γ.

ΔΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Αἰσχροῦς τις ἦρα καὶ κακοῦ τύπου δούλης
 ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσης
 ἄπανθ' ἐτοίμως. Ἡ δὲ, χρυσοῦ πλήρης,
 σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
 5 πάσῃ μάχῃν συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.
 Τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὡσπερ αἰτίην τούτων,
 λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν
 ἔθυσεν, ἠύχεθ', ἰκέτευεν, ἠρώτα·
 ἕως πότε αὐτῶν ἢ θεὸς καθευδόντων,
 10 ἦλθεν καθ' ὕπνου, καὶ φανείσα τῇ δούλῃ,
 « Μὴ μοι χάριν σχῆς ὡς καλὴν σε ποιούσῃ·
 « τούτῳ κεχόλωμαι » φησὶν, « ὦ καλὴ φαίνῃ ».
 Ἄπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων,
 θεοβλαβῆς τίς ἐστὶ καὶ φρένας πηρός.

Conf. Fabula Ignatii apud Corayum p. 228; Knochii Fragm. 22.

1. Suidas : ἦρα· ἐπεθύμει, ἐγλίχετο, ἐρωτικῶς εἶχεν· « Αἰσχροῦς τις ἦρα καὶ κακοτύπου δούλης ». Multum praestat lectio κακοτύπου quam κακότροπον δούλην.— Est in libris Suidae pro αἰσχροῦς varietas σαπρᾶς, quam « non spernebat » Tyrwhitt. p. 59. Vide Knoch.

2. A, ἰδίας αὐτοῦ. Scripsi propter metrum, ἰδ. ἑαυτοῦ. Ac forsitan legendum αἰτούσης. Nasci potuit σης ex male formata syllaba σης.

5. Videtur esse πάσῃ intelligendum cum ellipsi nominis τέχνη, μηχανῆ. Suidas : πάσῃ μηχανῇ, ἀντὶ τοῦ κατὰ παντός τρόπου· πάσῃ τέχνῃ, ἐκ παντός τρόπου. Vel subaudiri potest προφάσει. Nota formula ἐπὶ πάσῃ προφάσει : vide notas ad

X.

ANCILLA ET VENUS.

Turpem quidam ac male sordidam ancillam ardebat suam, et poscenti præbebat cuncta paratissime; quæ abundans auro, tenuemque filo trahens circa suras purpuram, quavis occasione pugnam dominæ familias conserebat.

Venerem autem utpote felicitatis auctorem incensis lychnis honorabat, et, nulla non die sacrificans, precabatur, supplicabat, rogabat, donec tandem ambobus una dormientibus adstitit per somnos dea; et, ancillæ visa ante oculos, « Ne mihi gratiam referas quasi te pulcram fecerim: isti » inquit, « succenseo cui pulcra videris ».

Quicumque turpibus gaudet ut pulcris, est divinitus mente percussus nec integer animi.

Aristænetum p. 482. Fronto Epist. p. 59: ἔπειτα δὲ καὶ ὑμῶν ἐμνησθῆναι καὶ ὀνόμαζον ὑμᾶς ἐν τῷ συγγράμματι, ὥσπερ οἱ ἔρασταὶ τοὺς φιλιτάτους ἐπὶ πάσῃ. Addidit vir eximius τιμῆ pro voce quæ in codice nunc non potuit legi. Quam correctionem Heindorfius merito improbens, proposuit ipse σελίδι, nec illam bonam. Malim ἐπὶ πάσῃ προφάσει. Cum σελίδι, præpositio ἐν, non ἐπὶ, fuerit

scribenda, vel propter symmetriam: ἐν συγγράμματι..... ἐν πάσῃ σελίδι.

9. Malit Μηνᾶς: Ἔως ποτ' αὐτῆς ἡ θεὸς καθευδούσης: probabilius, ni fallor, quam verius. Quum dea τούτῳ κελῶμαι dicit ὃ καλῆ φαίνῃ, videtur et servam pellicem et herum simul reperisse jacentes.

10. A, ἦλθε. Spondæum feci.

13. A, αἰσχροῖς. Antibacchium feci.

ΙΑ΄.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἀλώπεκ' ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
 ξένη θελήσας περιβαλεῖν τις αἰτίη,
 τὴν κέρκον ἄψας, καὶ λίνον τι προσδήσας,
 ἀφῆκε φεύγειν. Τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων
 5 ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὠδήγει
 τὸ πῦρ φέρουσαν. Ἦν δὲ ληΐων ὥρη
 καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
 Ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·
 οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἄλωνα Δημήτηρ.
 10 Χρὴ πρᾶον εἶναι μηδ' ἄμετρα θυμοῦσθαι.
 Ἔστιν τις ὀργῆς Νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
 αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

Conf. Corayanae Fab. 163, p. 99, 352.

1. Compara γεράνους σποραίων πολεμίας, Fab. 13, 1.

2. Est hic αἰτίη pro βλάβῃ, significatione non valde frequente.

4. Puto ἐπίσκοπον δαίμονα Δίκην esse vel Νέμεσιν. Babrius Fab. 43, 6: Παρῆν δὲ Νέμεσις ἢ τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει, vel ἢ τὰ γῆς ἐποπτεύει, ut est in varietate. Conf. infra v. 11.

XI.

HOMO ET VULPES.

Vulpem vinearum hostem et hortorum inaudita quidam cupiens involvere calamitate, incensam ad caudam fasce alligato lineo, dimisit in fugam.

At quod res hominum inspicit numen in agros illam illius direxit qui miserat, flammam secum ferentem.

Aderat autem segetum tempestas, speque plena pulcrarum aestas mater spicarum.

Et homo sequebatur magnum deflens laborem; neque benignis ejus aream oculis respexit Ceres.

Oportet esse mansuetum nec immodice irasci. Est quaedam irae Nemesis (a qua utinam caveam!), illos afficiens malo qui gravius irascuntur.

6. A, φεύγουσαν. Quod, quum metro adversaretur, mutavi in φέρουσαν.

7. A, ἀμητός. Suidas: ἀμητός, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὄξυτόνως, οἷον ὁ σταχύς· προπαροξυτόνως δὲ ἀμητός, ὁ καιρὸς τοῦ θέρου, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν. Hinc scribendum

videbatur ἀμητός, quod fuerit synonymon τῆς ληίων ὥρας, quum non mēssis, sed ipsa aestas messi matura possit dici καλλίπαις. Cf. F. 19, 5.

8. A, ὅδ'. Malui ὁ δ'. Fabula Corayana: ὁ δ' ἠκολούθει θρηγῶν.

ΙΒ΄.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

Ἄγροῦ χελιδῶν ἐξεπωτήθη μακράν.
 Εὐρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
 ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει
 τὸν Ἴτυλον ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
 5 Ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύο ἀλλήλας·
 καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
 Ἡ μὲν χελιδῶν εἶπε· « Φιλτάτη, ζῶις.
 « Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην.
 « Αἰεὶ τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
 10 « καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἤμεν ἀλλήλων.

Conf. Coray. Fab. 149, p. 87, 90, 346; Knochii Fab. prima p. 52.

1. A, μακράν ἐξεπωτήθη. Nec alio ordine editiones. Non offendebat Tyrwhittus ad spondæum quartæ sedis, nec Corayus. Sed ille fuit metricæ peritissimus, hic passim ostendit se talia vix intelligere, politicos versus, nec omnes bonos, pro bonis choliambicis lectoribus proponens. Knochius verba transposuit, et eum fui sequutus. Posset quidem scribi μακρὸν ἐξεπωτήθη, et meminì in versu Ajacis 1039, Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ, repertam fuisse varietatem μακρόν. Sed ἄγροῦ μακρόν minus haberet proprietatis. Lectionem Aldinam ἐξεποτήθη mutandam viderat Tyrwhittus Dissert. p. 49, in ἐξεπωτήθη, quod jam exhibebat Frobeniana anni 1530, p. 250.

2. Suidas: ἐγκάθηνται, ἐγκεχυρμένοι εἰσίν.

4, Olim, τὸν Ἴτυν. Quod nomen habet Gregorius Naz. in ejus fabulæ elegantè enarratione Epist. 1: Τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν· male omissis verbis τῆς γλώττης in codice 2991 A. Non fuit causa cur lectionem novam repudiarem. Est Ἴτυλος Homericum pueri nomen. Nec numerorum successio omnino displicet. Ferme malim non lusisset circa parilia vocabula ἄωρον ὥρης. Corayus tamen pessimo consilio recepit Tyrwhitti conjecturam ζωῆς. Est ὥρης pro νεότητος, ἤβης.

5, 6, nondum noti erant.

7, Edit. χῆ μὲν, χ. φησί. A, ἡ μ. χ. εἶπε, φ. A, ζῶεις. Olim, ζῶις. Quod mutavit Tyrwhittus in χαίροις temere, recepitque temere Corayus. Non crediderunt viri doct. posse ζῶις pro verbo salutandi haberi. Memorat Knochius Westonis conjecturam σώις, qui fir-

XII.

LUSCINIA ET HIRUNDO.

Procul ab agro evolavit Hirundo. Reperit autem desertis insidentem silvis argutam Lusciniam, quæ deflebat Itylum ante tempus excidentem dulcissimo tempore vitæ.

Ex cantibus altera agnovit alteram; ideoque simul advolantes una confabulabantur. « Vivas, dilectissima », dixit Hirundo. « Hodie primum video te post Thraciam. Nos semper dira « quædam disjunxit fortuna. Virgines si quidem fuimus sepa-

mari eam putavit loco Nonni, σῶζεο, πέτρη. Sed hoc sensu proba vox passiva, non activa. Nonnus alio loco Dion. 4, 186 : Σῶζεο, παρθενίη. Knochius scripsit nulla mutatione literarum, sed sententiæ maxima, φιλιτάτη ζῳοῖς « gratissima animalibus »; idque omnino male. Est ζῳοῖς salutatio. Sæpius reperitur formula orationis orientalis, ζῳῆσι, de qua vide n. ad Anecdota mea Græca t. 3, pp. 24, 245. Posset et ζῳῆς scribi, indicium faciente iotacismo, qua de optativi forma vide Anecdota mea Nova t. 1, p. 12.

8, Μετὰ Θράκην, ut et v. 21, μετὰ τὰς Ἀθήνας. Rochefortus in Notit. mann. t. 2, p. 698, notat modeste a sensu vocabulorum μετὰ Θράκην aberravisse Tyrwhittum, et scite comparat aptissimam conversionem Fontainii, « depuis le temps de Thrace ». Tyrwhittum etiam confutavit addito nostri fabulatoris præconio Thurotus Mercurio Franciæ a. 1811 aprili p. 15. Himerius Orat. 22, 4 : Θερ-

σίτης δὲ ἄρα μῶμος (melius μῶκος codex, et velim ὁ μῶκος) Ὁμήρω οὐ τέτρωται· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδὲν δι' οὐ λυπήσει (codex σ λυπή· lego λυπήσει) τὸν φθόνον· ἀλλὰ « τέτλαθι δὴ κραδίη », σοφὸς ἀνὴρ μετὰ Κύκλωπας καὶ Λαιστρυγόνας καὶ θάλασσαν· « post pericula Cyclopum ac Laestrygonum atque maris ». Nec semel tali brevitate usus est Himerius notante Wernsdorfio p. 41. Libanius t. 4, p. 1014 de Achille : καὶ μετὰ Πηλέως ὁ θάλαμος, καὶ μετὰ Ἰππικὴν ἱστουργία παρθένων. Conjecit optime Reiskius μετὰ Πήλιον, quod exhibet codex parisinus. Idem p. 119 : ἐπανήρχου δὲ μετὰ Τροίαν. Adde Jacobs. ad Philostr. Icon. p. 243, ad Ælian. p. 223, ad Anthol. Pal. 10, 71; Peerlkamp. ad Anacr. p. 162; Iahn. Symb. 30; ac mea, si sit tanti, ad Philostr. Her. p. 42, ad Plan. Metamorph. p. 544.

9, 10, absunt ab editis. A, ἔσχισε. Creticum feci.

- « Ἄλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων ·
 « σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
 « Ὑπαίθρον ὕλην λείπε καὶ παρ' ἀνθρώποις
 « ὁμόροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἶκει.
 15 « Τί σε δροσίξει νυκτὸς ἔννουχος στίβη,
 « καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ' ἀγρῶτιν τήκει;
 « Ἄγε δὴ σεαυτὴν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον ».
 Ἐὴν δ' αὐτ' ἀηδῶν ὀξύφωνος ἡμείφθη ·
 « Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήταις ·
 20 « καὶ μὴ μ' ὄρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσης.
 « Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω ·
 « οἶκος δέ μοι πᾶς χηπίμιξις ἀνθρώπων
 « λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξάνει. »
 Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
 25 λόγος σοφός, καὶ μοῦσα, καὶ φυγὴ πλήθους ·
 λύπη δ', ὅταν πάλαι τις εὐσθενῶν ὀφθῆ
 τούτοις ταπεινὸς αὔθις οἷς συνοικήση.

Ὅτι συμφέρει τῷ ἡδικομένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς ἀνά-
 μνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν.

11. Post hunc versum editiones alium addunt quo caret A : "Ὁπου γεωργοῖς κοῦ-
 χί θηρίοις ἄσεις. Quem non in ordinem recepi, quod edita Fabula ad aliam Babriani opusculi recensionem pertinere videatur. Ceterum in Babrio non me fuisset morata forma futuri ἄσεις, quam Knochius exemplis firmat quidem, sed non omnino idoneis. Nam quid Theognidi, Theocrito et Babrio cum atticismo tragico? Nuper Rhesum Euripideam ex recensione Bothiana quum legerem, mirabar valde v. 929, Βαιὸν δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ Ἄσω · et inspecta viri d. notula miratus sum magis factam fuisse tam inutilem ac perversam editi verbi οἰσω mutationem, quum sit πένθος φε-

ρεῖν formula valde usitata et huic loco aptissima. Dicit Musa se Thetidis marinæ luctum esse laturam, sed eum levem quidem nec graviorem. Displicet etiam sumi βαιὸν adverbialiter, quod vir d. suadet. Nullus fuit olim spectator, qui non jungeret mente βαιὸν πένθος, nullus nunc lector, qui ea vocabula non statim connectat. Si voluisset adverbium poeta, scripsisset βαιῶς, vel βαιού, quæ fuit opinatio Reiskii, ne cum βαιὸν sententia fieret obscurior, ita ut eam nemo auditam vel lectam intelligat protinus.

13, 14, 15, 16, 17, non sunt in libris editis.

13. Suidas : Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ Ὑπαίθρον ὁμοίως.

« ratae seorsum. Sed agrum deveni hominumque domicilium,
 « ubi contubernalis nobis et amica commoraberis. Subdiale
 « relinque vitam, et apud homines sub eodem tecto tegulisque
 « habita sub eisdem. Quid te nocturna irrorat noctu pruina,
 « et urit aestus, cunctaque silvestrem macerant? Eia age, te
 « ipsam prudente sermone qualis sis ostende ».

Cui vicissim arguta Luscinia respondit : « In rupibus sine
 « remaneam desertis, neque me montanis abducas saltibus.
 « Post Athenas, hominem fugio, fugio et urbem. Mihi do-
 « mus omnis mortaliumque commercium dolorem pristinarum
 « redulcerat calamitatum ».

Solamen quoddam est adversi fati sermo sapiens, ac Musa
 turbæque fuga; mœstitia vero, si aliquis, olim fortuna florens,
 humilis rursus coram illis appareat quibuscum est habitaturus.

Quod illi prosit injuriam qui passus est procul a rebus
 abesse quæ memoriam refricant malorum.

15. A, στείθη. Scripsi ex usu στίθη. Suidas: στίθη, πηγυλις ἢ πάχνη. Non placet νυκτὸς ἔννυγος. Malim, σε ... ἔννυχον.

16. A, ἀγρώτην. Est ἀγρότης Fab. 13, 1; 34, 1; 37, 5; ἀγρώστης Fab. 116, 2. Ut me expedirem e sententia non nitida, scripsi ἀγρῶτιν. Malim etiam ἀγρῶστιν. Forsan et πάντα τ'. Vel, θάλπει; πάντα δ' (aut σ') ἀγρῶστιν τήκει.

20, 21, absunt ab editis. A, ὀρχάδος. Rescripsi ὀργάδος. Est ὀρχάδος alienum. Suidas: ὀργάς, τὰ λοχμῶδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται. Statim A χωρίσης. Scripsi χωρίσσης. Maluisssem reperire χωρίζε. Est ἀμέσσω Fab. 107, 7; ποσσὶν 19, 4; 45, 11.

22. A, καὶ ἐπίμιξις. Rescripsi melius

puto, χήπίμιξις. Editi, ἦ τε μίξις. Brunckius, qui hunc apologum inseruit Analectorum Emendationibus p. 311, edidit nescio unde, ἡ 'πίμιξις τ' ἀνθρώπων· ex sua forsant, et tacita, ut solet, conjectura.

23. Pro ἀναζαίνει, editi ἀναφλέξει. Manasses De Aristandro et Callithea 5, 13: Οἶδε καὶ γὰρ ἀκρόασις θλίψεων ἀλλοτρίων Συγγέειν τοὺς ἀκούοντας καὶ συγκινεῖν εἰς πένθος, Τὸ μὲν ὑπαναζαίνουσα τὰς ἐν ἐκείνοις πάθας...

24, 25, 26, 27, absunt ab editis.

26. A, λύπη δὲ ὅτ' ἂν τις εὐσθενῶν ὀφθῆ. Scripsi δ' ὅτ' ἂν, addito πάλαι, implendæ versus mensuræ.

27. A, ὄν. Scripsi οἷς.

In affabulatione velim scribi φερόντων τῶν κακῶν.

ΙΓ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

- Αὔλαξι λεπτάς παγίδας ἀγρότης πήξας,
 γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
 Τοῦτον πελαργὸς ἰκέτευε χωλεύων·
 ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἠλώκει·
 5 « Οὐκ εἰμὶ γέρανος· οὐ σπόρον καταφθείρω.
 « Πελαργὸς εἰμι (χὴ χροή με σημαίνει),
 « πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῶων·
 « τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω ».
 Κάκεινος « Ὡ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις
 10 « οὐκ οἶδα », φησὶν· « ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·
 « ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τάργῃ τὰ μὰ πορθούσαις.
 « Ἀπολῆ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἦλως ».

Conf. Coray. Fab. 172, p. 105, 358.

2. A, συνειλήφη. Quam formam non refinui, quod iotacismus eam reperisse videbatur. Babrius, qui saepissime plusquam perfecto utitur, desinentiam in ei adhibet. Sic v. 4, ἠλώκει. Et Fabb. 58, 70, 87, κατειλήφει· 106, εἰλήφει· 33, ἠτήκει· 34, κατεστρώκει· 36, ἐπεπτώκει· 46, γεγηράκει· 50, ἐκεκμήκει· 52, ἐτετρίγει. Adde sis 1, 4, 5, 7, 68, 72, 74, 76, 77, 79, 84, 85, 87, 90, 95, 102, 103, 104, 105, 107, 112, 123. In Ignatii Corayani Fabula 351, πεφύκει legitur: Πᾶσιν πεφύκει θηρσί καὶ πτηνοῖς μάχη· Ἦλω λίθυσσα στρουθὸς ἢ τοῦσδ' ἐπλάνα· Εἶναι μὲν ὄρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον, Πτηνοῖς κάραν δεικνύσα, τοῖς θηρσὶν πόδας. Reperi in codice πέφυκε, postponendum edito tem-

pori, sed et editis forsitan meliora: ἐκ μέρους καὶ θηρίον, πτ. κ. δεικνύσα, θηρσί-οις πόδας. Adde not. ad Fab. 58, 7.

3. χωλεύων, quod explicat fabula apud Corayum p. 358, quam pessimis versibus astrictam ab editore, prosa oratione repetam ex Furiae exemplari: καὶ πελαργὸς ἐλήφθη, ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα.

6. A, χροή με. An χροή με?

8. Est enim ciconia « pietaticultrix. » Ad cuius rei illustrationem plurima congesti in Notitiis manuscr. t. 11, part. 2, p. 40, 152. Inde factum nomen ἀντιπελάργωσις, teste Moschopulo II. σχ. p. 135, ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων χάριν, ὅσ' ὦν εὐέπαθον καὶ ἀντιδιδόντων, διὰ τὴν ὦν πελαργῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν πατέρας, ὅταν

XIII.

AGRICOLA ET CICONIA.

Depanctis per sulcos tenuibus laqueis, rusticus grues ceperat satorum hostes. Quem ciconia orabat claudicans (una enim illis et ciconia capta fuerat): « Grus non sum ego; sata « non deprædor. Sum ciconia, — estque meus indicio color — « avium ciconia cunctarum piissima. Meum alo patrem, et « ægrotanti inservio sedula ».

At ille « O ciconia, qua gaudeas vitæ ratione, non novi », ait; « sed istud novi: te scilicet simul illis deprehendi quæ « culta depopulantur mea; simul igitur illis peribis quibuscum « capta fuisti ».

γηράσκωσι, κηδεμονίαν καὶ ἀντίδωσιν τῆς γεννήσεως ἑαυτῶν. Corrigendum ἀντίδοσιν. Mendosum nomen servavit editor Viennensis, homo Græcus. Theodorus Hyrtac. Ep. 38: δρῶσι δ' οὐδὲν ἤττον ταῦτά καὶ πελαργῶν νεοττοί, ὡς φησιν ὁ περὶ ζώων ἰδιωμάτων Αἰλιανὸς συγγραψάμενος (L. 3, c. 23), καὶ τοῦτ' εἶναι τὴν τῆ παροιμίᾳ θρυλλουμένην ἀντιπελάργωσιν. Rursus Epist. 60: εἴτα πελαργοὶ μὲν ὄρνιθες ἄλογοι προνοοῦσι τῶν πατέρων γεγηρακότων καὶ τροφῆς δεομένων· ἡ πρόνοια δὲ ταῖς γεραίαις πτέρυξιν ὑφέντες ἑαυτοὺς, ἐπαίρουσι πως ἀνακουφίζοντες (imo ἀνακουφίζοντες, quod exhibet codex), καὶ παρὰ χωρίον θηρ (imo θήρας, ut codex) ἐξάγουσιν, ἵνα δὴ διαθρέψαιεν.... Idem Ep. 68 extrema: παιδὸς γὰρ εὐδαιμονοῦντος

καὶ τὸν πάτερα δεῖ συνευδαιμονεῖν, κατὰ τὴν ὑμνουμένην ἀντιπελάργωσιν. Codex, compendio solito, πρα. Legendum πατέρα. Mirum est quam sæpe circa ejus compendii accuratam lectionem peccaverit Theodori editor: vide notam ad Anecd. Gr. t. 1, p. 252. Villosionus in Choriciana Mariæ Marciani matris Laudatione edidit non semel μητέρι, cum habeat codex vel μηρι, vel μητρὶ quoque. Menda illa levia et alia paulo graviora a viro doct. admissa corriguntur in nova quam prælo fere paratam habeo Choricii editione, ineditis aucta orationibus duabus quas mecum humanissime communicavit a se e codice Matritensi descriptas vir doctiss. Ed. Millerus.

11. A, τὰ ἔργα. Crasis facienda fuit

Κακοῖς ὀμιλῶν, ὡς ἐκεῖνοι μισήση,
κἄν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψης.

Ὁ λόγος διδάσκει φεῖγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων
κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακία συναπολώμεθα.

ΙΔ'.

ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἤχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκεν μὴ σύρειν.
Πρὸς ἣν Ἀλώπηξ εἶπε· « Μᾶλλον ἡρούμην,
« εἰ νεκρὸν εἶλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἤπτου. »

5 Ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρὸν με θρηνεῖτω.

Ἔργα sunt culta, sata. Vide Heyn. ad Il. M, 283. Est ἔργα eodem sensu in Callimachi Lavacro 54 : Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα. Nomen ἔργον mihi reponendum videtur in ejusdem hymni v. 138 : ἀλλὰ δέγεσθε Τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται. Non licuit virginibus omnibus, « quis Argos curæ est », deam excipere, sed iis tantum quæ sacerdotio Minervæ fungebantur, quas poeta vocat λωτροχόους. Conjicio τοῦργον, ac dorice τῶργον. Irrepsit forsan τῶργος ex v. 54 :

Τῶργος ἐσοφείται τοῦτο πανυστάτιον.

13. A, ὡς ἐκεῖνοις μισηθήση. Mutavi recte, opinor, ac facile pravam lectionem. Tempus illud mediæ vocis passivum passim sensum nanciscitur. Euripides Troad. 680 : τόνδε δ' αὖ Στυγοῦς', ἐμαντῆς δεσπότηαις μισήσομαι.

Fab. XIV. Cf. Coray. F. 165, p. 100, 354 ; Knochii Fragmentum 4.

1. A, ἄρκτος. Suidas recitat bis hunc versum sine auctoris nomine, V. Ἄρκτου· « Ἄρκτος... », et V. Ἐκτόπως· Ἄρκτος... ».

Improborem si fueris socius, haud secus atque illi odiosus
fies, ipse tu quamvis nil proximos læseris.

Nos docet fabula de vitando malorum hominum commer-
cio, ne propter illorum malitiam cum illis pereamus.

XIV.

URSUS ET VULPES.

Ursus eximie se hominem diligere jactabat; hominis enim
cadaver ajebat se non discernere.

Cui vulpes « Potius cadaver » inquit, « tibi lacerari mave-
« lim, dum vivum non tangas corpus ».

Qui me lædit vivum, mortuum ne lugeat.

Sed et hic est varietas ἄρκος. Quæ scri-
ptura placuit Knochio. Secure apogra-
phum repræsentavi. — Suidas: ἐκτόπως·
μεγάλως, ἀπρεπῶς, παρηλλαγμένως, ἀφο-
ρήτως... ὑπερβαλλόντως. Auctores fabu-
larum Coray., μεγάλως ἐκαυχᾶτο, quod
videntur reperisse ἐκτόπως τηῦχει jun-
gentes. Ego malo jungi φιλεῖν ἐκτόπως.
Aristænetus 1, 13 : ἐκτόπως ἐρᾶ· ibi si-
milia apposuerunt interpretes p. 425.

2. In fabula Viatorum et Ursi, apud
Corayum F. 249 : φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ
ἄπτεισθαι τὸ ζῶον. Sed ἄρκτον πάμφαγον

esse docet Aristoteles *Histor. Animal.*
8, 5.

4. Est δὲ ζῶντος spondæus in quarta
sede, et sic τὸ ζῆν F. 31, 23. Facere se
putavit iambum. Meminerat, opiur,
Homeri, ζ efferentis ut σ. Sed prosodia
Homericæ non est metri istius nec istius
ætatis. Atque licentia illa sumta fuerit
prudentius, puto, ante nomen proprium,
quam ante ζῆν et ζῶντος.

5. A, θρηνήτω. Imo θρηνεῖτω. Sed li-
brarium fallebat literarum vocalium so-
nus similis.

ΙΕ'.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.

Ἄνηρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
 κοινῶς ὀδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὠμίλει.
 Ῥέων δ' ὁ μῦθος ἤλθε μέχρις Ἡρώων·
 μακρὴ μὲν ἄλλως ῥήσις, οὐδ' ἀναγκαίη.
 5 Τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
 μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
 ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
 Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
 ὄντως λέλογγεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
 10 Λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·
 ὁ δ' ἄλλος, ὡς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσην
 λόγοις ἀμιλλαν, εἶπεν ἀγρίη μούσῃ·
 « Πέπαυσο· νικᾶς. Τοιγαροῦν χολωθείη
 « Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις. »

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπε-
 ξουσίων εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.

11. Etenim Bæoti « in crasso aere
 nati » magis firmitati corporis inservie-
 bant quam ingenii acumini, teste Cor-
 nelio Nepote. Idcirco, ut est in Arsenii
 Violeto, p. 103, 146, quum Antagoræ
 Thebaidem recitanti non plauderent,

volumen plicavit iratusque abiit dicens:
 καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γὰρ ὧτα ἔχετε.
 Scholiastes Hesiodi Th. 1 : οἱ Βοιωτοὶ
 ἔσθ' ὅτε ὡς ἰδιῶται διεβάλλοντο. Ibi Gais-
 fordus. Adde Schott. ad Diogenian. 3,
 46; Willet. ad Galen. Protrep. p. 94;

XV.

ATHENIENSIS ET THEBANUS.

Civis Atheniensis cum Thebano cive viam carpebat communiter, et, ut fit, confabulabatur; sermoque quum flueret, ad Heroas usque delapsus est: prolixum quidem cetero argumentum, nec necessarium.

Tandem Thebanus natum Alcmena hominum maximum, et nunc Deorum quoque esse prædicabat. Qui autem Athenis oriundus multo præstantiorem Theseum fuisse reponebat, quum sortem vere divinam esset sortitus, servilem Hercules.

Et ita loquutus vincebat; disertus enim fuit rhetor. Alter vero, non æqua, quippe Bœotus, oratoriæ concertationis arte pollens, rudi musa dixit: « Desine. Vincis. Igitur nobis The-
« seus irascatur, Atheniensibus Hercules ».

Quod non oporteat optimates viros ad iram in subditos irritare. Adversus disputationes vanas et contentiones.

Coray. ad Plut. t. 3, p. 66; Larcher. Hist. Acad. Inscript. t. 47, p. 145; Barthelem. Anach. ch. 34, p. 314. Insignem errorem Gibbonis de Christodoro Thebano (Ægyptio scilicet) confutavit Jacobsius ad Anal. t. 13, p. 872.

Affabulationem exhibui ex apographi scriptura. In latina interpretatione sententias feci duas ex una, quarum prior fabulæ non convenit, altera paulo brevior est. Codex melior est expectandus. Duplex est et fabulæ XVI affabulatio.

ΙΓ΄.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

Ἄγροικος ἠπεύλησε νηπίω τίτῳ
 κλαίοντι· « Παῦσαι· μή σε τῷ λύκῳ ρίψω ».
 ὁ Λύκος δ' ἀκούσας, τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
 νομίσας, ἔμεινεν, ὡς ἔτοιμα δειπνήσων,
 5 ἕως ὁ παῖς μὲν ἐσπέρης ἐκοιμήθη·
 αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανῶν ὄντως,
 ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
 Λύκαινα δ' αὐτὸν ἠ συνοικος ἠρώτα·
 « Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις »;
 10 Ὁ δ' εἶπε· « Πῶς γὰρ, ὅς γυναικὶ πιστεύω »;

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι οὐ γρῆ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ
 μάλιστα, μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένη. — Πρὸς τὸν
 κεναιῶν ἀπάταις ἐξαπατηθέντα.

Conf. Coray. Fab. 138, p. 80, 337;
 Avianus Fab. 1.

4. Fabula Corayana tertia: Αἰτοῦντι
 τροφὴν νηπίω καὶ κλαίοντι ἠπεύλησε γραῦς,
 εἰ μὴ ἠσυχάσαι, τῷ λύκῳ ρίψαι· ὁ δὲ λύ-
 κος ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις
 ἐσπέρας πεινῶν, μηδὲν λαθῶν. In quibus,
 quum verba ἐκαρτέρησε... πεινῶν opti-
 mum efficiant choliambicum versum,
 reperisse se credidit fragmentum Babrii
 Tyrwhittus p. 22. Manifestum quidem
 est Babrium ante oculos prosario illi fa-
 bulatori fuisse, sed et aliam simul re-
 ensionem, quum versus ille huic qua

utor non queat inseri. Addendum etiam
 potuisse id genus versiculi fortuito ex-
 cidere homini qui versus non facit nec
 scit facere.

6. Additum ὄντως, quod sæpissime
 verba λύκος χανῶν proverbii virem ge-
 runt. Muliercula in Aristæneti Epistola
 2, 20, Lyconem amatorem habens lu-
 dibrio: λύκος οὖν χανῶν, ὦ Λύκων, ἀπι-
 θι διακενῆς. Ibi interpretes p. 730. Theo-
 dorus Hyrtacenus in meis Anecdosis
 Græcis t. 2, p. 444: ἐσφάλῃ καὶ ταύτης
 τῆς ἐλπίδος, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, λύ-
 κος κεχηγῶς εἰς μάτην ἐλλεγχο. Ibi si-

XVI.

LUPUS ET ANUS.

Rustica nutrix puerulo comminabatur vagienti : « Desine, ne te projiciam lupo ». Qui audierat lupo, anum vera loquutam esse ratus, usque restitit, paratam scilicet cœnam cœnaturus, dum infans primo vespere obdormiverit. Ipse autem esuriens, et re vera *lupus incassum hians*, abiit, postquam diu spei assedisset inani.

At lupa conjux reducem interrogans, « Quo » aiebat « modo » nil raptum ferens venisti, ut solebas »? Cui lupo : « Quo » etenim modo, qui fœminæ male credidi »?

Docet nos fabula non oportere cuilibet credere, ac fœminæ imprimis magna et plurima pollicenti. — In eum qui vanis deceptus fuit fallaciis.

milia apposui. Arsenius Viol. p. 338 : λύκος ἔχανεν ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχανόντων· οἱ γὰρ λύκοι ἀθηρία περιπεσόντες (hinc emendetur Apostolius Adag. 12, 19) χαίνουσι διεσχόμενοι· λύειν δ' οὐκ ἔστιν ἀγνοῦντα τὸν δεσμόν· σαφής. Postrema sententia ad priorem nullatenus pertinet, ac seorsum fuit collocanda. Præit Apostolius Adag. 12, 22.

7. A, ἐπίσι. Suidas : νωθρός, ὁ ἀσθενής.

9. A, εἰώθης.

10. A, γυναικός. Scripsi γυναικί. Fabulator prosaicus : πῶς γὰρ τις πιστεύσει!

γυναικί; Atque Suidas : πιστεύω, δοτικῇ.

In affabulatione offendit Μηνᾶς ad epithetum κεναῖς, quum sint ἀπάται omnes κεναί, et malit ἐπίσι. Atque est in affabulatione p. 337 Cor. : ὅτι κεναῖς ἐλπίθιν ἀπατᾶται ὁ πειθόμενος γυναικῶν ὁμιλίαις. Monstravique ad Anecd. Gr. t. 4, p. 193, quam sæpe datum fuerit ταῖς ἐλπίσιν id epithetum. Epigrammaticus quidam Anth. 12, 90 : Ἐκ γὰρ ἐκείνου Βλέμματα καὶ κεναῖς ἐλπίδας οἶδα μόνον. Meleager ib. 12, 125 : κεναῖς ἐλπίδας ἐδρεπόμαν. Crinagoras ib. 9, 234 : Ἄγχι τεῦ, ἃ δαιλαῖε, κεναῖς ἔτ' ἐπ' ἐπίσι.

ΙΖ΄.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
 ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρητήθη·
 τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλόχιν,
 καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
 5 « Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
 « οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχεν αἰλούρου ζῶντος ».

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι
 ταῖς τούτων ὑποκρίσεσιν εἰς τὰ ἐξαπατᾶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

ΙΗ΄.

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Βορέη λέγουσιν Ἡλίῳ τε τριαύτην
 ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου

θύμε ... Sic edidit Jacobsius, quum sit
 vitiose scriptum in codice κενᾶς ἐπ'.
 Facilius ac melius scripsisset, opinor,
 κενᾶσιν ἐπ'. Ceterum in affabulatione
 nil mutandum.

Fab. XVII. Conf. Corayanæ Fab. 28,

pag. 19, 294; Phædrus 4, Fab. 2.

In affabulatione videtur legendum,
 τινὰ ἐξαπατῶντας. Cum infinitivo esset
 scribendum, καὶ πρὸς τὸ μηκέτι ..., vel
 καὶ in ὡς mutandum. Hoc in latinis se-
 quebar.

XVII.

FELES ET GALLUS GALLINACEUS.

Feles domesticis insidiatus avibus, sacco similis e clavis dependebat. Quem qui viderat prudens pandirostrus gallinaceus, talia jecit acuta voce dicteria: « Saccos novi qui sint, quum jam multos viderim; at nullus habuit felis vivi dentes ».

In illos quos experimentum malos esse convicit, adeo ut illorum fallaciis nemo amplius decipiatur.

XVIII.

BOREAS ET SOL.

Boreæ atque Soli certamen fuisse ferunt ejuscemodi, uter homini rustico, qui forte viam carpebat, sisur-

Fab. XVIII. Cf. Coray. F. 306, p. 200, et quam protulit Brunetus v. d. in Notitt. mann. t. 14, part. 2, p. 290; Knochius Fragm. 37; Plutarchus Præc. Conj. § 12; Themistius Orat. 16, p. 253; Avianus Fab. 4. — Respexit hanc fabulam Sophocles

Epigrammate in Euripidem, quod servavit Athenæus 13, 82. Id non describam quod sit obscurius, quum historiola quadam de Euripide innuatur hodie incognita. Sophocles χρησάμενος erat τῷ περὶ τοῦ Ἥλιου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τοῖ

- ὀδοίποροῦντος τὴν σισύραν ἀπεκδύσει.
 Βορέης δὲ φυσᾶ πρῶτος οἶος ἐκ Θράκης,
 5 βία νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσει.
 Ὁ δ' οὐ μεθῆκε μαλλόν, ἀλλὰ ριγώσας,
 καὶ πάντα κύκλω χερσὶ κράσπεδα σφίγγας,
 καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῆ κλίνας.
 Ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἠδὺς ἐκκύψας,
 10 ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους·
 ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,
 καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·
 αὐτὸς δὲ ρίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
 Βορῆης μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.
 15 Λέγει δ' ὁ μῦθος· πραότητα, παῖ, ζήλου·
 ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βία ρέζων.

πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος. Nunc editum est e codice καὶ τό. Olim proposui legendum καὶ τι, quod et nunc propono. Lectio καὶ τὸ est emendatio corruptæ scripturæ antiquioris καὶ τοι, quam melius correxisse mihi videor. Placuit tamen καὶ τὸ et Schæfero.

3. Suidas : σισύρα, ἰμάτιον τραχὺ καὶ παχύ· περιθόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν. παλαιόν· ἢ χιτῶν δερμάτινος. Et recitat sine auctoris nomine tres versus hujus fabulæ primos, quos et sine nomine exhibet Scholiastes Ranarum v. 1459. Suidas et Schol., Βορέη. A, Βορέα. Præferenda fuit forma ionica, tali auctoritate munita. Inde et mutavi Βορέας v. 4, Βορῆās etiam v. 14. Suidas nunc ἐκδύσει, olim ἐκδύσει, et ἐκδύσει Scholiastes, quod tempus ab A datum prætuli, prætulitque Knochius. Prætulit etiam Knochius σισύραν, quæ est Tupii emendatio ad Suidam t. 2, p. 166, probata Tyrwhitto p. 31, 56, et nuper viro alii do-

cto, sed qui ferme credidisse videtur lectionem σισύραν firmari Suidæ et Scholiastæ testimonio. Consentiant autem, idque sine varietate in scribendo σισύραν. Media syllaba in pluribus Comici locis brevis est, estque brevis mox v. 13, qui non potest mutari. Mutavi ergo ἐκδύσει, et erit σισύραν anapaustus bis in quarta sede, non sine symmetria. Gaisfordius Suidæ editor eruditissimus de mutando σισύραν nihil monuit. In latina interpretatione, « sisurnam » posui, « vulgari simplicitate », teste usus Marcellino.

4. Fabula in Notitiis : Τοῦ δὲ Βορῆᾶ πνέοντος ἰσχυρωτάτως. Legendum ἰσχυροτάτως. Idem mendum tollendum e Fabula Corayana secunda.

4, 5. A, φύσας. Mutavi φύσας in φυσᾶ. A, συλήσειν. Fabula Corayana : Βορῆās δὲ πρῶτος τὸ ἰμάτιον φυσῶν ἤλπιζε συλήσειν. Primam in συλήσειν esse longam, neque fulcro indigere, probat Fab. 2, v. 12.

nam decutiet. Boreas flat prior qualis ex Thracia, vi scilicet ratus se posse lacernatum devestire hominem.

Ast ille villosum tegmentum de digitis non amisit; sed, algore rigens, et cunctos manibus limbos circumstringens, se-
debat, rupis prominentiæ dorsum acclinans.

Tunc Sol, jucundam e nubibus faciem exserens, primum frigore illum levavit boreali, dein teporem admovit majorem; ac subitus agricolam ussit calor. Ipse autem, rejecta sisurna, stetit nudus.

Sic fuit in contentione devictus Boreas.

Hoc dicit fabula: « Mansuetudinem cole, puer. Quod agis
« persuasione potius quam vi perficies. »

6. A, 'Ο δ' οὐ μεθῆκε μᾶλλον, ἀλλά. Quod quidem legisse videntur laudati fabulatores: οἱ ἄνθρωποι ψυχροὶ γενηθέντες περιβόλαια μᾶλλον ἠμφιεννυντο — μᾶλλον ἔσφιγγε καὶ συνεῖχε τὸ περιβόλαιον — Ἄνθρωποι μᾶλλον ψυχρανθέντες, εὐθέως Περιβολαίων μᾶλλον ἠμφιεννυντο. Avianus: « Ille magis lateri duplicem circumdat amictum. » Quæ quidem sunt scripta probabilissime; sed in ipsa Babrii fabula adverbium non commode positum esse videtur, putavique esse mendosum, ac rescripsi μαλλόν. Mutata distinctione ὁ δ' οὐ μεθῆκε, μᾶλλον ἀλλὰ ῥιγώσας, oratio scabra siebat. Permutantur etiam μᾶλλον et μαλλόν Fab. 93, 7. Hesychius: μαλλος, ἔριον· καλεῖται δὲ καὶ τὰ πηνία. Idem: μάλιον, μᾶλλον. Albertus recte proposuit pro μᾶλλον legere μαλλόν. Malim et μάλλιον. Scholiastes Odysseæ A, 433: τοῖς πέπλοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀπανθισμάτων τῶν μαλλίων τῶν προβάτων κατεσκευασμένοις. Babrius μαλλόν

vocat viatoris illam σισύραν, τὸν δερμάτινον χιτῶνα, τὸ αἰγίον στέγαστρον τετριχωμένον, τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, verbis Mæridis. Fabulatores repertum adverbium sententiis probabilibus accommodaverunt.

8 Suidas: καθῆστο, ἐκαθέζετο.

10. Suidas: ἀνῆκεν, ἀφῆκεν. Idem: δυσήνεμον, τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον.

11. A, ἄλλην vel ἄλλην. Scripsi ἀλέην. Hesychius: ἀλέη, θερμασία. Suidas: ἀλέα, θερμη, ἔλλαμψις. Fabula in Notitiis: 'Ο δὲ χλιάνας Ἥλιος μετὰ ταῦτα, Καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἰδρώτας προξενούντα, Πέπεικεν εὐθύς ἐκδῦσαι τοὺς χιτῶνας. Vix putem tolerandam, quod suadet vir d., formam προξενούντα, quæ sit ἐσχάτως βάρβαρος, vel in isto politico versificatore. Forsan: Καὶ τοῖς ἀνθρώποις προξενῶν τοὺς ἰδρώτας.

16. Hunc versum Gnomologio suo inseruit Georgides in meis Anecdotis Græcis t. 1, pag. 9, nominatoque Ba-

Μῦθος παραινῶν, ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραύτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

ΙΘ'.

ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείη
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλη κερδῶ
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὠρμήθη
πηδῶσα πυσσὶν πορφυρῆς θίγειν ὄρης·
5 ἦν γὰρ πέπειρος κείς τρύγητον ἀκμαία.
Κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
« Ὄμφαξ ὁ βότρυς· οὐ πέπειρος, ὡς ὦμην ».

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα, καὶ τούτων ἀστοχοῦντας, τρόπους ψευδεῖς προβαλλομένους.

brio. Syrus : « Ratione, non vi, vincenda adolescentia est. » Ibi Gruterus.

In affabulatione τὰ ἀνήκοντα illustrat locus Suidæ : ἀνήκον, τὸ πρέπον.

Fab. XIX. Cf. Coray. F. 156, p. 94, 348; Knochius Fragm. 14; Phædrus 4, 3.

1. A, παρωρείη. Scripsi dativo casu. Suidas habet nomen παρωρεία nudum.

Converti qua potui. Phædrus : « alta in vinea ». Forsan, παρ' αἰώρην, παρ' αἰώρη. Vide n. ad v. 7.

4. A sic, θίγειν.

5. A, τρυγητόν. Malui τρύγητον. Suidas : τρύγητος, ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν· τρυγητὸς δὲ ὁ τρυγώμενος βότρυς. Cf. F. 11, 7.

6. Suidas : ἄλλως, μάτην.

Monet fabula non oportere rixosum esse, sed mansuetudine ac suasionem quæ sunt agenda peragere.

XIX.

UVÆ ET VULPES.

Uvæ nigræ de vite collis in latere pendebant; quas vafra vulpes quum cerneret succo turgentes, sæpiuscule se concitavit pedum saltu, fructum si forte tangeret purpureum.

Maturus erat enim et in vindemiam adultus.

At quum se frustra delassaret (nam attingere non valebat), discessit, ita solata desiderium: « Est uva cruda, non, ut rebar, « matura. »

Illos redarguit fabula, qui res inaccessas non sine sudore affectant, et, a proposito fine aberrantes, mendacia protendunt verborum schemata.

7. Suidas in Αιώρα tres recitat versus hosce, auctore non nominato: 'Ως δ' οὐκ ἐφικνεῖτ' ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας, Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην. Et hic habemus reliquias alterius recensionis. De verbo βουκολέω Knochius ad Fragmentum 14; Schæfer. ad Longi Pastoralia

pag. 343; Burges. ad Supplices 920.

8. Etymologicum M.: ὄμφαξ, τὸ ὄξεινόν· et versum cum Babrii nomine exhibet. Suidas: ὄμφαξ, σταφυλὴ δριμεία καὶ οὐ πέπειρος.

In affabulatione A, προβαλλομένωι vel προβαλλομένων. Anonymus reposuit προβαλλομένους, quod sumsi.

Κ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βοηλάτης ἄμαξαν ἤγεν ἐκ κώμης.

Τῆς δ' ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,

δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἰστήκει·

τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσηύχεθ', ὄν μόνον πάντων

5 θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε καὶ ἴτιμα·

θεὸς δ' ἐπιστάς, εἶπε· « Τῶν τροχῶν ἄπτου,

« καὶ τοὺς βόας κέντριζε· τοῖς θεοῖς δ' εὐχου,

« ὅταν τι ποιῆς καὐτὸς, ἢ μάτην εὐξῆ ».

ΚΑ'.

ΒΟΕΣ.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότ' ἐζήτουν,

ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.

Fab. XX. Cf. Coray. F. 335, quæ desumpta est e Suida V. : Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν κάλει. Avianus Fab. 32.

5. A, προσεκύνει καὶ ἴτιμα. Addidi τε. Malim scribi κατίμα.

7. Forsan κέντριζε.

8. In apographo, plena distinctione facta post εὐχου, hic versus ut epimythium a serie reliquorum seponitur. Sed concludit orationem Herculis. Atque sic

dispositus locus in Suidæ fabula aut Corayana, quæ Babrium expressit. Adscripsit Μηνᾶς vir d. : « cette fable est « basée sur le proverbe : σὺν Ἀθηνᾶ καὶ « χεῖρα κινεῖν [apud Suidam]; auquel « correspond le français : Aide-toi, que « je t'aide ». Dixit Fontainius fabula simili 6, 18 : « Aide-toi, le ciel t'aidera ». Ante Fontainium, Regnierus Sat. 13, 112 : Aidez-vous seulement, et Dieu

XX.

BUBULCUS ET HERCULES.

Bubulcus e vico rhedam agebat , quæ in patentem terræ hiatum decidit. Et quum ipse opi ferendæ accingere se deberet, stabat cessans, Herculi que supplicabat, quem unum deorum omnium ex animo adorabat colebatque.

Adstitit autem deus, ac « Rotis » inquit, « admove manus, « bovesque increpa stimulo. Tum ora deos, quando et ipse « feceris aliquid, vel orabis nequicquam. »

XXI.

BOVES.

Boves quondam coquos quærebant perdere, quippe qui sibi inimicam tractabant artem.

vous aydera ». Voltairius Pelopidis : « Quand nous n'agissons point, les dieux nous abandonnent ». Similis Sophoclis sententia Iphigenia : Θεός δὲ τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται. Similis et Euripidis Temeno Fr. 3 : Αὐτός τι νῦν δρᾶ, χούτω δαίμονας κάλει· Τῷ γὰρ πονοῦντι γὼ θεός συλλαμβάνει· qui posterior versus receptus fuit inter Monostichas Gnomas

titulo Φιλοπονίας, ubi nonnihil feci annotationis. Euripides rursus El. 80 a Corayo huc commode collatus; et fragmento incerto 218 : Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός· quem versum Æschylo tribuit Stobæus Tit. 29, 21. Sallustius Catil. 52, 29 : « ubi secordiæ te atque ignaviæ tradideris, nequidquam deos implores ». Ibi Cortius.

Καὶ δὴ συνηθοῖζοντο, πρὸς μάχην ἤδη
 κέρατ' ἀποξύνοντες. Εἷς δέ τις λίην
 5 γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας),
 « Οὗτοι μὲν ἡμᾶς » εἶπε, « χερσὶν ἐμπείροις
 « σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
 « ἦν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
 « διπλοῦς τότε ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἐλλείψει
 10 « τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ ».
 Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων
 ὄραν ὀφείλει μὴ τι χειρὸν ἐξεύρη.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπι-
 εικέσιν, ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδευτῶν.

ΚΒ΄.

ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

Βίου τις ἤδη τὴν μέσσην ἔχων ὥρην
 (νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης),
 λευκάς, μελαίνας, μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·
 εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
 5 Ἦρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραιίας·
 νέον μὲν αὐτὸν ἢ νεᾶνις ἐζήτει
 βλέπειν ἐραστὴν, συγγέροντα δ' ἢ γραιῖα.

9, 10. A, malo ordine : τὸν βοῦν.....
 Διπλοῦς..... Transpositionem feci, ju-
 bente sententia.

Affabulationi Μηνᾶς vir clar. adscri-
 psit : « Cette fable est despotique, quoi-
 que basée sur le proverbe : θυοῖν κα-

Et ideo congregabantur jam ad prælium acuentes cornua.

Unus vero illorum aliquis, valde senex (araverat enim diu), « Isti quidem » ait, « nos peritis mactant manibus, ac magno trucidant sine cruciatu. Quod si in imperitos incidemus homines, duplex tunc impendebit mors. Non deerit enim qui bovem immolet, coquus etsi defuerit ».

Qui præsens effugere cupit infortunium, providere debet ne pejus quid inveniatur sibi.

Id significat fabula doctis et æquis servire dominis satius esse quam scævis parere et indoctis.

XXII.

VIR ÆTATIS MEDIÆ ET DUÆ AMASIÆ.

Quidam vitæ mediam qui jam attigerat ætatem (scilicet juvenis non erat amplius, necdum senex), albis et nigris mixtam capillis quatiebat cæsariem. Amoribus etiam vacabat et comissationibus.

Mulieres amabat duas, puellam unam, alteram anum. Amasium videre juvenem juvenula quærebat; at senem, ut ipsa fuit, anicula.

κοῖν προκειμένον τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον ». Vid. n. ad Aristæn. 1, 13, p. 434.

Fab. XXII. Conf. Coray. F. 162, p. 98,

352, et quam protulit Brunetus in Notit. Mann. t. 14, part. 2, p. 293, addito Knochio Fragm. 15; Phædrus, 2, 2.

- Τῶν οὖν τριχῶν ἐκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία
 ἔτιλλεν ἄς ἠύρισκε λευκανθιζούσας·
 10 ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ἠύρηκει·
 ἔως φαλακρὸν ἡ νέα τε γῆ γραῖα
 ἔθηκαν, ἐκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
 ἀεὶ γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
 Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·
 15 ἔλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
 ἀεὶ γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται.

ΚΓ'.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

- Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
 ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτη·
 ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
 Ἐρμῆ, νομαίῳ Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
 5 λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.
 Ὅχθον δ' ὑπερβᾶς, τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
 λέοντι θοίνην· δυστυχῆς δ' ἐπαρᾶται
 καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.

8, 9. Suidas : ἐκάστοτε, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ...
 Βάβριος· τῶν οὖν... εὕρισκε λευκανθιζού-
 σας.

13, 16. A, ἐνγε. Correxit vir d. ano-
 nymus, εὖγε. Suidas : εὖγε, καλῶς... λέ-
 γεται δὲ καὶ ἐπ' εἰρωνείας πολλάκις.

16. A, γυμνοῦται. Mutavi probabili-
 ter, ne versus esset brevior. Et aoristus
 ἐγυμνώθη placeret. In significanda con-
 suetudine frequens est id tempus.

Fab. XXIII. 3. Suidas : ὀρεινόμων, τῶν
 ἐν ὄρεσι διαιτωμένων.

Capillos quoque die legebat puella quos reperiret albescentes; legebatque vetula nigrum, si quem reperisset. Donec calvum puella simul et anus fecerunt hominem, quum unaquæque capillorum avelleret particulam. Vulsus enim assidue probeque, nudabatur.

Id autem fabula cunctis prædicit hominibus : « Flebilis, qui cumque in fœminas incidit. Morsus enim assidue probeque denudatur. »

XXIII.

BUBULCUS QUI TAURUM AMISIT.

Bubulcus homo cornigerum taurum vastam per silvam acquirebat amissum, vota que faciebat monticolis nymphis, Mercurio, Pani pastorali, accolis numinibus, agnum pollicitus se libaturum, latronem si capiet.

Pulcrum autem taurum, conscenso colle, factum videt leoni pabulum. Tum misellus precabundus vovet boves quoque aris se daturum, si possit saltem effugere latronem.

4. A, Ἑρμῆ νομαίῳ, Πανί. Hymnus Homericus 18, 3 : Πᾶν ἀνακεκλωμένοι, νόμιον θεόν.

5. Suidas : λοιβή· σπονδή, θυσία.

7. Suidas : θοίνη· τροφή, εὐωχία, κατάρωμα.

8. « La particule γε fait une dissonance, quoique cette phrase soit une imitation de celle d'Homère [Il. A, 60] : εἰ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν ». ΜΗΝΑΣ. Quid sit dissoni equidem non video, homo barbarus.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν ·
 10 ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
 ἐκ τῆς πρὸς ὦρην ἐκφορουμένην λύπης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

ΚΔ'.

ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.

Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὦρη ·
 τὰ ζῶα δ' ἰλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
 Καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον ·
 οἷς εἶπε παύσας φρῦνος · « Οὐχὶ παιάνων
 5 « τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης ·
 « ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
 « τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας,
 « ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ »;
 Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῆ κούφων,
 10 ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

11. A, ὦραν ἐκφορουμένης. Scripsi ὦρην (vide F. 28, n. 4) et ἐκφορουμένην. Suidas : ἐκφορούμενοι, ἐκκενούμενοι. Adscripsit Μηνᾶς : « Je pense qu'il faut écrire ἐκφορουμένους, pour φορουμένους ἐκ τῆς λύπης. On dit bien en grec, ἐκφορος ἐκ

τοῦ πάθους ». A viro d. dissentire liceat. Fab. XXIV. Conf. Coray. Fab. 350, p. 326, 407; Knochius fragm. 6.

1. Bastius videndus de formula ὦρα θέρους Epist. crit. p. 109.
 4, 5. Suidas : Παιάν, εἶδος ᾠδῆς · « Ὁ

Hinc nos id intelligere consentaneum est, inconsultas non esse diis ferendas preces, quas præsens effuderit dolor.

XXIV.

SOLIS NUPTIÆ.

Nuptiæ Solis fiebant æstatis tempore. Lætas autem animalia agitabant epulas deo.

Ac ranæ choros ducebant palustres, quas compescens rubeta « Non pæanum » ait, « hæc nobis est occasio, at sollicitudinum et mæstitiæ. Qui solus enim laticem exsiccat omnem, « quid non patiemur mali, si, uxore ducta, similem sibi genuerit filium » ?

Gaudent hominum valde levium plurimi, ob res quæ non multum illis creabunt gaudii.

δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος· οὐχὶ παιᾶνος
 Τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδος δὲ καὶ λύ-
 πης». Non addidit auctoris nomen. Multo
 præstat nova quam exhibeo lectionem.
 Suidas : φρῦνος, ὁ ἀδιάπλαστος βάτραχος.
 Quæ interpretatio hic et F. 28 non con-

venit. Pro οἷς forsan est legendum οὐς.

6, 7, 8. Sunt apud Suidam V. αὐή-
 νας, ξηράνας ... ἐκ τοῦ αὐαίνω ῥήματος.
 Εἰ γὰρ ἔταν γήμας..... Nec auctorem
 nominavit. Idem : λιβάδα· σταγόνα,
 κρήνην, ἔνυδρον τόπον.

ΚΕ'.

ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Γνώμη λαγωούς εἶχε μηκέτι ζῶειν,
 πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
 ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῶων,
 ψυχὰς τ' ἄτολμοι, μῦνον εἰδότες φεύγειν.
 5 Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης,
 καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων
 βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδῶντων,
 ἐπεστάθησαν. Καί τις εἶπε θαρσήσας·
 « Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεῶν θνήσκειν·
 10 ὀρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν ».

ΚΖ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν

Fab. XXV. Conf. Corayus Fab. 53, p. 37... 310; Knochius fragm. 2.

1. Α., ζῶειν.

3. Suidas : ἀδρανές, ἀσθενές· καὶ ἀδρα-
νία, ἀδυναμία, ἀσθένεια.

3, 4. Suidas : ἄτολμοι, δειλοὶ, κατε-
πηχότες· et recitat duos hosce versus,
sine auctoris nomine. Suidas, ὁθ' οὔνεκ',
et sic A. Scripsi, ut nunc scribunt viri

grammatici doctissimi. Suidas, ψυχὰς
ἀτολμοι, absque particula.

6. Suidas : ἀκταίη, ἡ παραθαλασσία.
Et versum apponit, auctore non nomi-
nato.]

7. Suidas : ὀκλαδία, ἡ ὀκλασις. Ὀκλα-
δίας, ὁ συγκεκλασμένος διφρός... καὶ αὐ-
θις· « Βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδῶν-
των »· περὶ βατράχων ὁ λόγος. Forma

XXV.

LEPORES ET RANÆ.

Stabat leporibus sententia, non vivere amplius, sed cunctos in nigram se paludis undam dare præcipites, quoniam animantium sunt imbecillimi, et animis inaudaces, tantum scientes fugæ.

Ast quum paludem prope spatiosam venissent, ranarumque turbam vidissent litorearum, profundum in cœnum flexis insipientium cruribus, restiterunt. Et aliquis sic est fidenti voce loquutus : « Nunc pedes retro feramus. Non jam mori necesse est. Alios enim video nobis invalidiores. »

XXVI.

AGRICOLA ET GRUES.

Grues agricolæ arva depopulabantur, quibus nuper fru-

est Homericæ βαθέη. Addæus Anth. 6, 228 : βαθέη ἐνὶ ποίῃ. Babrius F. 73, 1, ὀξέην F. 77, 4, ὀξέη. Adverbium ὀκλαδιστὶ nondum erat notum.

10. Post hunc versum est in apographo spatium vacuum, cum notula λείπει. Deest videlicet epimythium. Adscriptis Μηναῖς : « L'affabulation manque. Aussi le copiste a-t-il laissé du

blanc. On peut y suppléer en écrivant : ὁ ἀθλιώτερος τῶν ὑποδεστέρων βίος εὐμαρῶς τὸν ἡμέτερον φέρειν παρασκευάζει ». Possunt, si sit tanti, admoveri affabulationes fabularum in Corayana, quarum hæcce placet in primis ob brevitatem : μὴ ἀπογινώσκειν.

Fab. XXVI. Conf. Knochius Fragm. 35.

1, 2. A, χώραν. — Suidas : Πυρινῆ

- ἔσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
 Ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,
 ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσω.
 5 Αἰ δ' ὡς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὔρας,
 κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,
 ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὡς πρὶν εἰώθει,
 λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
 Αἰ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
 10 « Φεύγωμεν » ἐκραύγαζον « εἰς τὰς Πυγμαίων·
 « ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
 « ἔοικεν· ἤδη δ' ἄρχεταιί τι καὶ πράσσειν ».

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι
 πταίοντας εἶκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν
 ὁδύνας.

σίτῳ· « Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο
 χώραν ... σίτῳ »· πυρὸς γὰρ ὁ σίτος.
 Non nominat auclorem. Articulum τὴν
 restituerat Tupius Emend. t. 2, p. 127.
 Et olim in Suidæ editionibus scriptum
 erat χώραν, quod e codicibus in χώραν
 mutavit apte Gaisfordius, et ipse nunc
 sumsi.

5. Non obvium est facile ἐπέχειν in
 sensu videndi, intelligendi. Aliud est
 exemplum Fab. 50, 11. — Suidas: σφεν-
 δονῶ, αἰτιατικῇ· additque nihil.

7. Videtur excidisse versus, qui sen-
 tentiam in οὐκέτι inchoatam perficiat.

Potest tamen subaudiri ἐποίησεν, ἐπρα-
 σεν, ellipsi non rara ejus verbi.

8. A, βαλῶν. Scripsi βάλλων, metro
 postulante. Suidas in Ἀλοάων... τὸ δὲ
 συγκόψαι πληγαῖς, ἀλοῆσαι... ἠλόησεν,...
 ἀντι τοῦ ἔτυψεν.

10. Scilicet εἰς τὰς χώρας Πυγμαίων,
 quibuscum felicius pugnabimus. De
 gruum cum Pygmæis bello annotare
 memini ad Philostr. Her. p. 528, ad
 Planudeas Metamorphoses pag. 228.
 Adde Banier. Dissert. de Pygmeis in
 Memor. Acad. Inscr. t. 5; Knoch. et
 ceteros interpretes ad Anton. Liber.

mentum severat triticeum. Et ille, vacua longum quassata funda, fugabat aves percussas metu.

Quem quum intellexere funda ferientem auras, despexere deinceps ut jam non fugerent, donec non diutius egit quomodo sueverat, sed jactis lapidibus contudit plurimas.

Grues autem, agro derelicto, aliæ aliis « Fugiamus » crocitant, « in Pygmæorum regionem. Homo iste non amplius nos « territare velle videtur; sed incipit jam et facere aliquid ».

Id habet adhortationis fabula : oportere scilicet homines qui peccant monitorum parere sermonibus, ne serius aliquando veris tententur doloribus.

c. 16; Fabric. Opusc. p. 452; Hardt. Dissertatione qua et « Ezechielem a Pygmæis liberat » (scilicet a *Gammadin*, in Vulgata *Pygmæis*, in græca conversione φύλαξι, sed jam pridem ab aliis liberatum); Pontani Theoremata de Pygmæis; Barnes. ad Eurip. Hel. 1496; Creuzer. Comm. Herod. p. 154. Rabelæsi nugas quærat qui Rabelæsiam amat.

12. Πράσσειν τι ut in Theocrito 14, 70 : ποιῆν τι δεῖ ἄς γόνυ χλωρόν. Cf. F. 20, 8; 59, 17, et Euripidis locum p. 47.

In affabulatione A, ἤκειν. Usus iota-

cismi permutatione, εἶκειν reposui, quod verbum sententiæ aptissimum est; usus etiam Gnomologio Georgidæ in meis Anecdotis Gr. t. 1, p. 31, qui hanc excerpserat sententiā : δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσιν τοὺς παλιόντας εἶκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε παραταθεῖεν ὀδύνας. Eam inveni anonymam et sic edidi; sed nuper alium Georgidæ codicem mecum communicavit Μηναῖς vir doct., in quo legitur margini appositum nomen Βαβρίου. Poterit præferri lectio παραταθεῖεν, sed non multum interest quæ eligatur.

ΚΖ'.

ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

- Γαλήν δόλω τις συλλαβών τε καὶ δήσας,
 ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ·
 τῆς δ' αὖ λεγούσης, « Ὡς κακὴν χάριν τίνεις
 « ὦν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας »!
 5 « Ἐπιμαρτυρῶ σοι », φησὶν· « ἀλλὰ καὶ πάσας
 « ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἡρήμους,
 « κρεῶν ἀνέωγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
 « βλάπτουσα μᾶλλον, ἢπερ ὠφελούσ' ἡμᾶς ».

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὐκαιρὸς ἐστὶν ὁ λόγος.

Conf. Coray. Fab. 406; Knochius Fab. 4; Phædrus Fab. 1, 22.

1. Fabula Corayanæ, quæ aliam textus Babriani recensionem exhibere videtur, in fine versus habet δήσας, quod recepi; nam πνίγων in A, quod sequitur ἔπνιγεν, non tolerandum est.

2. A, συναγγίᾳ. Fabula Cor.: ἔπνιγε βάλλων ὑδατος ἐν συνεχείᾳ. Correxīt Bernhardyus συναγκείᾳ, quod et ipse conjeceram, recepitque Knochius. Sed ὑδατος συνάγκεια dictum est brevius,

vixque intelligi potest, quum sit συναγκεία, teste Suida, σύνδενδρος τόπος, κοῖλος τόπος· « convallis ». Servavi respectum vocabulum, quod derivandum erit ab ἄγγος, simileque notissimo κενναγγία, κενναγγείη. Sed præpositio vix capio quid possit.

3. Convertere placuit ὡς in sensu admirationis. Potuissem et alio distinguere modo: λεγούσης ὡς, « Κακὴν..... Nam sæpe ὅτι, ὡς, junguntur orationi directæ, qua de re non parvus fui ad Ari-

XXVII.

MUSTELA COMPREHNSA.

Mustelam dolo prensam, et vinctam, quidam cavo in vasculo suffocabat aquæ pleno. Cui dicenti, « Quam malam pro meritis refers gratiam mihi, quæ tibi utilem me præstiti, mures venata lacertosque » ! respondit : « Ipse ego sum testis tibi. Sed et omnes strangulabas gallinas, totamque desolabas domum, ac plena carnibus aperiebas vasa. Ergo morieris, nocens quæ magis fuisti nobis quam utilis ».

Adversus eos qui prosunt quidem modice, at obsunt magno-
pere, est accommoda narratio.

stæn. p. 255. Adde Valckenarii Scholia t. 2, p. 53; Raphelium Annot. in Biblia t. 1, p. 246, t. 2, p. 8; Upton. et Schweigh. ad Epict. Dissert. 1, 2, 18; Creuzer. Melem. t. 3, p. 12. Strato 12, 214 : ἐρείς ὅτι, « Πλούσιός εἰμι ». Artemidorus 5, 82 : αὐτός δὲ λέγει ὡς, « Τὸν χαλκὸν οὐκ ἔχω, οὐδ' ὅθεν ὑμᾶς ὑποδέχομαι ». Athenæus 10, 19 : ἐπιστάσης δὲ αὐτῆς τῆς θεοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, καὶ εἰπούσης ὅτι, « Φιλόσοφος ὢν, ὦ Στίλ-

πων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα » ; Et cet.

6. Post hunc versum insertus est alius in recensione Corayanæ : Κρεῶν ἀνέωγας ἄγγορ, ὥστε τεθνήξῃ Βλάπτουσα... quod recepi scripto ἀνέωγες cum Knochio. Malim κρεῶν τ' ἄν. At cf. F. 34, 3. Eadem formula in Fabula Schæferianæ 142 : διὰ τοῦτο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ.

7. Fabula Cor. desinit in ὠφελοῦσα, fine mutilo. Niebuhrus vere divinaverat quod exhibet A, ὠφελοῦσ' ἡμᾶς.

ΚΗ'.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.

- Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·
 ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπέζήτει·
 « Τέθνηκε, μήτηρ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης
 5 « ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
 « χηλῆ μαλαχθέν ». Ἡ δὲ φρυῖνος ἠρώτα,
 φυσῶσ' ἐαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
 τὸ ζῶον. Οἱ δὲ μητρί « Παῦε, μὴ πρίου·
 « θᾶσσον σεαυτήν » εἶπον, « ἐκ μέσου ῥήξεις,
 10 « ἡ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ ».

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

Conf. Coray. Fab. 420, quæ textum exhibet Babrianum; Knochius Fab. 3; Phædrus 1, 24: et infra similis argumenti fabula 42.

2. A, αὐτόν. Recepti editum αὐτόσ'. Repertum fuit a Furia αὐτόσε in Vaticano codice.

4. A, μήτηρ... ὥρας. Scripsi μήτηρ ex edito versu, cujus mendum Corayo suboluisse non videtur: Τέθνηκε, μήτηρ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας. Scripsi ὥρης ionice, tribuens ὥρας librario, poetæ ὥρης. Est ὥρης sine varietate Fab. 12, 4; 22, 1. Sed quum me impediât for-

mulæ sensus πρὸ τῆς ὥρης cujus exempla non novi, suspicor legendum πρὸ τῆς ὥρης, quod lectionis sum in latinis sequutus. Dixit Herodotus 9, 101: πρῶτ' ἔτι τῆς ἡμέρης.

5. A, ἦλθε. Vaticanus: ἦλθε γὰρ πάχ., quod viros d. valde turbavit.

6. Editi, μαλαχθεῖς. A, μαλαχθέν. Servandum, si referatur ad γέννημα, potius ad subauditum τέκνον, τέκος, in oratione matris.

7. Quum esset in codice, φυσῶ ἐμ' αὐτήν, apte Μηνᾶς in apographo correxit, φυσῶσ' ἐαυτήν. Malit etiam nec

XXVIII.

BOS ET RUBETA.

Prolem rubetæ concalcavit bos inter bibendum. Huc autem veniens (tunc enim non aderat) mater, a fratribus ubi tandem lateret inquirebat: « Mortuus est, o mater. Modo enim summo
« mane amplissima venit bellua quadrupes, cujus ungula
« jacet contritus ».

Tum interrogabat rubeta sufflans se, num amplitudine tantum esset animal.

Ast illi matri « Desine; noli te inflare. Citius te ipsam » dixerunt, « rumpes mediam, quam ejus imitaberis vastitatem ».

Quod sit imparibus periculosum decertare præstantioribus.

sine probabilitate legi τοσοῦτον pro τοιοῦτον. Est φυσῶσ' ἐαυτῆν in Vaticano, etiam τοιοῦτον, quod servavi. Simile mox nomen qualitatis, ποιότητα.

8. A, παῦε, μὴ πρίου. In edita e Vaticano fabula: παύου, μὴ ποιού, μήτερ. Est παῦε forma optima ac notissima, qua et poetæ sunt usi et prosaici auctores. Plus est difficultatis in πρίου. Mutare suadet Corayus ποιού in πιοῦ a πιοῦμαι, quod synonymon esse ait τοῦ παχύνομαι. Quum reperiatur apud Hesychium πρίεται pro φυσᾶται, illa glossa, quamvis suspecta, me cohibuit ab omni mutandi tentamine, et, servata quam

reperi lectione, expectabo codicis alius auxilium, vel feliciter conjecturam.

10. A, ποσότητα, quod metrum respuit. Vix placeret ποσσότητα, etsi sit τόσση F. 36, 8. Sed metro satisfacit lectio Vaticana ποιότητα, quam post alios recepi. Inveni in codice 2991 A Ignatii fabulam hancce: Χηλῆ βοὸς πατεῖτο βατράχου τέκος· Ὁργῆ δὲ μήτηρ εἶπεν ἧς θλάσε τέκος· Καὶ τέκνον ἄλλο φησὶ· κὰν βραγῆς ὄλη, Πρὸς οὐδὲν αὐτῶ, μήτερ, ἐμπερῆς ἔση. Aliam e Bandinii Catalogo recensionem apposuit Knochius p. 63, quam conferre poterunt quibus græca placent quoquo modo scripta.

ΚΘ'.

ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.
 Ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἐσπέρην τάλας πᾶσαν,
 καὶ δὴ στενάξας, εἶπεν· « Ἐκ δρόμων οἶων
 « καμπτήρας οἶους ἀλφίτσισι γυρεύω »!
 5 Μὴ λῖαν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·
 πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

Λ'.

ΛΙΘΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις ἐρμείην.
 Τὸν δ' ἠγόραζον ἄνδρες· ὃς μὲν εἰς στήλην
 (υἱὸς γὰρ αὐτῇ προσφάτως ἐτεθνήκει).
 ὁ δὲ χειροτέχνης ὡς θεὸν καθιδρύσων.

Conf. Coray. Fab. 193, p. 122, 368;
 Nicephorus Basilacas in Rhetoribus
 Walzianis t. 1, p. 266, fab. 3. Quæ Ba-
 silacæ fabula ipsissima est Aphthonii
 fabula 13. Sic desinit Basilicas: τύχη
 γὰρ θνητοῖς τὴν εἰς ἕτερα φέρειν οἶδε με-
 ταβολήν. Reperi in codice τὴν ἐφ' ἕτερα,
 quæ est et Aphthoniana scriptura.

1. Εἰς ἀλητὸν, scilicet πρὸς τὸ ἀλή-
 θειν, ut est in collata fabula. Hesy-
 chius: ἀλητὸν, ἄλευρον. Malim pro
 nomine habere simili τοῖς ἀμητὸς, τρυ-
 γητὸς.

2. Α, τάλας πᾶσαν, sic ordinante Μηνᾶ
 vocabula, quæ sunt inversa in codice,
 πᾶσαν τάλας.

XXIX.

EQUUS SENEX.

Equus senior fuit quondam molendæ farinæ venundatus. Molæ jugatus vesperam misellus totam, atque ideo suspirans, « *Cursibus* » inquit, « *ex qualibus quales in gyros propter* » « *farinulas compellor* »!

Ne superbias nimium præ juvenilis vigoris ferocia; multis senectus inter labores consumpta fuit.

XXX.

LAPICIDA ET MERCURIUS.

Hermam ex lygdo sculptum a se quidam proponebat venui. Ac mercabantur homines, hic ut cippum faceret (filius erat enim ipsi mortuus nuperrime); ille, artifex scilicet, deum ut poneret.

3. Quæ repetitio est in *οίων οίους* placuit multum græcis scriptoribus. Exempla apposui olim ad *Anecdota Græca* t. 5, p. 290; nuper ad *Anecdota Nova* t. 1, p. 109.

4. A, *καμπτήρας*.

5. A, *λίην*. Scripsi *λίαν*. Recentiores ultimam in adverbis id genus corripiunt. Infra Fab. 41 est *λίαν* trochæus.

Fab. XXX. Knochius Fr. 28. Argumentum fabulæ Corayanæ 148, p. 89, 345, non est simile. Eam qui contulit Knochius, versum Suidæ tantum noverat.

1. Suidas v. *Λύγινα*: ἔστι δὲ εἶδος λίθου ἢ λύγδος et versum, auctore non nominato, recitat, 'cum lectione *Ἑρμείαν*. Notanda ac servanda forma *Ἑρμείην*.

- 5 Ἦν δ' ὀψέ· χῶ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
 συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὐ δεῖξαι
 ἐλθοῦσιν. Ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
 αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλης ὄνειρείης·
 εἶδεν λέγοντα· « Τάμὰ νῦν ταλαντεύη·
 10 « ἐν γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις ».

ΛΑ΄.

ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

- Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
 ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον, αἰμάτων πλήρη·
 γαλαῖ δ' ἐνίκων. Οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης
 ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσι ταύτην,
 5 ὅτι στρατηγούς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
 αἰεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.

5. A, καὶ ὁ. Facere visum est crasin
 χῶ. Periisse versus ante sequentem vi-
 detur.

8. A, πύλαις ὄνειρείαις. Scripsi ionice ;
 nam meminit Homeri Od. 4, 809 : Ἦδὺ
 μάλα κνώσσουσ' ἐν ὄνειρείησι πύλησιν.

9. A, εἶδε. Spondæus faciendus fuit.

11. Repetitio verbi εἶδεν non est inelegans, et auctores utriusque orationis talibus libenter utuntur ἐπαναφοραῖς. Exempla poetica congesi plurima ad Hom. II. B, 871 ; E, 372. Callimachus Lav. 40 : Κρεῖτον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο, Κρεῖτον ὄρος· ubi Ruhnken. bene figuram illustrat, sed de loci integritate dubitat male. Rursus 61 : Ἦ πὶ Κορωνείας... Ἦ πὶ Κορωνείας... Et mox loco con-

troverso : Ἴππω ἐπὶ κράνα Ἐλικωνίδι
 καλὰ βροῖσα Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ'
 ὄρος ἀσυχία. Ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμ-
 θρινὰ δ' ἔσαν ὠραι· Πολλὰ δ' ἀσυχία
 τῆνο κατεῖχεν ὄρος. Ruhnkenius, Hem-
 sterhusius, Ernestius, L. Dindorfius di-
 stichon alterum spurium esse pronun-
 ciaverunt ; Blomfieldius uncis inclusit ;
 Brunckius id omnino sustulit. Ipse Cal-
 limachum quum ederem, a mutatione
 abstinui ; etiam tacui, quum sit tuta
 silentio merces. At nuper, quum egre-
 gium Callimachi carmen prælegerem,
 tacere nou licebat, ac dixi videri mihi
 et prius nec non posterius distichon
 esse Callimachi, et repetitioni causam
 fingebam hancce. Dum incedit magna

Jamque advesperascebat, et lapicida nondum invenerat em-
torem.... pactus ipsis se mane proximo rursus ostensurum, si
venirent.

Ast Mercurium ipsum in somniorum portis vidit lapicida
dormiens; vidit dicentem: « Fata nunc mea tuis quasi lancibus
« imponis; num enim me mortuum aut deum facies.... »

XXXI.

MUSTELÆ ET MURES.

Mustelæ et mures olim inter sese bellum gerebant impla-
cabile semper plenumque cruoribus. Et mustelæ vincebant.
Mures autem putabant hanc esse cladis causam suæ, quod
duces non haberent conspicuos, semperque inordinatim subi-
rent discrimina.

cum pompa Minervæ statua Inachi
fluento lavanda, narrat poeta virginibus
Chariclus ac Tiresiæ fabulam. Interea
pompa tarde procedit, et ob pondus
statuæ, et quod ipsa religionum maje-
stas a celeritate eundi aliena est; fieri
etiam stationes valde est probabile,
quas inter nervorum concentus et vo-
cum lyrica canentium audiebantur, si-
lebatque Callimachus. Ac denuo ince-
dentibus ministris, usus est illa ἐπανα-
φορᾶ, qua solutum narrationis contextum
ac quasi filum resarciret. Monendis
oculis, inter disticha spatium erit relin-
quendum deinceps, mihi si creditur.

5, 7. Suidas: λιθουργός, λιθογλύπτης.
10. A, ἔν. Proposuit vir d., εἰ. Quod

reddidi. Sed quum locus sit mutilus, ni-
hil facile decerni potest. Post hunc ver-
sum est in A lacuna, adscripto λείπει.

Fab. XXXI. Conf. Coray Fab. 242,
p. 159, 382, 383; Knochii Fragm. 41.

1, 3. A, μῦες. Bene μύας v. 16.

2. Suidas: ἄσπονδοι ἐχθροὶ, ἀδιάλλα-
κτοὶ ἄσπειστον ἐχθραν, ἄσπονδον μῖσος.

6. A, ἀτάκτους. Scripsi ἀτάκτως. Nam
subeuntur κίνδυνοι ἀτάκτως, non ἄτα-
κτοὶ. Sed argumentorum simplicia non
satis sunt criticis, quos dicunt, verba-
libus, et ostendam ob scribendi com-
pendia permutatos fines ους et ως. Ly-
sias in Eratosth. § 36: ὁμολογοῦσιν
ἐκόντες πολλοὺς τῶν πολιτῶν ἀκρίτους
ἀποκτινύναι. Inveni ἀκρίτως in Vati-

Εἶλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ βῶμη
 γνώμη τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
 οἱ σφᾶς ἐκόσμων, καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
 10 λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
 Ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
 καὶ τις γαλῆν μῦς προῦκαλεῖτο θαρσῆσας,
 οἳ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τειχῶν
 κάρφη μετώποις ἀρμόσαντες ἀχρεῖα,
 15 ἤγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους.
 Πάλιν δὲ φύζα τοὺς μῦας κατειλήφει.
 Ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
 τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἶα
 τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
 20 μόναι θ' ἐάλωσαν αὐτόθι τῶν μυγῶν πρόσθεν.
 Νίκη δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἰστήκει,
 γαλῆς ἐκάστης μῦν στρατηγὸν ἐλκούσης.
 Λέγει δ' ὁ μῦθος· « Εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
 « τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων » .

cano 88, quod tenet et Coislinianus. Utraque lectio proba est, adestque aliis Lysiae locis : § 82 : τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ἀκρίτως ἀπέκτειναν· § 83 : πατέρας καὶ υἱεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀκρίτως ἀπέκτειναν. Qua in sententia ἀκρίτους ex varietate sumsit vir doct. Adjectivo usus est Isocrates Areop. § 67 : χιλίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν· adverbio Philo De Josepho § 10 : ἀκρίτως κατέγνω τοῦ μηδὲν ἡδικοῦτος· rursus Legal. § 32 : ἀκρίτους καταγνωσθῆναι χαλεπόν. Athenæus 5, 52 : ἀκρίτους ἀπόλλυε. Libanius t. 3, p. 67 : τῶν τὸ Σωκράτους μέρος οὐκ ἀπολωλότων ἀκρίτων· sic Reiskius e codice, quum scriptum olim esset ἀκρίτως. Ælianus H. V. 14, 27 : Ἀγησίλαος συνεβούλευσεν ἀκρίτως ἀποκτείνειν τοὺς συν-

ιόντας νύκτωρ. Basilus Hom. Mor. p. 347 : οἱ μὲν κατηγορούμενοι καταδικάζονται ἀκρίτως. Lysias in Diogit. § 17 : τοὺς δ' ἐμοὺς ἀδικεῖς, οὓς ἀτίμως ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλῶν... Ibi ἀτίμως est in codicibus apud Grossum duobus. Jam possunt homines ἀκρίτως condemnari et ἀκριτοι, ἀτίμως et ἀτιμοὶ ejici; subiri non queunt ἀτακτοὶ κίνδυνοι, queunt ἀτάκτως.

9. Suidas : κοσμεῖ, διατάττει. Idem : ἴλας, ἀγέλας ἢ τάξεις... ἰλή... τάξις ὄχλου ἵππικου.

10. Suidas : λόχος, σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὀκτώ... et ex pluribus etiam. Habet Suidas duos hosce versus in Φρήτρα, ἢ συγγένεια, quos male critici ad Fab. 85 retulerunt : Οἱ σφᾶς ἐκόσμων καὶ διεῖλον ἐς φρήτρας, Λόχους τε καὶ φάλαγγας,

Elegerunt igitur genere et robore prudentiaque insignissimos, et generosi spiritus bellatores, qui ipsos per ordines disposuerunt, et in agmina turmasque separarunt, et cohortes phalangesque, ut mos est inter homines.

Ergo postquam fuere cuncta disposita cunctique adunati, et duces, minutas ex cœnosis avulsas maceriis illigantes frontibus paleas male inutiles, præibant ante omnem eminentiores multitudinem, jam mustelarnm quamdam quidam murium forti confisus pectore provocabat. At rursus trepidus mures invasit pavor.

Ceteri quidem in cava salvi irrepserunt; duces vero superfluæ illæ stipulæ intus non sinebant penetrare foraminis, atque soli hic loci capti sunt, hærentes in portis. De iis reportata victoria fuit erectumque tropæum, unaquaque ducem mustela murem trahente.

Hoc monet fabula: « Ad vitam tuto transigendum fortunarum claritudine melius conducit humilitas ».

ὡσπερ ἀνθρώπους. Et hic sunt duplicis recensionis reliquiæ.

12. Videtur meliorem fore ordinem sententiarum, si versus hic Καί τις γαλήν... post versum decimum quintum transponeretur. Et in latinis transposui.

13. Sunt τείχη propugnacula quæ sibi struxerant mures. Vel legendum τοίχων, et¹ erunt τοῖχοι mufi quibus agri clauduntur, maceriæ luteæ.

16. Suidas : φύζα· δειλία, φυγή. A, κατελήφεν, fortuito, ut videtur, calami ductu, pro κατελήφει, quod rescripsi. Valde placuit Babrio id tempus. Vide Fab. 13, n. 2. Vel est vitium in accentu, et legendum κατελήφεν.

17. Suidas : τρώγη, ἡ ὀπή. Et versum apponit, auctore non nominato.

20. A, μόνοι θ' ἐάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν. Scriptura corrupta est, sententia tamen integra. Aristophanes secundam in ἐάλω produxit, qui sic clausit versum anapaesticum : Νάξος ἐάλω. Nunc erit ἐάλωσαν pæon tertius, eritque anapæstus secundæ sedis, quod licentiæ sumsit poeta nonnusquam. Sed et sequentia claudicant. Non potest αὐτόθι locum tenere, ni τῶν addatur, et pes quartus fiet anapæstus, qui per se valde incertus, omnino hic rejiciendus est post ἐάλωσαν secundæ sedis. Sanavi metram quodammodo scripto ἐάλωσαν et addito τῶν. Placeret multum αὐτόθεν μυχ., « illico, confestim ».

23. Est τὸ ζῆν spondæus. Idem mendum F. 14, 5, ubi n.

ΑΒ΄.

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
 δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,
 μορφὴν ἀμειψαὶ καὶ λαβεῖν γυναικείην
 καλῆς γυναικὸς, ἧς τις οὐκ ἔχων ἦρα·
 5 ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει)
 γαμεῖν ἔμελλεν. Ἡρμένου δὲ τοῦ δειπνοῦ,
 παρέδραμεν μῦς. Ἡ δὲ τῆς βαθυστρώτου
 καταβάσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη·

Conf. Coray. Fab. 169, p. 103, 155; Milleriana p. 257; Knochius Fragn 8; Gregorius Naz. Tollii p. 62, v. 701.

1. Julianus Ep. 57, p. 113: τὸν μῦθον ἀκήκοας τοῦ Βαβρίου· « Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσα »· τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάνθανε. Resecanda verba τοῦ Βαβρίου nuper addita sine idonea auctoritate, cum nota nec ea bona qua confunduntur Babrius et Gabrias. Nec lectorem conturbet Juliaea lectio γαλῆ ἐρασθείσα. Lapsus est memoriae. Adde Huschkium in Miscell. Matthiae t. 1, p. 11.

4. Forsan, ἧς τίς οὐκ ἔχων ἦρα; « quam quis non ardebat »? sumto ἔχων ut in formula παίζεις ἔχων, memorata Gregorio Cor. Dial. Att. § 75, ubi vide interpretes. Plato Gorgias § 100: φλυαρεῖς ἔχων· ibi Thurot. p. 261, et Heindorf, quem vide et ad § 113, addito Astio ad Plat. Phædr. c. 12; et c. Photius Epist. 208, p. 305: ἐνοήσας τὸ

« ἐνιοί τινες » καὶ τὸ « σφᾶς αὐτούς » καὶ τὸ « ἀπῆλθεν ἔχων », ἃ τοῖς ἐλληνικοῖς πλεονάζει γράμμασι. Postulat vir doct. ad Viger. p. 777 unde phrasin ἀπῆλθεν ἔχων sumsisset Ruhnkienius ad Tim. p. 258, et negat quoque posse ἀπῆλθεν ἔχων dici pro simplici ἀπῆλθε. Idoneum nunc habet auctorem Photium, quem respiciebat, opinor, professor batavus.

5. Suidas: ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ κατὰ τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον· καὶ αὖθις: « Ἰδὼν κάκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει) Γαμεῖν ἔμελλεν ». Nec auctorem nominat. Veram lectionem, quam codex novus suppeditat, divinaverat Tuppianus Emend. t. 1, p. 178. Alii critici aliter.

6. A, ἡρμένου. Scripsi ἡρμένου. Suidas: αἶρειν... τράπεζαν παρατιθένα· αἶρειν, καὶ τὸ προσφέρειν δηλαδὲ... αἰρόμενος, φερόμενος.

7. A, παρέδραμε. Scripsi παρέδραμεν. Pæon secundus hic non convenit. Alius

XXXII.

MUSTELA ET VENUS.

Olim mustelæ, pulchrum quæ amabat virum, Cypris augusta dedit, Cupidinum mater, formam mutare et fœmineam assumere, fœminæque venustæ, quam qui non habebat ardebat. Consectam vir ille (nam captus est qui ceperat) uxorem ducere destinabat.

Mensa autem posita, mus prætercurrit, quem alte strato

pæon quintam Severi Sancti stropham corrumpit : « Nunc lapsa penitus spes opis est meæ ». Propono : « Nunc lapsa heu! penitus spes opis est meæ »; vel, « Nunc lapsa est penitus spes opis meæ ». Eadem syllaba poterit implere numerum versiculi in *carmine populari*, cujus banc stropham reperi laudatam a Magninio viro doct., qui de Sylloge Dumerilliana retulit nuper in Diario Eruditorum : « Mortui jacent sacerdotes Domini, Nec erat membra qui sepulcro conderet; Post terga vincti captivantur alii, Servituri ». Quartus versus est brevior; nam in ceteris strophis quinis constat syllabis. Legerim : « Heu! servituri ». Tres primi versus constant syllabis duodecim cum accentu antepenultimo extremi vocabuli. Inde manifestum inest vitium huic strophæ : « Illa quis luctus esse die potuit, Quum inde flammæ, hinc sævirent gladii, Et ætati teneræ nec sexui Parceret hostis.

Deest versui tertio syllaba. Legrim : « neque sexui ». Aliud est mendum in alia stropa : « Hoc autem scelus peractum, quod descripsi rhytmice, Angelbertus ego vidi, pugnansque cum aliis, Solus de multis remansi prima fontis acie ». Bene intellexit Magninius legendum esse « frontis ». Constant versus isti syllabis quindecim, cum cæsura post octavam et accentu penultimoprioris hemistichii, posterioris antepenultimo. Simile metrum tractans ad Anecdota Nova t. 1, p. 405, non animadverteram esse similes hemistichiorum tonos.

7. Suidas : βαθύστρωτος κοίτη · « τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου Καταβάσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη » · ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς. Nec addit auctoris nomen. Valde placet Suidæ varians lectio τὸν δέ.

8. Νύμφη) Nazianzenus : Νύμφη μὲν ἦν, γαλῆ δέ. Præcessit versus mendosus : Γαλῆν καθίζει μῦθος εἰσω παστᾶδος ·

γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο. Καὶ καλῶς παίξας
 10 Ἔρωσ ἀπῆλθε. Τῆ φύσει γὰρ ἠττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλο-
 μένους, τῆ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους ἔλεγχον ὁ μῦθος
 ἔχει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

ΛΓ΄.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΨΑΡΕΣ.

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὄρη·
 καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νειὸν ρίψας,
 ἐφύλασσαν ἐστῶς. Καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
 μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
 5 ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
 Τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
 παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
 ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ἠτήκει,
 καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. Εὖρε δὲ τέχνην

Νύμφη γὰρ εἶχε, νυμφικῶς ἐσταλμένη.
 Propono v. γὰρ εἶχε, vel νύμφη γ. ἔσκε.

9. A, γάμου δὲ δαιτὶ δέδυτο. In quibus
 quis sensus sit non video. Scripsi pro-
 babilissime : γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο.
 Suidas : δαιτὴ ἐπ' εὐθείας διὰ τοῦ η, ἡ
 εὐωχία. De accentu cum Suida non con-
 venit Arcadio. Sed potuit Babrius δαιτὴ

pronunciare ; illumque forsitan respexit
 Suidas, qui ejus fabulas assidue versa-
 bat.

10. A, τῷ φύσει. Correxerat τῆ vir d.
 anonymus.

Fab. XXXIII. Cf. Coray. F. 418, in qua
 plurimi insunt choliambici, quos circa
 plerumque lusit operam vir optimus.

descendens lecto sponsa persequuta fuit; sicque solutum est nuptiale convivium. Ac belle quum risisset, Amor abiit.

Natura enim mulier victa fuit.

Eos qui rerum naturam quo habeat modo cernere nolunt, sed earum speciosa imagine decipi se patiuntur, redarguit fabula.

XXXIII.

AGRICOLA ET STURNI.

Pleiadum aderat occasus tempusque sementis; et agricola quidam, tritico in sulcos jacto, id custodiens stabat. Numero quippe carens advolavit nigra graculorum natio rauca sonantium, sturnique seminum calamitas cerealium.

Huic comes erat fundam manu tenens cavam puerulus.

Auscultabant autem sturni an, ut solebat, fundam forte petiisset, et, priusquam manu cepisset, aufugiebant. Ideo

1. « Occidunt Pleiades autumnali tempore » (Servio monente ad Virg. G. 4, 232), quod est arationi et sementibus adcommodum. Hesiodus E. v. 381 : Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων. Vide Stanl. ad Agam. 835.

2. Suidas : νεῖος, ἡ νενεασμένη γῆ.

5. A, ψάρεις. Sed ψᾶρες bene v. 15.

Junxit Homerus κολοιούς τε ψῆρας τε, Il. 16, 583.

8 A, ἡτήχει. Proposuit scribere vir d., ἡχῆχει. Corayana, ποτ' ἰθύνει. Scripsi ἡτήχει.

9. Adscripsit Μηνᾶς corrigendum βαλεῖν. Hoc etiam exhibet fabula Corayana. Servavi λαθεῖν quod loco apprimē convenit.

- 10 ὁ γεωργὸς ἄλλην· τὸν τε παῖδα φωνήσας
 ἐδίδασκεν· « Ὡ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
 « σοφὸν δολῶσαι φύλον. Ἡνίκ' ἂν τοίνυν
 « ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν » εἶπεν, « ἄρτον αἰτήσω·
 « σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις ».
- 15 Οἱ ψᾶρες ἤλθον, κἀνέμοντο τὴν χώραν.
 Ὁ δ' ἄρτον ἤτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην,
 Οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. Τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
 τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ρίψας
 τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
 20 ἐτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
 Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβᾶν ἠρώτων.
 Καί τις κολοιῶν εἶπε· « Φεύγετ' ἀνθρώπων
 « γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
 « λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων ».
- 25 Δεινὸν τὸ φύλον τῶν δόλω τι πραττόντων.

ΛΔ'.

ΠΑΙΣ ΕΣΘΙΩΝ ΣΠΛΛΙΧΝΑ.

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων,

12. A, ἡνίκα. Sumsi necessariam lectionem ἡνίκ' ἂν e textu Corayanæ.

15. A, καὶ ἐνέμοντο. Scripsi κἀνέμοντο. Corayana, καὶ νέμοντο. Sed de omissione augmenti valde dubito. Est κάτρεφε, 76, 2; κἀφίλει, 106, 7. Exstat quidem ἀεὶ βόσκοντο in fragmento apud

Suidam v. γέρανος. Sed vide n. ad Fab. 64, 12; 65, 1.

19. Suidas : βρέγμα καὶ βρέγμον· τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

24. A, ἄλλα δὲ ποιούντων. Supplementum obtulit editio Corayana. Faernus affabulatione Fabulæ Lupi et Mu-

dolum excogitavit alium agricola; vocatumque ad se puerum his monuit verbis: « Puer! oportet scilicet astutam astu fallere avium gentem. Idcirco quum venerint, » inquit, « ego panem postulabo; tu vero non panem, sed mihi fundam dabis ».

Venerunt sturni et agrum depascebant. At ille poscebat panem, ex pacto, sturnique non fugiebant. Tum plenam saxis fundam tradidit puer seni, qui misit, et hujus sinciput, illius percussit tibiam, alius humerum. Ab agro sturni fugerunt procul. Quos obviæ grues quid accidisset interrogabant. Et ex graculis unus « Fugite » dixit, « hominum genus malignum, qui solent inter se loqui aliter et aliter agere ».

Pessimum est illorum genus qui utuntur dolo.

XXXIV.

PUER EXTA COMEDENS.

Cereri taurum turba rustica quum immolarent, amplam

lieris, quæ fabula conferenda est cum Babriana 16: « prohi supreme Jupiter! Alia dicunt, alia faciunt hinc mortales, ait ».

25. A, ὅτι δεινόν. Sublato ὅτι versum habui choliambicum, poetæ, ut visum est, restituendum. Nam potest quidem

affabulator prosaicus in versum choliambicum forte incidere, sed non usus esset nomine φύλον. Epimythio caret fabula Corayana.

Fab. XXXIV. Conf. Coray. Fab. 262, p. 173, 391; Milleriana p. 255; Knochii fragm. 42.

- ἄλω πλατεῖαν οἰνάσιν κατεστρώκει,
 κρεῶν τραπέζας εἶχε, καὶ πίθους οἴνου.
 Ἐκ τῶν δὲ παιδῶν ἐσθίων τις ἀπλήστως
 5 ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
 κάπῃλθ' ἐς οἶκος, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
 Περσῶν δ' ἐφ' ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις, « Οἴμοι!
 « Τί ταῦτ' »; ἐφώνει· « δυστυχῆς ἀποθνήσκω.
 « Τὰ σπλάγγνα γὰρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει ».
 10 Ἡ δ' εἶπε· « Θάρσει, κάπῃβαλλε· μὴ φείδου·
 « οὐ γὰρ σὰ, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου ».
 Ὄταν ὄρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας,
 ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
 πρὸς τοῦτον ἂν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

ΛΕ΄.

ΠΙΘΗΚΟΙ.

Δύο μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει·
 τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ·
 ἀλλ' ὄν μὲν αὐτῶν, ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης,
 θάλπουσα κολποῖς ἀγρίοις ἀποπνίγει,

2. A, Οἰνάσι. Feci creticum. Est οἰνάσιν nove dictum pro viteis foliis, pro οἰνάροις, quod vocabulum invenerat Suidas : οἶναρα τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα· « Δήμητρι ταύρων ὄγκλον ἀγρότης θύσας ἄλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει ».

Babrium non nominavit Suidas, qui in priore versu corrigetur ex codice hocce meo, sed cui et οἰνάροις relinquam et ὑπεστρώκει. Sunt et hic duarum recensionum vestigia.

3. Fors. τραπέζας τ'. Sed potest abesse

aream pampinis constraverant, carnibusque mensas onustas habuere ac vini dolia.

Unus autem ex pueris, quum inexpletum comedisset, bovinis extis inflatus rediit domum ac ventriculi tumore dolens. Tum mollibus matris incidens ulnis, « Hei mihi! quid ista »? clamabat. « Morior miser. Viscera enim mihi, mater, procidunt omnia ». Quæ contra: « Bono sis animo, et rejice cuncta. Ne parcito. Namque non tua, nate, vomis, sed tau-
« rina ».

Consumpta si quis a se orphani fortunas ac bona persolvens ploret, in illum hac pote est uti fabula.

XXXV.

SIMIL.

Catulos simia duos gestat in utero, quos quum peperit, non est æqua utrique mater. Ast alterum dira præ caritate sævis

conjunctio. Cf. n. ad Fab. 25, 4; 27, 6.

6. A, κ' ἀπῆλθ'.

10. A, κ' ἀπόβαλλε.

12. A, ὄτ' ἄν. Et alibi, quod deinceps non notabo.

13. A, ἀποιμόζη.

14. Adscripsit Μηνᾶς : « Βαλεθρίας

parait avoir souffert de la part de son mauvais tuteur. Autrement il ne devait pas restreindre l'idée de la fable dans cette seule circonstance que son affabulation désigne ».

Fab. XXXV. Conf. Coray. Fab. 267, p. 177, 396; Avianus Fab. 35.

- 5 τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
 Κάκεινος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζῶει.
 Τοιοῦτο πολλῶν ἐστὶν ἦθος ἀνθρώπων,
 οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

ΛΓ'.

ΦΗΓΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ.

- Δρῦν αὐτόρριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
 ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων,
 πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων·
 Πολὺς δὲ κάλαμος ἐκατέρωθεν εἰστήκει
 5 ἑλαφρὸν ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
 Θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
 λεπτός τε ὦν καὶ βληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
 αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξερρίζωθη.
 Σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· « Μηδὲν ἐκπλήσσου·
 10 « σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
 « ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
 « κἄν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ ».
 Κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δὲ γε μῦθος ἐμφαίνει
 μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

8. Μηνᾶς adscripsit : « L'affabulation n'est pas bien appliquée. Si j'étais Βαλεβρίας, j'aurais mis la suivante : Ἄστοργος ὦν πρὸς τὴν ἐρασμίαν γένναν, Οὐκουν ὃ γ' ἂν στέρξειεν ἄλλον ἐν κόσμῳ ».
 Fab. XXXVI. Conf. Coray. Fab. 142,

p. 84, 85, 340, 341, 342; Aviani Fab. 16.

3. Suidas : πελώριος, μέγας.

7. Α, κάμβληχρός. Scripsi καὶ βληχρός. Forsan etiam κάβληχρός. Notandum esse et similis formæ nomen ἀμβληχρώδης Fab. 93, 5.

fovens ulnis suffocat, alterum velut supervacuum abjicit et inutilem. Et hic egressus in solitudines vita fruitur.

Parilis multorum est hominum indoles, quibus inimicus sis semper potius quam amicus.

XXXVI.

FAGUS ET ARUNDO.

Quercum ipsis cum radicibus ventus ex monte avellens amni tradidit. Et illam annis trahebat undosus, ingentem prisorum hominum arborem. Plurima autem arundo utrinque stabat, levem ripæ fluvialis laticem bibens.

Et admiratio incessit quercum, cur valde tenuis quæ sit ac fragilis arundo non ceciderit, ipsa autem tam vasta fagus jaceret eradicata.

Tum prudenter arundo « Ne stupeas, » inquit. « Tu quidem « decertans aquilonibus superata fuisti; incurvescimus ingenio « flexibili, si vel levior nostra moveat ventus cacumina ». Sic arundo.

Monstrat vero fabula non esse certandum potentioribus, sed cedendum.

8. A, αὐτή. Scripsi αὐτή. Non enim monstrat quamdam quercus fagum collapsam, sed se vocat ipsa fagum. Quod quam potuerit apte facere ostendit Dioscorides 1, 144 : ἡ φηγός καὶ ἡ πρίνος εἶδη ὄντα δρυός...

9. A, σοφῶς, sed e correctione posteriore. Monet Μηνᾶς fuisse prius σοφός scriptum.

11. A, κομπτόμεθα, laborante metro, cui subveni addita litera sibilante.

14. « Le copiste a laissé du blanc

ΑΖ'.

ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Δάμαλις ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβῆς ζεύγλης,
 κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρω,
 « Τάλας », ἐφώνει· « μόχθον οἶον ὀτλεύεις »!
 Ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χυπέτεμνε τὴν χώραν.
 5 Ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
 ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη·
 ὁ δὲ μόσχος ἀδμῆς κείνος εἴλκετο, σχοίνῳ
 δεθεῖς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
 Κάκεινος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας·
 10 « Εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης·
 « ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύη,
 « καὶ σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει ».

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται.

pour deux lignes, ayant cru que l'affabulation manquait. Mais il est à remarquer que les affabulations, qui sont en prose, ne sont pas de la plume de Βαλεθρίας. Elles sont faites par des copistes postérieurs. L'auteur joint la maxime morale au corps de la fable. » ΜΗΝΑΣ. Conf. extr. p. 9.

Fab. XXXVII. Cf. Cor. F. 174, p. 107, 360; Knochii Fr. 32; Avian. Fab. 36.

1. Suidas : ζεύγλη, τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα.

2. Suidas : ὕνιν, γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

3. Suidas : ὄτλος, ἡ κακοπάθεια· καὶ ὀτλεύω, τὸ κακοπαθεῖν. Ac versus apponit, auctore non nominato.

4. A, καὶ ὑπέτεμνε. Crasin feci. A, χώραν. Scripsi χώραν, imitatus Fab. 33, 15, 20.

6. A, ἐπεζεύχθη. Scripsi ἀπεζεύχθη. Correctionem confirmat collatarum fabula secunda p. 107 : ὁ μὲν γέρων βοῦς ἀποζευχθεὶς εἰς νομὴν ἀπελύθη.

7. A, ἀδμῆς κεινός· lapsu calami pro

XXXVII.

VITULUS ET TAURUS.

Vitulus in arvis liber jugique duri expers laboranti et vomerem trahenti tauro « Miser, » clamabat, « laborem quantum « sustines »! Attamen bos tacebat findebatque solum. Quum autem esset a rustica tribu faciendum deis sacrum, senex bos fuit ad pascua solutus jugo; at vitulus cervicem adhuc intactus ille trahebatur junco vinctus cornua, aram sparsurus sanguine.

Cui bos alta voce hæcce dixit: « Ad talia porro laborum « immunis servatus fuisti! Juvenculus prætervadis senem me, « et cadis hostia, cervicemque tuam securis conteret, non « jugum ».

Nos docet fabula ingenuam scientiam a morte defendere.

κεῖνος. Me Μηγάς monet esse in ipso codice, ἀδμήσκειν ὄς, quod in describendo apographo correxit.

8. A, πλήσσω. Scripsi πλήσων. Servato πλήσσω, requiri videtur αἵματι. Et præsens tempus minus idoneum est. Trahebatur enim non feriens, sed feriturus. Erit πλήσων ab πλήθω. Fab. 61, 2: κύρτον ἰχθύων πλήσας. Et similes amat clausulas: Fab. 31, 2, πόλεμον αἰμάτων πλήρη 1, 3; 95, 62: φόβου πλή-

ρης 4, 2: ὄψου πλήρης 5, 3: τραυμάτων πλήρης 97, 6: θερμοῦ πλήρη 99, 3: λίπους πλήρης 10, 3: χρυσίου πλ. 11, 7: ἐλπίδων πλ. 33, 17: λίθων πλ. Et amat πλήθος in clausula: Fab. 12, 2, φυγή πλήθους 31, 15; 33, 3; 109, 16. Cf. et 117, 7. Quod quidem argumentum est infirmum.

10. A, μὴ πονεῖν. Scripsi μὴ πονῶν ex fabula collata, ubi μὴ κάμων ἐτηρήθης.

ΛΗ΄.

ΠΕΥΚΗ.

Δρυτόμοι τινές, σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην,
 ἐνήραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη,
 γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥάων.
 Πεύκη στένουσα « Πῶς ἄν » εἶπε, « μεμφοίμην
 5 « τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
 « ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
 « ἄλλος γὰρ ἄλλη μ' ἐμπεσὼν διαρρήσει ».

Ὁ μῦθος δ' ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
 ὡς οὐδὲν οὔτω δεινὸν ἂν πρὸς ἀνθρώπων
 10 πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.

ΛΘ΄.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.

Δελφῖνες αἰεὶ διεφέροντο φαλαίνας·

Fab. XXXVIII. Cf. Cor. F. 179, p. 100, 101, 363, 364; Knochii Fragm. 17.

2. Est ἐνήραν, quod habet nitide A, ab ἐνείρω. Plerumque quidem non mutatur syllaba. Hesychius: ἐνειρον, ἐνέβαλον. Sic variatur in εἰκαζον et ἡκαζον. Sed forsitan reponendum ἐνήκαν. Nam

dubitationis nonnihil parit Suidæ locus: ἐναφήκαν, ἐνέβαλον· « ἐναφήκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταίη ». Tribuit fragmentum Babrio Tyrwhitt. p. 52, et apte huic fabulæ Knochius. Versus inde facile fiet, inserto pronomine Ἐναφήκαν αὐτῇ σφῆνας ὡς διασταίη. Restitutionis

XXXVIII.

PINUS.

Pino silvestri, quam scindebant, lignatores inseruere cuneos, hiaret ut diffissa, fieretque deinceps opera facilior.

Gembunda pinus « Oh! » dixit, « si possim culpāre securim, « quæ meæ non est conveniens radici, sicuti cuneos istos pes-
« simos, quorum ego mater! alius enim alias penetrans me
« dirumpet mediam ».

Fabula nobis id significat omnibus, nihil tam dirum ab hominibus passurum te exteris quam a propinquis.

XXXIX.

DELPHINI ET CANCER.

Delphini perpetuas cum balænis simultates exercebant. Utris-

veram Tyrwhittus rationem perspexerat.

9. A, δεινὸν ἂν ὑπ' ἀνθρ. Scripsi πρὸς, ut versus incedere posset. Affabulatio fabulæ in Corayana p. 364 : ὅτι ἀπαιώτερον τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων πάσχειν τι δεινόν, ἢ ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Conjicit pro

ἀπαιώτερον Corayus scribendum λυπηρότερον, Schæferus multo melius et vere, puto, ἀπαισιώτερον. Forsan etiam ἀπεικταιώτερον.

Fab. XXXIX. Conf. Coray. Fab. 179, p. 110, 362.

1. A, αἰεί. Scripsi αἰεί. A, φαλλαίνας.

τούτοις παρήλθε καρκίνος μεσιτεύων ·
 ὡς εἴ τις ὢν ἄδοξος ἐν πολιτείαις
 στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεύοι.

Μ΄.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Διέβαινε ποταμὸν ὄξυν ὄντα τῷ ρείθρῳ
 κυρτῇ κάμηλος, εἴτ' ἔχεζε. Τοῦ δ' ὄνθου
 φθάνοντος αὐτὴν, εἶπεν· « Ἢ κακῶς πράττω·
 « ἔμπροσθεν ἤδη μου τά γ' ὀπισθὲν μου βαίνει ».

5 Πόλιν ἂν τις εἴποι τὸν λόγον τοῦ Αἰσώπου,
 ἧς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

ΜΑ΄.

ΣΑΥΡΑ.

Διάρραγῆναί φασιν ἐκ μέσου νώτου
 δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

2. A, καρκίνος. Alium tonum postulabat creticus.

4. Suidas : εἰρηνεύω, αἰτιατικῇ. Post hunc versum est in A spatium relictum vacuum, cum notula, λείπει.

Fab .XL. Cf. Coray. F. 342, p. 223, 406.

4. A, ἔμπροσθεν ἤδη τά γ' ὀπισθὲν μου βαίνει. Erat in ipso codice τάχ'. Correxerit Minas, τά γ'. Addidi prius μου, quum deesset syllaba. Pronomen bis exhibent collatae fabulae : τὰ ὀπισθὲν μου ἔμπροσθέν μου νῦν ὁρῶ διερχόμενα — τὰ

que accessit cancer pacis sequester; veluti si quis in civitate homo inglorius discordiam decertantium tyrannorum veniat pacificaturus.

XL.

CAMELUS.

Trajiciebat annem cito labentem flumine gibbera camelus; tum cacavit. Quam quum stercus præverteret, « Utique, » ait, « male habeo. Jam ante me natant quæ sunt corpus pone « meum ».

De civitate intelliget aliquis Æsopi sermonem, in qua primorum loco infimi dominantur homines.

XLI.

LACERTUS.

Disruptum fuisse dorsum per medium lacertum ferunt, qui serpentis longitudini æquare se conabatur.

ἐξόπισθέν μου ἔμπροσθέν μου ὄρω διερχόμενα — τὰ ἐξόπισθέν μου νῦν ἔμπροσθέν μου τεθέαμαι. Fugaretur ex sede quarta anapæstus, scripto ὀπιθέν μου.

5. A, πόλις. Malim, τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου.

Fab. XLI. Argumentum idem notæ fabulæ de rana se ad bovis molem æquandam inflante. Cf. Fab. 28.

2. A, μήκους. Quod mutavi, syntaxi, ut videtur, postulante.

« Βλάψεις σεαυτήν, κούδ' ἄλλο ποιήσεις,
 « ἂν τόνδε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ ».

ΜΒ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δεῖπνόν τις εἶχεν ἐν πόλει λαμπρὸν θύσας.
 Ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας,
 ἔλθειν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·
 κάκεινος ἦλθε. Τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας
 5 ὁ μάγειρος, ἐκτὸς ἐξέβριψε τοῦ τοίχου
 ἐς τὴν ἀγυιάν. Τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων
 ὅπως εἰδέπνησ', εἶπε· « Πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,
 « ὅς οὐδὲ ποῖαν ἀναλύειν με γινώσκω »;

Ὅτι τοῖς μὴ λόγῳ τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦσιν ἔπεται πολλάκις τὸ κακῶς ἐν αὐτοῖς πάσχειν.

3. A, σεαυτόν.

4. In hoc versu desinit fabula mutila.

Fab. XLII. Cf. Coray. F. 129, p. 71, 331.

4. Verba τοῦ σκέλους ἄρας legentur et Fab. 120, 4.

« Te lædes ipse, nihilque facies aliud, si huncce valde
« vastiorem imitaberis ».

XLII.

CANIS ET COQUUS.

Cœnam aliquis post sacrificium lautam faciebat. Canis ejus amico cuidam cani factus obviam ad se ut veniret cœnaturus rogabat; qui rogatus venit.

Ast illum arreptum crure coquus extra parietem emisit in vicum. Canibus vero sciscitantibus quo cœnaverit modo, « Quo, » dixit « potui melius, qui ne noverim quidem qua egressus inde
« sim via » ?

Iis qui inconsiderate accingunt se negotiis accidit sæpe ut minus prospere succedat.

8. A, ποῖ ἄν. Scripsi ποίαν, videlicet ὁδόν, ellipsi solita. Faernus 5, 2, simili fabula : « tam madens atque ebrius Re-

« vertor, ac distentus, ut ne ipsam qui-
« dem, Qua egressus inde sum, viam
« animadverterim ».

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

ΜΓ'.

ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

Ἐλαφος κεράσσης, ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας
 λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχάζουσης·
 ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν θεωρήσας,
 χηλῆς μὲν ἔνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,
 5 ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ἠύχει.
 Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἥ τὰ γαῦρα πημαίνει.
 Κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης
 ὁμοῦ σαγήναις καὶ σκύλαξιν εὐρίνοισ·
 ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,
 10 καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἔχνεσιν κούφοις.
 Ἐπεὶ δὲ δρόμῳ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,
 κέρατα θάμνοισ ἐμπλακεῖς ἐθηρεύθη.
 Καὶ ταῦτ' ἔφη· « Δύστηνος, ὡς διεψεύσθην!
 « οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσφζον, οἷς ἐπηδούμην·
 15 « τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην » .

Conf. Corayus Fabula 181, p. 111, 112, 113, 364, 365; Milleriana pag. 257; Knochii Fragmentum 29; Phædrus 1, 12.

3. A, ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ. Scripsi, ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ.

6. Suidas : Νέμεσις. . . . « Παρῆν δὲ Νέμεσις ἥ τὰ γῆς ἐποπτεύει » ἢ καὶ ἄλ-

λως· « ἡ τὰδ' ἐποπτεύει ». Prioris lectionis sententia argumento vix est apta, posterior non apta versui. Videsis virorum doctorum opiniones in Knochii libro. Nostra recensio utrique satisfacit rationi. Vocabulo γαῦρον usus est Fab. 29, 74, 95. Cf. et F. 11, n. 4.

8. Suidas : εὐρίνος, εὐόσφρητος.

XLIII.

CERVUS ET VENATORES.

Corniger Cervus ab æstu sitiens tranquilli bibebat aquam lacus; atque ibi suam quum vidisset umbram, de ungula doluit et pedibus, at cornibus valde superbiebat.

Aderat autem Nemesis, quæ fastosas mentes affligit damno.

Illico enim homines conspexit venatores una cum retibus et canibus solerter sagacibus; conspectisque fugiebat, siti nondum sedata, et longum levibus campum superabat vestigiis.

Sed quum cursu densam arboribus pervenit ad silvam, cornibus inter frutices implicitis, captus est, hancque edidit vocem:

« Infelicem ut me malus abstulit error! Pedes enim me servabant, quorum me pudebat; at prodidere quibus gloria-
« har cornua ».

9. A, ἴχνεσι. Feci creticum.

11. A, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην. Excidit nonnihil. Facilis correctio, sed incerta, quoniam multimodis fieri potest: ἐπεὶ δὲ δρόμῳ, ἐπεὶ δὲ δραμῶν, ἐπεὶ δὲ τρέχων, ἐπεὶ δὲ τινα, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρόν τιν' ἦλθεν, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρον

παρῆλθεν εἰς. Quod elegi verum esse nullatenus præsto. Fabulæ collatæ: ἐπεὶ δὲ κατὰ τινα δρυμὸν παρεγένετο... ἐπεὶ πολλὸν δὲ τόπον δραμῶν καὶ εἰς ὕλην ἐμβάς... τὰ σκέλη διέσωσαν ἐν κρησφυγέτῳ τινί.

13. A, ὡς.

Περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνης,
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς, προγινώσκων,
μήτ' αὖ ἀπογνῶς, μηδ' ἀπελπίσης· οὕτω
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἰ πεποιθήσεις.

ΜΔ'.

ΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς αἰεὶ μετ' ἀλλήλων.
Λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν·
λόγοις δ' ὑπούλοις διαβολαῖς τε συγκρούων,
5 ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων,
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥαδίαν θοίνην.
Ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,
ἐχθροῖς ἀπίσται, τοὺς φίλους δ' αἰεὶ τήρει.

Conf. Coray. Fab. 296, p. 193, 401.

1. A videtur habere αἰεὶ. Scripsi αἰεὶ.

4. Suidas : ὑπούλος· δόλιος, φαινόμενος

δῆθεν εἰρηνικός· ὡς ἐπὶ τῶν ἐλκῶν τῶν

ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἐνδοθεν

δὲ σηπεδόνας πυώδεις.

De tuis rebus quum statuis iudicium, nil firmæ opinionis concipias ex præiudicio, nec rursus desperes animumque despondeas : adeo decipimur interdum nimia mentis confusione.

XLIV.

TAURI ET LEO.

Tres tauri semper pascebant simul. Quos ut comprehenderet insidiatus leo, cunctos una non putabat se posse vincere.

Sed subdolis illos sermonibus ac calumniis collidens inimicabat; et, sic disjuncta amicorum societate, singulos cœpit vesci, cibum facilem.

Ævum quam tutissimum agere si velis, inimicis esto diffidens, et amicos semper retineas.

6. Ignatius in Corayana p. 193 : Ἐκαστον ἐκθέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα. Quem versum aliter scriptum e codice protulit Miller. vir doct. : Ἐκαστον εἶεν ἐκθειρώσκων ἀθλίως. Pro εἶεν legendum videtur εἶχεν, vel ἔσκεν.

ΜΕ'.

ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.

Ἐνιφεν ὁ Ζεὺς· αἰπόλος δέ τις φεύγων
 εἰς ἄντρον εἰσήλαυε τῶν ἀοικήτων
 τὰς αἴγας ἄκρη χιόνι λευκανθιζούσας.
 Εὐρῶν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδυκυίας
 5 αἴγας κερύχους ἀγρίας, πολὺ πλείους
 ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,
 ταῖς μὲν φέρων ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,
 τὰς δὲ σφετέρας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.
 Ὡς δ' ἠθρίασε, τὰς μὲν εὖρε τεθνώσας·
 10 αἰ δ' οὐκ ἔμειναν· ἀλλ' ὀρῶν ἀβροσκήτων
 ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.
 Ὁ δ' αἰπόλος ἀγέλαστος ἦλθεν εἰς οἴκους
 αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,
 οὐκ ὦνατ' οὐδ' ὧν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει μηδαμῶς τῶν οἰκείων ἀμελεῖν,
 μάλιστα κέρδους ἕνεκα ἀμφιβόλου ὑπάρχοντος.

Conf. Coray. Fab. 150, p. 90.

1. A, ἐνειφεν. Quod mutavi, hoc sensu non scribendum cum diphthongo. Suidas : τὸ νείφω, τὸ βρέχω, διὰ διφθόγγου. Idem : νίφει, χιονίζει. Et sic Moschopulus II. σχ. p. 172 : νίφει, ἀντὶ τοῦ χιονίζει. Idem p. 174 : νείφει, ἀντὶ τοῦ βρέχει. Mirum est hominem græcum, qui Moschopuli editionem Vindobonensem curavit, edidisse, ἀντὶ χρονίζει, ἀντὶ βρέχει, non intellecto compendio

notissimo, quo ἀντὶ τοῦ exprimere librarii solent.

8. A, τὰς δὲ ἰδίας. Manifestum est substitutum esse ἰδίας alii nomini synonymo. Potest cogitari de οἰκείας, correpta media syllaba, quum frequenter ἴδιος et οἰκεῖος permutentur. Malui σφετέρας, quod, datam diphthongi correctionem si accipiam, poetæ non dem libens. Estque σφέτερος paulo rarius. Suidas : σφέτερον, τὸ ἑαυτῶν, ἢ τὸ ἴδιον.

XLV.

CAPRARIUS ET CAPRÆ.

Ab Jove nungebat.

Caprarius quidam fugiens in antrum compellebat desertum capras summa nive albicantes.

Ubi quum reperisset ingressas citius capras silvestres conigeras, grege quem agebat ipse numerosiores, multo grandioresque ac valentiores, illis jaciebat allatum e silva ramum; at proprias dimisit quæ strenue esurirent.

Mutato autem ad serenam faciem cœlo, suas reperit mortuas; aliæ autem non manserant, sed montium sterilium inaccessa dumeta pedibus pervestigabant. Caprarius non ridens domum rediit, capris viduus. Atque præstantioris spe possessor gregis, ne ex illo quidem commodum cepit qui olim fuerat suus.

Nos edocet fabula nullo esse pacto res proprias cuique negligendas, lucri præsertim ambigui causa.

καὶ σφετέρῳ τῶ ἑαυτῶν· σφέτερα, τὰ ἑαυτῶν. Et fuerunt alibi confusa ἴδιος et σφέτερος. Sed videntur etiam excidisse non nulla de pastore domum ex antro et ex domo antrum redeunte.

9. Ὡς δ' ἠθρίασε, i. e. ὡς δὲ εὐδία γέγονε· quod fert collata fabula. Memoravit Etymologicum M. formam participii τεθνώσα, ut βεβῶσα.

11. A, ποσίν. Trochæum feci. Cf. F. 12, 20. Sic τόσση F. 36, 8.

12. A, γελάσας. Et sic collata fabula. Sed caprarius, si riserit, malis ridebat alienis. Neveleto legendum κλαύσας videbatur, monente Furia t. 2, p. 82, qui reliquit γελάσας. Corayus autem minus patiens edidit ἀπελάσας· αἰπόλος ἀπελάσας εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός· id esse puto, « referens retro pedem ». Mea lectio ἀγέλαστος apta est sententiæ ac versui.

14. Ἐκ πρώτης, videlicet ἀρχῆς. Non rara ellipsis. Sic Fab. 71, 2.

ΜΓ'.

ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΩΝ.

Ἐλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας,
 ἔκειτο πεδίων ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,
 ἐξ ἧς ἐτοίμην χιλὸν εἶχε πεινήσας.
 Ἦρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζῶων
 5 ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβῆς· γείτων.
 Ἐλθὼν δ' ἕκαστος, τῆς πῶας ἀποτρώγων,
 ἤει πρὸς ὕλας· ὁ δέ γε πρὸς πείνης θνήσκει.
 Ἐλαφος δὲ λιμῶ, κοῦ νόσῳ, κατεσκληῖται,
 μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,
 10 ὅς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἂν γεγηράκει.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· δεῖν τὰ ὀπωσοῦν ἐπιόντα δεινὰ λόγοις ἐξευμαρίζειν ἡπίοις, καὶ τὸ τούτων ὀχληρὸν ἀποπαύειν.

Conf. Coray. Fab. 377, p. 242.

2. Suidas : βαθύσχοινον, ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.

3. Suidas : χιλὸς, ἡ τροφή.

7. Monet me Μηῶς vir d. priorem fuisse lectionem in codice, ὁ δὲ πενίη

θνήσκει, quæ posterius fuit eo correctæ modo quem exhibet A.

8. Suidas : κατεσκληχῶς, κατεξηραμμένος.

9. Locum elucidabit Hesiodus fragm. 50 : Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κο-

XLVI.

CERVUS ÆGROTANS.

Cervus in silvis cita membra torpore adstrictus juncosi alta prati in herba jacebat, unde paratum habebat esuriens pabulum.

Huc autem veniebant variarum greges ferarum, eum invivendi causa (vicinus enim erat innocuus); quarum unaquæque herbæ quid decerpens silvas petebat.

Ast cervus inedia perit consumtus.

Atque ita fame contabuit, non morbo, expletis nondum duabus cornicis ætatibus, qui, si caruisset amicis, potuisset saltem senescere.

Hoc exserit fabula, oportere quæ quovis modo eveniunt incommoda alloquiis lenire mitibus et enatas inde sedare molestias.

ρώνη Ἀνδρῶν ἡβώντων· Ἐλαφος δέ τε τετρακόρωνος. Cervus, δευτέραν κορώνην οὐκ ἀναπλήσας, nondum duodeviginti ætates vixerat, nondum erat δικόρωνος. Conf. Fab. 95, 21; et Ruhnkenium ad Hesiodum in Gaisfordiana.

Quum affabulatio nullo modo fabulæ conveniat, manifestum oculos librarii saltum fecisse, et fabulam saltem unam desiderari. Monuit etiam Μηνάς. Sententia non absurda videretur addita Fabulæ 60.

ΜΖ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ.

- Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρος·
 εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκήπτων
 (ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν βίον τελευτήσῃν)
 ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τις ἐστί που, ῥάβδων
 5 δέσμην ἐνεγκεῖν. Ἦκέ τις φέρων ταύτην.
 « Πειρᾶσθε δὴ μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ,
 « ῥάβδους κατὰξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις ».
 Ὁ δ' (οὐ γὰρ ἠδύναντο)· « Κατὰ μίαν τοίνυν
 « πειρᾶσθ' ». Ἐκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,
 10 « ὦ παῖδες, οὕτως » εἶπεν, « ἂν μὲν ἀλλήλοις
 « ὁμοφρονῆτε πάντες, οὐδ' ἂν εἰς ὑμᾶς
 « βλάψαι δύναίτο, κἂν μέγιστον ἰσχύη·
 « ἦν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,
 « πείσεσθ' ἕκαστος ταῦτά τῃ μιᾷ ῥάβδῳ ».
 15 Φιλαδελφία μέγ' ἀγαθὸν ἐστὶν ἀνθρώποις,
 ἢ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει ὅσον τὸ τῆς ὁμονοίας καλὸν, καὶ τί
 πάλιν τὸ ἐπιζήμιον τοῖς μηδαμῶς ταύτην κεκτημένοις.

Conf. Coray. Fab. 171, p. 105, 350;
 Milleriana p. 258; Plutarchi Apophth.
 p. 174 F.; Stob. Tit. 84, 16.

1. Ἐν τοῖς παλαιοῖς) Plene Æschines

Ctes. § 9 : ἐν γὰρ τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις
 ἄρχοντές τινες. Potest et subaudiri ἀν-
 θρώποις. Sæpe ἐν pro latino « inter ». Cf.
 F. 22, 5. Vide n. ad Philostr. Ep. p. 65.

XLVII.

AGRICOLA ET EJUS FILII.

Priscis fuit temporibus homo quidam vetustissimus, qui plurimos habuit filios.

Quibus suprema dans mandata (in eo erat enim ut finiret ævum) jussit, ut minorum, si quæ alicubi jacerent, virgultorum afferrent fascem.

Atque de illis unus fascem attulit. « Nati, age, experimini mihi vel summa vi rumpere virgulta simul colligata ».

Ac senex (non valebant enim) : « In uno igitur seorsum experimentum facitote ».

Sic uno seorsum quoque facilius rupto, « O nati, isto » inquit, « modo, si inter vos eritis cuncti unanimes, nemo vobis homo nocere poterit, viribus quamvis præditus maximis. Ast alius ab alio si fuerit mente divisus, unus vestrum quisque eadem patietur uni virgulto cuique ».

Fratrum concordia maximum est bonum hominibus, quæ et humiles in alta provehit.

Edocet nos fabula quanta sint commoda concordia, et quid rursus mali illis eveniat qui eam non colunt.

8. A, *ol δ'*. Sed cum hac lectione expectatur oratio filiorum, vel narratio vani eorum laboris. Scripsi *ó δ'*, scilicet

εἶπεν in ellipsi¹⁵ cujus frequens est usus.
15. Inserui *ἐστὶν* apographi versui curtiori.

ΜΗ΄.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἰστήκει·
 λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. Κύων τούτῳ
 εἶπε προσελθὼν· « Χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·
 « ἔπειτ' ἀλεῖψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω
 5 « θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην ».
 Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄν μὴ τοῦτό μοι ἰλιχμῆσης
 « τοῦλαιον ἐλθὼν, μηδέ μοι προσουρήσης,
 « χάριν εἶσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα ».

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυναμένοις δρᾶσαι
 τὰ βελτίω, κἂν τῶν συνήθων αὐτῶν αἰτιῶν ἀργῆσαι.

1. In viis plerumque Mercurii simulacra operis quadrati ponebantur. Thucydides 6, 27 : ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων· εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἢ τετράγωνος ἐργασία... Ibi Duker. Ulpianus ad Leptineam § 93 : ἐν τοῖς Ἑρμαῖς) ξύλα ἢ λίθοι τετράγωνοι ἦσαν, ἔχοντες ὄψιν Ἑρμοῦ ἐπάνω, κάτω δὲ ἐν τῷ πλάτει τὰ ἐπιγράμματα. Remfuse enarravit videndus Sluiter. Lectt. Andoc. p. 32. Conf. F. 30.

2. Ad Hermas acervi lapidum fiebant, jactis a prætereunte quoque lapidibus. Acervis nomen erat Ἑρμαῖος λόφος. Me-

minit rei antiquissimæ Homerus Od. 16, 471 : Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν. Ibi Scholia et Eustathius. Loquitur Ἑρμαῖος λόφος in Epigrammate incerto 234 : Ἱερὸν Ἑρμείη με παραστειχόντες ἔχευαν Ἄνθρωποι λίθινον σωρὸν. Ibi Brunck et Jacobs. Vide et Phurnutum c. 16, p. 168.

4. Superstitiosorum fuit hominum mos lapides, statuas, inungere. Lucianus Contempl. 22 : τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χρίουσι μύρω. Ibi Hemst., collato Jacob. ad Luc. Alex. 30. Hinc forsitan intelligendum λιπαρὸν iu Epi-

XLVIII.

MERCURIUS ET CANIS.

Stabat in via Mercurius quadrangularis, imus cui subiacebat lapidum acervus.

Accedens canis, « Primum salve », inquit, « Mercuri; tum « inungere te volo, nec sic deum præterire, eumque palæ- « stritam ».

Cui deus : « Si mihi hocce quod adpositum est non linges « oleum, nec imminxeris mihi, gratiam habebo tibi. Neque « me amplius honorare velis ».

Quod improbis satis sit hactenus, quum non queant alio fere modo meliora sequi, si a solitis saltem damnis abstineant.

grammate Anytes Anth. 9, 144, de Veneris simulacro : ἀμφὶ δὲ πόντος Δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

5. Mercurius præerat palæstris. Phurnutus de Mercurio c. 16, p. 170 : σέβονται δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Hinc habuit cognomen Ἐναγωνίου. Ipse in Pluto 1162, Ἐναγωνίος τοίνυν γ' ἔσομαι. Ibi scholia. Tradit Diodorus Sic. ejus inventa recensens, 5, 75, εἰσηγητὴν αὐτὸν καὶ παλαίστρας γενέσθαι. Ibi Wesseling, quem vide et ad 1, 16; collato Paciaudio Diss. de Mercurii statunculo

6. A, τοῦτο μ' ἐπιλιχμήσης. Versus erat syllaba minor, quam restitui.

In affabulatione, A, οὐ καλῶς πῶς δ. δράσαι. Scripsi οὐκ ἄλλως πως, sensu, ni fallor, ita jubente. Insunt vestigia choliambicorum, sic ferme restituendum : Τοῖς γὰρ κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως Δράσαι δυναμένοις [πραγματῶν] τὰ βελτίω, Κἂν τῶν συνήθων αἰτιῶν ἀπαργῆσαι. Producit Babrius penultimam comparativorum in ἰων. Est ταχίον in clausula F. 45, 4; καλλίων 56, 7; ἡδίω, 66, 7.— Et nomen αἰτία sensu simili exstat Fab. 11, 2.

ΜΘ'.

ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίας
 φρέατος ἐγγύς. Τῆς Τύχης δ' ἐπιστάσης
 ἔδοξ' ἀκούειν· « Οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;
 « μή σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
 5 « ἐγὼ λέγωμαι, καὶ κακὴν λάβω φήμην.
 « Ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,
 « ὅσα ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῆ τις, ἢ πίπτῃ ».

Ἐλεγχος τῶν εἰμαρμένην δοξαζόντων, καὶ ἀνάγκη τὰ τῆς
 ἡμῶν ἐξουσίας ὑποβαλλόντων, καὶ μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον
 κεχρημένων.

Ν'.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΤΟΜΟΣ.

Ἐφευγ' ἀλώπηξ· τῆς δ' ὀπίσθε φευγούσης,
 κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. Ἡ δ' ἐκεκμήκει·

Fab. XLIX. Conf. Coray. Fab. 252,
 p. 165, 387, 388.
 4. Α, αἰτία. Scripsi αἰτίη, sequutus

scripturam ionicam, Fab. 10, 6; 11, 2;
 71, 7; 95, 80; 106, 18.
 7. Quum ὅσα πίπτῃ vix possit apte

XLIX.

OPERARIUS ET FORTUNA.

Dormiebat noctu operarius prope puteum, inscius. Et adstantis Fortunæ visus est sibi audire vocem : « Heus tu! « non expergisceris? ne, si cadas, in causa esse apud homines « prædicer, maloque rumore flagrem. Mihi enim cuncta coa- « cervatim vitio tribuunt, si quando quis calamitate prema- « tur cujus est auctor ipse sibi, vel si cadat ».

Argumentum in eos qui fatum esse opinantur, et necessitati subjiciunt quæ in nostra sunt sita potestate, neque, ut par est, libero utuntur arbitrio.

L.

VULPES ET LIGNATOR.

Vulpes fugiebat. Fugienti currens post terga instabat venator. Quæ quum lassata deficeret, lignatore conspecto,

dici, forsan scripsit auctor, non ὄσ' ἄν, p. 69, 70, 329; Phædrus Lib. 6, Fab. 27.
sed ὄτ' ἄν, ὄταν. 2. Suidas: τροχάζειν, διατρέχειν. Conf.
Fab. L. Confer Corayana Fabula 127, Fab. 62, 2.

- δρυτόμον δ' ἰδοῦσα, « Πρὸς θεῶν σε σωτῆρα·
 « κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις,
 5 « καὶ τῷ κυνηγῷ » φησί « μὴ με μηνύσης ».
 Ὁ δ' οὐ προδώσειν ὄμνυ· ἢ δ' ἀπεκρύφθη.
 Ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα,
 μὴ τῆδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν, ἢ φεύγει.
 « Οὐκ εἶδον », εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
 10 τὸν τόπον ἐδείκνυ' οὗ πανούργος ἐκρύφθη·
 ὁ δ' οὐκ ἐπισχῶν, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
 παρῆλθε. Θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου,
 κερδῶ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
 σεσηρός αἰκάλλουσα. Τῆ δ' ὁ πρεσβύτης
 15 « Ζωαγρίους μοι χάριτας » εἶπεν, « ὀφλήσεις.
 « Ἐβρύσάμην σε » φησὶν· « ἀλλὰ μου μνήσκου ».
 « Πῶς οὐκ ἂν », εἶπεν, « ὦν γε μάρτυς εἰστήκει;
 « Ἐβρώσο τοίνυν, καὶ τὸν ὄρκον οὐ φεύξῃ.
 « Φωνῆ μ' ἔσωσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας ».
 20 Σοφὸν τὸ θεῖον κάπλάνητον· οὐδ' ἂν τις
 λαθεῖν ἐπιορκῶν, προσδοκᾷ δίκην φεύγειν.

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστά μὲν
 ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

6. A, ὄδ'—ἦδ'. Scripsi ὁ δ'· ἢ δ'. Et
 v. 11, A, ὄδ', quod mutavi.

10. A, ἐδείκνυ οὗ. Scripsi ἐδείκνυ' οὗ.
 Nam talis hiatus non erat ferendus.—
 Forsan, πανούργως.

11. De verbo ἐπέχω vide n. ad Fab.
 26, 5.

14. A, ἀκάλλουσα. Scripsi αἰκάλλουσα.
 Est αἰκάλλειν cauda blandiri, sed quod

est in illo gestu benevolentiae fictum
 esse monstrat σεσηρός· blanditur sed
 exertis dentibus minaciter frendens.
 Aristophanes Pac. 620 jungit epitheta
 ἡγριωμένους καὶ σεσηρότας. Dion Chrys.
 Or. 1, p. 70 : ἀντὶ προσφιλοῦς μειδιάματος
 ταπεινὸν ἐσεσῆρει καὶ ὑπουλον. Ibi Morel.
 p. 550. Suidas : σεσηρός, κεχηνώς· σε-
 σηρούα γραῦς, κεχηνυῖα. Scholiastes

« Per ego te deos precor servatorem, absconde me inter istas
 « quas cecidisti populos; neque me » ait, « indices venatori ».

Juravit ille proditorem se non fore; vulpesque se occuluit.

Jam aderat venator; interrogabatque hominem, utrum
 hucce vulpes se penetraverit, an fugiat.

Qui contra « Non vidi », inquit; sed digitum intendens cum
 nutu locum indicabat quo fera latebat callida.

Re non intellecta, venator, verbis confusus, abiit.

Tum calido liberata periculo, e densa vulpes emersit po-
 pulo, blandiens cauda, ast labiis ringentibus.

Cui senex « Pro conservata tibi vita gratias » ait « mihi de-
 « bebis. Eripui leto te », inquit. « Tu vero sis mei memor ».

Cui vulpes : « Quomodo non rei memor ero, cui testis ad-
 « fuit? Valeas igitur. Et jusjurandum non effugies. Servasti me
 « lingua; occidisti digito ».

Sapiens est numen, ac non potest decipi; neque latebit un-
 quam homo perjurus, qui frustra sperat vitare justitiam.

Opportune in eos recitabitur fabula qui honesta promittunt
 quidem, sed dolosa faciunt et improba.

Vesp. 901 : σεσηρώς, διηνοιγμένον, άνοι-
 κτόν έχων τὸ στόμα. Gregorius Naz. t. 2,
 p. 202 C : Τίν' εἶδες; εἰπέ, λέξον, σεση-
 πότα Νεκρῶν κάρηνα. Sic scribere voluit
 Billyus, quum invenisset in codice σε-
 σηρότα, quod quam graphicum esset
 non intelligebat. Oblitus erat versus
 Nazianzeni sui t. 2, p. 76 B : Ὅστέα
 πάντες άφαυρά, σεσηρότα, γυμνά κάρηνα.
 Satius fuerat mederi versus brevitati. Pro-

pono : λέξον, ἢ σεσηρότα. Editionem no-
 vam non inspexi, eamque bonam, quip-
 pe quam Fixius curaverit.

20. A, και άπλάνητον. Crasin feci, ut
 alias.

21. Esse lacuna videtur in medio ver-
 sus, periisseque finem cum alius initio.
 Græca converti, quæ mihi finxi conje-
 ctura : οὐδ' άν τις Λάθοι γ' επίορκος
 προσδοκῶν δίκην φεύγειν.

ΝΑ'.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

- Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα.
 Θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,
 ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
 τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
 5 Ἄλγοῦν δὲ πρόβατον, εἶπε· « Μή με λυμαίνου·
 « πόσῃν γὰρ ὀλκὴν τοῦμὸν αἶμα προσθήσει;
 « Ἄλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρήζεις,
 « ἔστιν μάγειρος, ὃς με συντόμως θύσει·
 « εἰ δ' εἰρίων πόκου τέ κού κρεῶν χρήζεις,
 10 « πάλιν ἔστι κουρεὺς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει ».

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ
 ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος, ὅση βλάβη προσγίνεται.

Conf. Coray. Fab. 288, p. 189, 399;
 Knochl. Fragm. 33.

6. Suidas : ὀλκὴν· ἐπαγωγὴν, ῥοπήν·

ὀλκῆ, βάρει ἢ σταθμῷ. Ad hanc fabulam
 refert Knochius versum choliambicum
 quem exhibet Suidas v. Ὠνον· ὠφέλειαν,

LI.

VIDUA ET OVIS.

Quædam olim vidua domi nutriebat ovem.

Quæ quum cuperet lanam habere longiorem, imperita tondebat manu bidentem, cuticulaque tenuis forcipe demetebat vellus, adeo ut vulnus faceret.

« Ne me lædas », bestia dolens inquit. « Quid enim ponderis sanguis adjiciet meus? Ast carnis si meæ opus est tibi, domina, adest coquus, qui me compendiose immolabit. Quod si lanæ et velleris egēs, non vero carniū, rursus est tonsor, qui me tondebit ac sinet vivere ».

In eos qui inexperti res adgrediuntur, ita ut minus lucri importent sibi, quam damni.

τιμὴν· « Τί σοι τὸ κέρδος ἢ τίν' ὄνον εὐρήσεις »; Sed mihi non huc pertinere videtur, habuerimque eum potius pro

alia recensione sexti versus Fabulæ sextæ : Τί σοι τὸ κέρδος, ἢ πῶσ' αὖ με πωλήσεις;

ΝΒ΄.

ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.

Εἰς ἄστῦ τετράκυκλον ἄρβενες ταῦροι
 ἄμαξαν ὤμοις εἶλκον. Ἡ δ' ἐτετρίγει,
 καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε. Τῇ δ' οὕτως,
 ἐγγὺς προσελθὼν, εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι·
 5 « Ὡ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις,
 « ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων »;
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ μακρὸν οἰμώζειν
 ἄλλων πονούντων, ὡσπερὶ κάμνων αὐτός.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων, ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν, καὶ πόνους ἄλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν.

ΝΓ΄.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπесоῦσα δειλαίη,
 ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.

Fab. LH. Cf. Coray. F. 168, p. 102, 103, 355; Milleriana p. 254, et quam Brunet vulgavit post Millerianas p. 290.

1. Non exspectabatur nominis ταῦροι epithetum ἄρβενες. Dixit Hom. II. 20, 495, ἄρσενας βόας, ἄρσενε βόε Hesiodus,

Op. 434, non ταύρους ille, hic non ταύρω.

2. Α, ἦδ'. Scripsi ἦ δ'.

5, 6. Sic facetus in Ranis Bacchus Xanthiæ gravissimo sub onere gementi: Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλή τρυφή;... Οὐκουν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέ-

LII.

BUBULCUS ET RHEDA.

Ad urbem rotarum quatuor rhedam masculi humeris tauri trahebant.

Rheda autem stridebat, et bubulcum incessit ira.

Ac, prope accedens, ita fuit loquutus ut audiretur : « O rerum pessima mearum, quid tandem crocitas, quæ humeris aliorum vectaris tacentium » ?

Improbi est proprium hominis multa gemere, dum alii laborant, quasi fatigetur ipse.

Hoc edicit fabula : « Quum rebus insudent alii, ne alii plerent immerito, alienosque sibi adscribant labores ».

LIII.

LUPUS ET VULPES.

In lupum vulpes quæ inciderat misella, vivam se uti caperet precabatur, neque vetulam interimeret.

ρεις οὔνος φέρει; Πῶς γὰρ φέρεις ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

8. A, ἄλλων ποιούντων ὡσεὶπερ αὐτὸς κάμων. Correxī πονούτων. Et in affabulatione, A ποιουμένων, quod pariter emendabo. Confusionem verborum

ποιεῖν et πονεῖν ostendi quam sit frequens ad Eunapium p. 320, 588 et ad Anecdota Gr. t. 5, p. 89. Tum finem versus transpositione constitui.

Fab. LIII. Cf. Cor. F. 232, p. 152, 379.

2. Suidas : ζωγρεῖ, ζῶντας λαμβάνει.

- Ὁ δ' « Ἄν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἶπης,
 « ἐγὼ σε » φησί, « νῆ τὸν Πᾶνα, ζωγρήσω ».
 5 Ἡ δ' « Εἶθε μὲν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
 « ἔπειτα δ', εἶθε τυφλὸς ὦν ὑπηνητήκοις·
 « τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς », εἶπε· « μὴ σύγ' εἰς ὦρας
 « ἴκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσοις ».

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ
 σιγῆς ἄξια εἰς τοῦμφανῆς ἄγειν.

ΝΔ'.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΘΥΤΗΣ.

Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
 σκεψόμενος. Ὁ θύτης δ' ἀγνοεῖν παραπλάσας,
 « Ὅταν μὲν » εἶπ', « αὐτοὺς ἴδω, πατήρ γίγνη·
 « ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνη ».

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ
 καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

3. A, ὅδ. Scripsi ὁ δ'. Et 5, A, ἡδ'.

4. A, πάντα.

6. Inserui δ', hiatum qui vitarem.

7. Possit junctura fieri verborum
 τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶπε. Sed quum
 πρῶτα sit omnino pars orationis vul-
 pinæ, ei adtribui et ἔπειτα et τρίτον δ'
 ἐπ' αὐτοῖς. — Formula dicendi est attica
 μὴ σύγ' εἰς ὦρας ἴκοιο, monente scho-
 liasta Luciani D. D. 6, 4; quam sic in-

terpretatur: μὴ ὦρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ
 τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ· μὴ καλὰ αὐτῶ
 τὰ ἔτη· μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. Ibi videsis
 Grævii notam et Hemsterhusii. Dixerunt
 et μὴ ὦραισιν ἴκοιο, ἴκοιτο. Alexis Athe-
 nasi 2. 45: μετὰ τῶν κακῶν Ὀραισι μὴ
 ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγῶν! Ibi consule
 Casaubonum et Schweighæuserum. Hic
 apposuit verba Eustathii: μὴ ἐς ὦρας ὁ
 δεῖνα ἴκοιτο, ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὦρας ἐκ-

Qui « Si mihi tres » ait , « easque veras dixeris sententias ,
« per Panem vitæ parcam tuæ ».

Vulpes contra : « Utinam primum non fuisses obviam fa-
« ctus mihi ! Dein , utinam occurrisses cæcus ! Et super his
« habe » inquit « tertiam : utinam non ad seriore[m] pervenias
« ætatem , nec mihi denuo obviam occurras » !

Quod sæpiuscule eo sint modo circumstantiæ rerum com-
paratæ , ut vel præter sententiam tacenda quæ sunt in apertum
proferant.

LIV.

EUNUCHUS ET POPA.

Accessit eunuchus ad popam de liberis consulturus. Cui
popa, quasi ignoraret dissimulans, « Quum » inquit « istos
« video , fis pater ; quum autem faciem intueor tuam , ne vir
« quidem esse videris ».

In eos qui vota de rebus faciunt , quæ non debent aut etiam
alioqui non possunt fieri.

θερισθείη. Adde Matthiæ notam ad Iphig.
Aul. 122, et quæ ipse monui ad Theo-
phylactea Ep. 17 : μή ἴκοιτο ὥρας ὁ Λεύ-
κιππος. Fabulatores prosaici formulam
Babrianam non intelligebant, cui pro in-
terpretatione substituunt : καὶ μηδαμῶς
τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσης... μηδαμῶς δὲ τῆς
ὥρας ταύτης τὸ ζῆν σοι μὴ ἐπεβραβεύθη.

1. A, παραπλώσας. Scripsi παραπλά-
σας.

3. A, ὅτ' ἂν μὲν εἶπε αὐτ' ἴδω. An bene
correxerim multum dubito. Potuit Eu-
nuchus de liberis quos secum duxerat,
adoptatis, consulere, et αὐτοῦς conve-
niet; de habendis potuit, et jam in αὐτ'
aliud latet. Historiolam alibi legere fere
memini, sed nunc me fugit locus, quo
lateat angulo.

In affabulatione pro εἰ, quod A te-
net, scripsi ἦ, favente iotacismo.

ΝΕ΄.

ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἐνα βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας,
 ἠροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
 Ἐπεὶ δὲ τοῦργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
 ἔμελλεν αὐτούς, ἢ τ' ὄνος διηρώτα
 5 τὸν βοῦν· « Τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη »;
 ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ὅσπερ εἰώθει ».

ΝΓ΄.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις
 ὁ Ζεὺς ἔθηκε· πάντα δ' ἔβλεπε κρίνων.
 Ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος ὡς καλὴ μήτηρ,
 πίθωνα γυμνὸν, σιμὸν, ἡρμένη κόλποις.
 5 Γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
 Ἡ δ' εἶπεν οὔτω· « Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην·

Fab. LV. Cf. Coray, F. 415, quæ Babrium in multis exprimit. Sed optimus editor, qui pro choliambico habuit hæc verba, Ὄνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῖ συζεύξας, non intelligebat, politicum se facere duodecasyllabum.

3. A, τετέλεστο. Augmentum addidi, quum esset versus imperfectus.

6. Post hunc versum spatium in codice relictum fuit vacuum, adscripta notula: λείπει. Deest scilicet affabulatio; nihil aliud, puto.

LV.

BOS ET ASINA.

Bovi, quem possidebat unicum, adjuncta asina, homo quidam arabat; paupercule quidem, sed fuit necessitas.

Quum autem, opere perfecto, bestias homo esset jugo soluturus, et ita interrogaret bovem asina, « Quis senecioni « revehet instrumenta »? « Ille ipse qui solet », bos respondit asinæ.

LVI.

JUPITER ET SIMIA.

Fœcunditatis præmia cunctis animantibus Jupiter proposuit, quos æquus judex cunctos considerabat.

Venit et simia, pulchræ scilicet prolis mater, simiolum nudum, simum, ulnis sublimem gerens.

Quo viso risus fuit excussus deis.

Est autem sic loquuta : « Jupiter quidem novit ¹cujus sit

Fab. LVI. Conf. Avianus F. 14.

2. Forsan, καλοῦ μήτηρ. Et sic converti.

4. A, πιθῶνα. Accentum retraxi. Nam sic vulgo scribunt, sicque scribi jubet regula Arcadii p. 11 : τὰ εἰς θων δι-
σύλλαβα ἀρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ
ἔθνικὰ εἶη ἢ περιεκτικὰ, μῶθων, Ἰθων,

Μάθων ὁ Θηβαῖος, πῆθων (imo πῆθων) ὁ
πίθηκος ὑποκοριστικῶς.— A, ἡρμένη.

6. Avianus : « Jupiter hoc norit, ma-
neat victoria si quem; Judicio superest
omnibus ille meo ». Prætulerim varie-
tatem « novit ». Cannegieterus Aviani
verba pessime sollicitavit.

« ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων ».
 Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.

ΝΖ'.

ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.

Ἐρμῆς, ἄμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
 ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης,
 ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φύλον ἐξ ἄλλου
 σχεδίην ἀμείβων καὶ μέρος τῶν ἀνθρώπων,
 5 νέμων ἐκάστῳ μικρόν. Ὡς δὲ τῷ χώρῳ
 τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξήει,
 λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
 ἐπισταθῆναι τὴν ἄμαξαν. Οἱ δ', ὥσπερ
 πολύτιμον, ἀρπάζοντες ἐμπορίου φόρτον,
 10 ἐκένωσαν αὐτήν, οὐδ' ἀφήκαν εἰς ἄλλους
 ἔτι προσελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.
 Ἐντεῦθεν Ἀραβῆς εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
 ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
 οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

7. Insignis est simiarum in catulos
 amor. Psellus Opusculis a me editis
 p. 176 : αἱ μὲν πίθηκοι, ἐπειδὴν τέκωσι
 καὶ τὰ νεογνὰ ἴδωσιν, ἀγάλματα αὐτὰ
 ἤγγηται καὶ τοῦ κάλλους θαυμάζουσι. Et
 nuper ea de re monui ad Anecdota Nova
 t. 1, p. 49.

Fab. LVII. Conf. Coray. Fabula 403.
 4. A, σχεδίην ἀμείβων καὶ μέρος τι
 τῶν ἀνθρώπων, versu longiore. Delevi τι
 quo sententia carere potest. Hesychius:
 Σχεδίη· συνάφεια, κοινωνία. Erit σχεδίην
 pro κατὰ σχεδίην, κατὰ συνάφειαν. Est
 σχεδίην sic adverbialiter apud Home-

« victoria ; at hicce meus mihi est ante alios formosior omnes ».

Videtur mihi cunctis hoc significare fabula : « Filium pul-
« crum esse nemo non arbitratur ipse suum ».

LVII.

MERCURII RHEDA ET ARABES.

Mercurius rhedam, quam impleverat mendaciis, doloque plurimo et astutia omnigena, per terras agebat, aliam alia gentem ordine permutans, ac particulam mortalium cuique parvam distribuens.

Ut vero, regionem ingressus Arabum, eam peragrabat, rhedam narrant repente confractam substitisse.

Arabes autem, quasi pretiosissimas, diripientes negociatoris sarcinas, rhedam vacuefecerunt, nec ad alios siverunt ultra procedere, licet et illi alii essent homines.

Inde fit ut Arabes, quod sum expertus, mendacesque sint et impostores, quorum in lingua non ullum sedet verbum quod sit verum.

rum : τύπον δὲ σχεδίην· quod Etymologicum M. interpretatur, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

11. In verbis καίπερ ὄντας ἀνθρώπους latet ironia : qui scilicet homines mendaciorum ac dolorum partem suo jure poterant sibi vindicare. Fabula collata : οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἶασαν ὀδεῦσαι,

οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

13. Suidas : γόης, γόητος .. πλάνος, ἀπατεών. Longe aliter de Arabibus sentiebat olim Herodotus 3, 8 : σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΝΗ'.

ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.

Ζεὺς, ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,
 ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
 Ὁ δ' ἀκρατῆς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
 τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
 5 διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκουσ,
 κάκει πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
 Μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
 τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις
 μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς
 10 ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

ΝΘ'.

ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτῃ τούτοις
 ἤριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.

Fab. LVIII. Cf. Coray. F. 360, p. 235.
 Integram fabulam ex Harleyano vulga-
 verat olim Tyrwhittus p. 59, 69. Repe-
 tiit inde Knochius Fab. 7. Cf. Jacobs.
 ad Anthol. 10, 71.

4. Suidas : πῶμα, σκέπασμα.
 5. Suidas : διῆκην, διέπεμψαν.
 6. Textus Harleyanus, τῆς δὲ γῆς.
 Corayus scripsit tacite τῆς τε γῆς, quod
 mihi codex novus obtulit.

LVIII.

JOVIS DOLIUM.

Jupiter in dolio quum cuncta collegisset bona, id operuit et collocavit apud hominem.

Homo autem ille, impotens sui et scire gestiens quid ibi lateret, operculo amoto, bona permisit abire deorum ad domos, illucque volare, ac procul a terris sursum fugere. Sola autem remansit spes, quam impositum repressit operculum.

Idcirco spes mortalibus adest sola, ac fugitivorum unumquodque bonorum pollicetur se tradituram esse nobis.

LIX.

JUPITER, NEPTUNUS, MINERVA ET MOMUS.

Jovem Neptunumque, et tertiam insuper Minervam contendisse ferunt inter se, quis pulcram aliquam rem faceret.

7. A, κατελήφει. Harl., κατείληφε. Schæferus apte conjecerat κατελήφει, quo tempore sæpissime usum fuisse poetam ostendit n. ad F. 13, 2.

Fab. LIX. Cf. Cor. F. 190, p. 119, 120;

Schneideriana 100, cum editoris nota.

1. Verba καὶ τρίτη τούτοις Ἀθηνᾶ conferam cum simili loquendi modo Sophoclis OEd. Col. 8 : αἰ πάθει . . . χῶ χρόνος ξυνῶν... καὶ τὸ γενναῖον τρίτον. Quem,

Ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῶον
 ἄνθρωπον· ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις·
 5 ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. Ἡρέθη τούτοις
 κριτῆς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ὄκει.
 Κάκεινος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
 πρῶτον μὲν εὐθύς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
 τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι·
 10 ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,
 μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
 ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας, τί βουλευοί·
 τῆς οἰκίας δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρεῖους
 ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους δ' ἄλλους
 15 συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
 Τί οὖν ὁ μῦθος φησιν ἐν διηγήσει;
 « Πείρω τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
 « Ἄρεστον ἀπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ Μώμῳ » .

Ξ'.

ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡΑ.

Ζωμοῦ χύτρα μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ,

quum displiceret Burgesio, vindicavi
 notula ad Sophoclis locum. Sic et Æschylus
 Choeph. 238: Μόνον Κράτος τε καὶ
 Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ, Μεγίστῳ πάντων,
 Ζηνί, συγγένοιτο μοι. Idem Eum. 744:
 Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἑκατι, καὶ τοῦ
 πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτήρος. Idem
 Persis 313, 317. Euripides Or. 475:

Ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,
 Σωτηρίαν σοὶ τῶδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
 Asclepiades Epigr. 19: Ἰετὸς ἦν καὶ
 νῦξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι, Οἶνος....
 Vide et Alemanem Athenæi 10, 10;
 Menandrum Stobæi Tit. 43, 15. Diony-
 sius Hal. De Lysia § 8: τριῶν τε ὄν-
 των,... διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ τρίτης

Facit Jupiter animal pulcherrimum hominem; Pallas hominibus domum; Neptunus taurum.

Judicem sibi Momum elegerunt (adhuc enim inter deos habitabat), qui, præ nativa indole, cunctos odio prosequens, principio statim taurum culpavit quod oculis inferiora non gestaret cornua: ita enim recte cernens iceret; hominem, quod pectus illi non esset valvis instructum et adapertile, ut proximum inspiceret quid agat consilii; domum, quod ferreae fundamentis non subjicerentur rotæ, aliis idoneæ locis permu-
tandis, quum domini abirent peregre.

Quid igitur narrata dicit fabula? « Tenta facere aliquid; nec judex sedeat invidia. Momo nil omnino placitum est ».

LX.

MUS QUI IN OLLAM CECIDIT.

In ollam jusculi plenam, quæ carebat operculo, mus cecidit.

τῆς συνθέσεως. Reperi τρίτον in codice 2131, edito non inferius.

3. Suidas: ἐκπρεπεῖς, ἐπίσημοι.

5. A, ἤρέθη. Scripsi ἤρέθη. Collata fabula: κριτὴν εἶλοντο τὸν Μῶμον.

6. Ob hoc ipsum judicium pulsus fuit ab Jove ex Olympo. Fabula collata: καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ

τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

12. De syntaxi ὡς ἂν βλέποιτο p. 6, n. 17. Et est forma βλέποιτο peculiaris, pro βλέπει. Offenderem minus ad βλέψοιτο, propter futurum notum βλέψομαι.

1. A, ζωμῶ. Scripsi ζωμοῦ. In verbis

καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη,
 « Βέβρωκα » φησί, « καὶ πέπωκα, καὶ πάσης
 τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστὶ μοι θνήσκειν ».
 5 Τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
 ἂν τὸ καταβλάπτων ἠδὲ μὴ παραιτήσῃ.

Ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην κακὰ εἰώθασί τινες τοιού-
 τοις ἐξομαλίζειν λόγοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

ΞΑ΄.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΙΕΥΣ.

Ἢει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας·
 ἦει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
 Καί πως συνηβόλησαν οἱ δὴ ἀλλήλοις·
 χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,
 5 θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέθιζεν ἀγρίην·
 τὰ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην

ζωμοῦ γύτρα est ellipsis nota adjectivi πλήρει. Eunapius fragm. 1, p. 458 : τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξεύματος. Ibi nota. Homerus Od. 10, 346 : Κισσύθειον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο. Euripides Andromeda 33 : Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκάφος. Apollodorus Bibl. 2, 8, 4 : κομίσας ὑδρίαν ὕδατος. Theocritus 15, 114 : Συρίω δὲ μύρω χύσει' ἀλάβα-

στρα. Aeschylus, forsan non sollicitandus, Ag. 933 : Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε. Conf. locum Galeni in n. 7 ad Fab. 66.

5. Suidas : λίχνος... λιμβός, λαίμαργος. Moschopulus II. σχ. p. 40 : λίχνος, ὁ λαίμαργος... παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Obiter e Moschopuli libro mendam delebo duobus ante versibus : δουλεία δὲ ἴωτα. Quod repetit editio Vindobonensis. Le-

Et suffocatus adipe, jamque expirans animam, « Edi », inquit, « bibique, et cunctis implevi me cibis. Mihi tempus « est mori ».

Helluo fiet mus inter homines, si quæ nocent dulcia non respues.

Quod occurrentia vi necessitatis mala solent nonnulli similibus delenire sermonibus.

LXI.

VENATOR ET PISCATOR.

Post venationem venator ex monte veniebat; veniebat et piscator cum nassa plena piscibus; casuque inter se fuerunt obvii.

Venator piscium capturam æquoreorum præferabat, silvestrem piscator; quæque ceperant alter dedit alteri.

Deinceps tali semper usu permutatione, cœnas cœnabant

gendum ἀειδουλία, quod exhibet codex 2599.

6. A, ἐάν. Scripsi ἄν propter metrum.

Fab. LXI. 2. A, γρυπεύς. Suidas: γριπεύς, ἰχθύων θηρευτής. Ex permutatione vocalium ι υ corrigatur poetaster anacreonticus in Anecd. Paris. t. 4, p. 386: Γυμνός ἦν ἀνάρβιλος τε. Legendum ἀνάρβυλος τε.

3. Οἱ δύο ἄλλήλοισι Sic F. 12, 5: ἔγνωσαν αἱ δύο ἄλλήλας.

4. Suidas: ἀλίπλοα, ἐν τῇ θαλάσσει πλέοντα.

5. A, ἠρεθίζεν. Suidas: αἰρετίζω..... σημαίνει δὲ καὶ προσαιρούμαι. Idem: ἠρετισάμην, εἰλόμην, ἐξελεξάμην. De quo verbo monui ad Anecdota Græca t. 2, p. 318.

ἤμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἠδίω,
 ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· « Ἄλλὰ καὶ τούτων
 « τὸ χρηστὸν ἐξολεῖται τῇ συνηθείᾳ,
 10 « πάλιν δ' ἕκαστος ἂ πρὶν εἶχε ζητήσει ».

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἠδέος μικροῦ τι ἀπο-
 λαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

ΞΒ'.

ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,
 καὶ κριθιάσας, ἐτρόχαζε κάφῶναι,
 τένοντα σείων· « Ἴππος ἐστί μοι μήτηρ·
 « ἐγὼ δ' ἐκαίνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἤττων ».
 5 Ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφῆσας·
 ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὦν ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις,
 μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας.

Conf. [Coray. Fab. 140, p. 82, 83,
 338; Knoch. Fragm. 57.

2. De verbo κριθῆν Blomfield. Gloss.
 Ag. 1631; de τροχάζειν vide n. ad Fab.

50, 2.— A, καὶ φῶναι. Non putavi posse
 abesse augmentum in tali oratione. Ab-
 est quidem in versu Babrii Corayanæ
 p. 272, mihi F. 33, 15: οἱ ψᾶρες ἤλθον

suaviores, tamdiu dum illis quidam « Sed et horum » dixit,
 « peribit assuetudine suavitas, atque rursus quæ olim vesce-
 « batur vestrum quisque sibi quæret ».

Quod fastidiosior quilibet, præsentē voluptate paululo de-
 gustata, ilico mentem ad aliud vertat.

LXII.

MULUS.

Mulus, ignavi pabulum præsepis edens et hordeo satur,
 cursitabat, et clamabat, cervice jactata ferocius : « Equa mihi
 « mater est; nec illa ego sum cursu tardior ».

Ast illico cursum compescuit, vultumque demisit mœstus;
 quippe qui subito meminit asinum sibi fuisse patrem.

Docet nos fabula rebus in prosperis altam neutiquam gerere
 mentem, eos inprimis quibus, humili de stirpe creatis, conti-
 git esse celebribus.

καὶ νέμοντο τὴν χώραν· sed ipse inveni
 augmentum in codice, ac feci crasin
 κἀνέμοντο, quam jam fecisse Burgesium
 disco ex Levisio; a quo etiam doceor

ἤτῃκει, quod correxi ibid. v. 8, fuisse
 inventum et a Buttmanno.

5. Hesychius : κατηφῆσας, κατανα-
 θείς.

ΞΓ΄.

ΗΡΩΣ.

Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρωσ
 ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. Ἐνθα δὴ θύων,
 στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ,
 προσηύχετ' αἰεὶ· « Χαῖρε, φίλταθ' ἠρώων,
 5 « καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει ».
 Κάκεινος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις,
 « Ἀγαθὸν μὲν » εἶπεν, « οὐδὲν ἄν τις ἠρώων
 « σοί γ' ἄν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἶτει·
 « κακῶν δὲ πάντων, ἅτε σύνεστιν ἀνθρώποις,
 10 « δοτῆρες ἡμεῖς. Τοιγὰρ εἰ κακῶν χρήζεις,
 « εὐχου· παρέξω πολλὰ, κὰν ἐν αἰτήσης.
 « Πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἄν θύσης ».

Ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθὰ· οὐ γὰρ παρέξουσιν·
 εἰ δὲ κακά τις αἰτεῖται, ἐτοίμως μᾶλλον παρέχουσι.

Conf. Coray. Fab. 399.

2. Sic Spartæ in aula Aristonis regis
 erat ædicula herois Astrabaci, narrante
 Herodoto 6, 69: ἐκ τοῦ ἠρώου τοῦ παρὰ
 τῆσι θύρῃσι τῆσι αὐλείῃσι ἰδρυμένου τὸ
 καλέουσι Ἀστραβάκου.

4. A, αἰεὶ. Et sic F. 61, 7.

5. Euripides Alc. 1023: χαῖρ', ὦ πό-
 τι· εὐ δὲ δοίης. — Suspicio periisse
 precis particulam.

6. Anacreon: Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις.

7. A, οὐδ' ἄν. Mutavi ob metrum.

8. A, ἠρώων, οὐτ' ἄν παράσχοι. Scripsi
 σοί γ' ἄν, quod mendosis syllabis οὔταν

LXIII.

HEROS.

Hominis in domo pii heros stabat quidam, cujus intus aulæ sacellum erat. Ibi ideo faciens sacra, arasque coronans ac spargens vino, preces fundebat assiduas: « Salve, heroum « dilectissime, contubernalemque tuum dapsilibus augeas « bonis ».

Et heros illi, mediæ noctis hora, « Bonum » inquit, nullum « ullus heroum impertietur tibi. Talia petas a diis. Ast cun- « ctorum, quibus mortales premuntur, malorum largitores « sumus. Idcirco si mala cupis tibi, rogato; præbebo multa, « unum licet postulaveris. Ipse ergo novisti num rem sacram « deinceps facies ».

Quod ab improbis bona non oporteat petere; non dabunt enim. Si vero mala quis petierit, dant paratius.

fere proximum est, talem lectionem non pro certa venditans; sed non improbabilis esse videtur.

Sit et pro affabulatione sententia Gnomologii Georgidiani a me edita An. Gr. t. 1, p. 31: δεῖ τὸν πονηρὸν ἄνδρα μὴ αἰτεῖν ἀγαθὰ· κακὰ δὲ μᾶλλον αἰτού-

μενος ἐτοιμῶς παρέξει. Eam quidem edidi, prout repereram, anonymam. Sed in codice Georgidæ, quem mecum communicavit Μηνᾶς, nomen Βαθρίου, præcedenti additum, quam attuli ad Fabulæ 26 affabulationem, et huic contribuendum est.

ΕΔ'.

ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

- Ἡρίζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
 Ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·
 « Καλὴ μὲν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
 « καὶ, τῶν νεφῶν σύνοικος, ὀρθίη φύω·
 5 « στέγη τε μελάθρων εἰμι, καὶ τρόπις πλοίων,
 « δένδρων τοσοῦτων ἐκπρεπεστάτη πάντων »·
 βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ἦν λάβης μνήμην
 « καὶ τῶν πελέκεων τῶν ἀεὶ σε κοπτόντων,
 « καὶ τῶν πελύκων τῶν ἀεὶ σε τεμνόντων,
 10 « βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἰρήσῃ ».
 Ἄπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
 καὶ δόξαν ἔσχε, χυπέμεινε κινδύνους.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας, καὶ διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἱ, μετὰ αὐταρκειᾶς βιοῦντες, κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι κινδύνων.

Conf. Coray. Fab. 180; et Knochius, p. 204; Avianus Fab. 19.

4. Suidas: φύω, βλαστάνω.

8. Addidi καὶ ut versus posset incedere. Quum πελέκεων et quod sequitur πελύκων paulo diversum nomen esse

videantur ejusdem instrumenti, fere crediderim alterutri aliud esse substituendum vocabulum. Fabula collata: μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε. Possit quidem πελύκων displicere altero magis, quum pronun-

LXIV.

ABIES ET RUBUS.

Contendebant abies et rubus inter se.

Abiete autem variis se ipsam efferente laudibus :

« Pulcra sum, ac statura concinne procera, et, quæ sim
« nubium incola, recta cresco. Palatiis fio tectum et carina
« navibus, tot inter arbores cunctarum spectabilissima »;

Rubus reposuit :

« Si te subierit memoria et bipennium indesinenter te fe-
« rientium, et asciarum indesinenter te secantium, rubus
« fieri tu quoque lubens optabis ».

Clarus quicumque est, majoremque inferioribus gloriam
consequutus, etiam majora pertulit pericula.

Ad homines spectat fabula mundanis superbientes dignita-
tibus, ideoque efferentes se arrogantius in proximos, qui
mediocrem et modestam vitam vivunt, indeque magna effu-
giunt pericula.

tiarit Photius esse barbarum reperia-
turque non semel in Bibliis, verbi causa,
apud Jeremiam 23, 29 : οὐκ ἴδου οἱ λόγοι
μου ὡσπερ πῦρ, λέγει Κύριος, καὶ ὡς πέ-
λυξ κόπτων πέτραν; Meminit tamen ge-
nilitivi πέλυκος Athenæus 9, 47.

12. A, καὶ ὑπέμεινε. Quod contraxi

ut mihi constarem. Vide ad Fab. 33,
notam 15.

In affabulatione A, ἐκφεύγωσι. Nomen
κοσμικός facile docet lectorem additam
esse sententiam ab homine christiano,
quod et de plurimis aliis affabulationi-
bus dici debet.

ΞΕ'.

ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.

Ἦριζε τεφρὴ γέρανος εὐφουεῖ ταῶ
 σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. « Ἄλλ' ἐγὼ ταύταις »
 ἡ γέρανος εἶπεν, « ἦν σὺ τὴν χρόνῃ σκώπτεις,
 « ἄστρον σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.
 5 « Σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
 « χαμαὶ πτερύσση » φησὶν, « οὐδ' ἄνω φαίνη ».
 Θαυμαστός εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,
 ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΞΖ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.

Fab. LXV. Cf. Cor. F. 357, p. 230, 408; Knoch. Fragm. 11; Avianus Fab. 15.

1. A, τέφρη. Est ταῶ spondæus. Sic et ταῶς in fragmento apud Suidam: γέρανος, τὸ ὄρνεον. ἐπίκοινον τῶ γένει· Βάβριος· « Δίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταῶς εὐπήληξ Χλωρὴν ἄει βόσκοντο χειμάτος ποίην.»

Corrigit quidem Knochius, ac sine probabilitate, ταῶς τις. Sed qui corriget clausulam εὐφουεῖ ταῶ? Refert Knochius id fragmentum ad fabulam præsentem, quod est vero simile, novumque præbet duarum recensionum testimonium. Et scriberem ἄει βόσκοντο. Nam displicet

LXV.

GRUS ET PAVO.

Grus cinerea formoso pavoni contendebat, aureas jactitanti pennas.

« Ast ego hisce » dixit grus, « quarum tu carpis colorem, « alis proxima feror sideribus, crocitoque; dum tu, gallus « uti gallinaceus, pennis istis inauratis humi plaudis latera, « neque sursum » ait, « evolas ».

Movere admirationem tenui mavelim in pænula, quam in veste splendida vivere inglorius.

LXVI.

HOMO DUAS MANTICAS FERENS.

De deis unus Prometheus fuit, et de primoribus etiam.

augmenti omissio. Vide ad Fab. 33, 15; 62, 2. Ni fuerit a Babrio βόσκοντε scriptum, quod mutaverit Suidas, qui voluerit sententiam proferre integram, et esse brevis.

4. Ferme videtur scriptum κρώζω.

Fab. LXVI. Conf. Coray. Fab. 337, p. 221, 222; Stobæus Tit. 23, 6; Tzetzes Chil. 9, 942; Phædrus 4, 40.

1. A, jungit τῶν πρώτων Τοῦτον.... Distinguere aliter visum est necessarium.

Τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῶν
 ἄνθρωπον ἐκ γῆς. Ἐκ δὲ τοῦ δύο πῆρας
 κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
 5 κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
 ἰδίων δ' ὀπισθεν, ἥτις ἦν πολλῶ μείζων.
 Διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν τὰς ἄλλων
 βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

ΕΖ'.

ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,
 ἀλκῆ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσων.
 Ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζῶν,
 ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας.
 5 Καὶ « Τὴν μὲν αὐτός » φησί, « λήψομαι πρῶτος·
 « βασιλεὺς γὰρ εἰμι· λήψομαι δὲ κάκεινην,
 « ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη
 « κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν ».
 Μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μὴδὲν ἀνθρώπων
 10 δυνατωτέρῳ σύναπτε, μὴδὲ κοινώνει.

6. A, πολύ. Scripsi πολλῶ, metro cogente. Sed πολὺ μείζω servabitur merito Fab. 79, 3.

7. A, μὲν ἀλλήλων. Rescripsi τὰς ἄλλων. Illa nomina confusa sæpius fuerunt propter similitudinem et compendia. — Galenus De dignotione et curatione morh. animæ t. 1, p. 352 : δύο γὰρ, ὡς

Αἰσωπος ἔλεγε, πῆρας ἐξήμεθα τοῦ τραχήλου, τῶν μὲν ἀλλοτρίων τὴν πρόσω, τῶν ἰδίων δὲ τὴν ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν ἀλλότρια βλέπομεν αἰεὶ, τῶν δ' οἰκείων ἀθέατοι καθίσταμεν. Wyttenbachius ad Plut. t. 1, p. 417, conjicit scribendum καθιστάμεθα. Corayus, qui Galeni locum exhibuit ex Hauptmanni collectione,

Illum finxisse ferunt dominum animantium ex humo hominem, cui duas suspendisse dicunt manticas humanis refertas malis, anticam alienis, propriis posticam, eamque multo ampliorem.

Idcirco mihi videntur homines in aliorum malis cernere acutum, quæ autem habent domi nescire.

LXVII.

ONAGER ET LEO.

Onager et leo venationis erant socii; robore præstantior leo, asinus velocitate pedum.

Largam vero nacti animalium prædam, dividit leo, tresque partes facit.

Et « Hanc » inquit, « ipse tollam prior; ego enim rex sum. « Tollam et hanc etiam, qui sim ex æquo socius. Ista vero « tertia, ni fugere velis, mali quid dabit tibi ».

Metitor te ipsum; rem nullam cum homine potentiore communicato, nec illi fias socius.

veram tenet lectionem καθέσταμεν.

Fab. LXVII. Cf. Cor. F. 225, p. 147, 148; Knochius p. 203; Phædrus 1, 5.

3. Forsan λείην.

4. Ignatii Fabula sic incipit : Ἄγρην γεράνω μέριζε καὶ κερδοῖ λέων. Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὡς νομεὺς ἔχω. Pro γεράνω proponit ὀνάγρω Corayus, non

perspicuus cum utroque nomine verum esse syllaba longiorem. Videtur scripsisse Ignatius ἄγρην ὄνω μέριζε σὺν κερδοῖ λέων. Fecit Ignatius tres personas propter tres partes. Sumsi σὺν e codice in quo reperi γεράνω μοῖραν σὺν κ. λ., et sic scriptum melius secundum verum: Πρώτην μὲν, εἶπεν, μοῖραν ὡς ν. ἔχω.

ΞΗ΄.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
 « Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει ».
 Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοῖβῳ.
 Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
 5 Λαχῶν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
 τόξιοιο νευρὴν, ὀξέως ἀφείς πρῶτος,
 τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου Κήπου.
 Ὁ Ζεὺς δὲ, διαβάς τοῦτο μέτρον, εἰστήκει,
 καὶ « Ποῦ βαλῶ, παῖ », φησίν· « οὐκ ἔχω χώραν ».
 10 Τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

Conf. Coray. Fab. 187, p. 116, 366; Knochius Fab. 2.

1. Α, τοξεύειν. Editus textus, τοξεύων, melius, idque recepi. Visum est esse μακρὰ τοξεύων idem consueto dei epitheto ἐκηθόλος. Sed poterit intelligi de actione praesenti: « quum longe sagittaret ».

2. Lectio codicis confirmat quam feceram olim contextus Corayani emendationem ad Anecdota Graeca t. 1,

p. 367, τοξεύσει, pro edito τοξεύσει.

4. Virgilius *Aen.* 5, 490: « Convenere viri, dejectamque aerea sortem Adcepit galea ». Ubi Servius: « sic ut Homerus: Κλήρους δ' ἐν κυνῇ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες »· ex *Il.* 23, 861. Conf. *Il.* 7, 176...

5. Editio: Λαχῶν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον ἐκκυκλώσας τὸ βέλος... omisso versu sexto... Quintum quo tentarunt modo critici commemorare nil nunc attinet.

LXVIII.

APOLLO ET JUPITER.

Doctus Apollo longe jaculari deis dicebat : « Nullus vestrum « sæpius feriet, nec sagittam mittet longius ». Per ludum autem et jocum Jupiter contendebat.

Et Mercurius sortes quatiebat Martis in casside. Jactusque obtigit Apollini prior.

Nec mora, incurvato aureo arcus nervo, emittit sagittam, quam Horto defigit intus Hesperio.

Ast Jupiter, gressu id emensus intervallum, stetit, et « Quo « jaculabor »? ait; « mihi deficit locus ».

Itaque in sagittæ mittendæ certamine vicit, quum ne sagittam quidem misisset.

Quod sit vel absque labore victoriam reportare, si quis perite rebus utatur.

8. A, τοῦτο. Editio ταὐτὸ μέτρον ἔσται. Divinaverat lectionem εἰστήκει C. Schneiderus. Placet ταὐτό.

9. A, καὶ ποῦ βάλω, παῖ. Editio, καὶ ποῦ βάλω, ναί. Scripsi βαλῶ. Puto codicem Vaticanum ad quem facta fuit editio et nomen παῖ habere, sed forsitan lectu difficilium, et inde male lectum.— Οὐκ ἔχω χώραν) Epictetus Arriani 4, 1, 106 : δεῖ γενέσθαι καὶ ἄλλους καθάπερ καὶ σὺ ἐγένου, καὶ γενομένους ἔχειν χώραν καὶ

οἰκίσεις. Joann. Chrysost. t. 3, p. 507, C.

10. Textus Vaticanus, ἔλαθεν μηδὲν τοξεύσας. Lectionem bonam, quam mihi codex obtulit, repererant conjectura viri d.; qua recepta ne sic quidem versus rationem sibi satisfacere Knochius declarat; qui quid sibi creaverit difficultatis non intelligo.

Ex epimythii verbis facile choliambicus eruetur : *Ἔστι τινὰ καὶ χωρὶς κόπου λαβεῖν νίκην. Sed id fit casu, opinor.

ΞΘ'.

ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Θάμνου λαγών τὸν δασύπουν ἀναστήσας
 Κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·
 δρόμῳ δ' ἐλείφθη. Καί τις αἰπόλος σκώπτων,
 « Ὁ πηλίκος σου » φησὶν, « εὐρέθη θάσσων ».
 5 Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄλλως ἄλλον ἀρπάσαι σπεύδων
 « τρέχει τις, ἄλλως δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων ».

Ο'.

ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐξεύχθη,
 παρῆν ἐφ' ἅπασιν Πόλεμος ἐν ἐκάστῳ κλήρω.
 Ἰβριν δὲ γήμας, ἣν Ἄρης κατειλήφει,
 ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη·
 5 ἔπεται δὲ ταύτη πανταχοῦ βαδιζούση.

F. LXIX. Ex Schol. Thucyd. 4, 92.
 Conf. Knoch. Fr. 46.

1. Inserui τὸν versui breviori.

3. Suidas : λείπεσθαι, ἠττήσθαι. Vide
 Fab. 5, n. 3.

6. Schol. Thucyd. 1. 1. : ἐκ τῶν τοῦ

Αἰσώπου μύθων· « ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι
 θέλων Τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ
 σώζων ». Boylius Babrii esse versus sus-
 picatus fuit feliciter. Baverus prius ἄλ-
 λος mutabat in ἄλλως. Adde Knoch. 1. 1.
 Mihi quidem primum scholii repetitum

LXIX.

LEPUS ET CANIS.

Ex fruticeto leporem villosipedem quem excitaverat, insequabatur canis, venandi non imperitus. Cursu tamen fuit impar.

Et caprarius quidam dixit per jocum : « Quantula bestia « reperta fuit te velocior »?

Cui canis : « Currit aliquis aliter alium rapere qui cupit; « et aliter alium qui ex malo servat ».

LXX.

DEORUM NUPTIÆ.

Quum dei ducerent uxores, ut quisque duxerat suam, aderat Bellum sorti cunctorum unicuique.

Injuriam autem sibi ducens, quam Mars ceperat, illam, ferunt, amavit perditæ, et, quoquo movet vestigia, subsequitur.

ἄλλος placebat; sed deteriora me sequi opportune monstravit doctus collega Boyerius, vir amicissimus.

F. LXX. 2. Addidi ἐν versui breviori. — Describam similis argumenti fabulam 361 Corayanæ. Babrianam narrationem

non nitidam satis paululum elucidabit : Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἣν ἕκαστος εἴληφεν ἐν κλήρῳ. Πόλεμος παρῆν ἑκάστῳ κλήρῳ. Ἰθρὶν δὲ μόνην κατέλαβε, καὶ, ταύτης περισσῶς ἐρασθεὶς, ἔγημεν. Ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

Μή γ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
 ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
 ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἤξει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

ΟΑ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
 βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρώτης,
 « ὦ πέλαγος » εἶπεν, « εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
 « ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις »!
 5 ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα καὶ γυναικείην
 λαβοῦσα φωνὴν, εἶπε· « Μὴ με βλασφήμει·
 « ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
 « ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
 « Τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδης με καὶ πλεύσης,
 10 « ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέραν γαίης ».
 Ὅτι πολλὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις χρηστὰ
 τρέπουσιν εἰς τὸ χειρόν, ὡς δοκεῖν φαῦλα.

Conf. Coray. Fab. 247, p. 162, 385.

2. In verbis βάπτουσαν κῦμα scilicet κατὰ κῦμα est participium neutraliter sumtum.— Exstat formula ἐκ πρώτης et Fab. 45, 14.

11, 12. Epimythium hoc poeticum si scripserit Babrius, vix puto debilissimo initio conjunctionis ὅτι usum fuisse, sed scripsisse potius πάμπολλα, vel ὡς πολλὰ, sumto ὡς superlativa si-

Nunquam igitur populos, nunquam mortalium urbes injuria ingrediatur, adridens civibus, quandoquidem pone illam bellum ilico superveniet.

LXXI.

AGRICOLA ET MARE.

Cernens agricola navem refertam nautis, jam se primum incurvis tingentem fluctibus, « O pelagus », inquit, « utinam
« fuisses nunquam secatum rate, immisericors elementum,
« inimicumque mortalibus »!

Audivit mare, voceque sumta muliebri, « Ne me calumnie-
« ris », inquit. « Equidem malorum omnino vobis non sum
« illorum causa; sed auctores venti, quorum ego jaceo media.
« Quibus absentibus, si me spectes, ac naviges, me tua man-
« suetiozem terra prædicabis ».

Res plurimas, quæ sunt bonæ, prava ingenia in pejus vertunt, ita ut videantur malæ.

gnificatione, vel interjective. Alia dubitandi causa oritur ex clausula versus, quem sic exhibet A, "Ὅτι πολλά χρηστά πρ. αὶ κακὰ φύσει, cum iambica clau-

sula, quam quidem mutavi transpositione vocabuli χρηστά sed displicent trochaicæ duæ clausulæ continuæ, quamvis ferendæ.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους, οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς δυνάστας βλάπτειν περύκασι τοὺς πέλας, οἱ παραπλήσιοί εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.

ΟΒ΄.

ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

- Ἴρις ποτ' οὐρανίων ποδὴνεμος κῆρυξ
 πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
 ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθύς ἠκούσθη·
 καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἕμερον ζῶων.
 5 Ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
 καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἰστήκει
 Πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φύλον ἦλθεν ὀρνίθων,
 πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
 ἔσειε ταρσοὺς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
 10 Ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοῖος εἰς κρήνην
 γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
 πτερὸν καθ' ὑγρῶν ἐντὸς ἀρμόσας ὤμων,
 μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
 καὶ πρὸς θεοὺς ἦιξεν αἰετοῦ κρείσσων.
 15 Ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,

Conf. Coray. Fab. 188, p. 116-119, 367; Theophylactus Simoc. Ep. 34; Phaedrus 1, 3.

1. A, Ἴρις ποτ' οὐρανίου πορφυρῆ κῆρυξ. Correxi, ut potui. Quod latet sub πορφυρῆ epithetum non divino. Ut locus

possit lectorem non morari, sumsi Homericum nomen. Fabula collata p. 119: Ἴρις ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος.

4. Exhibeo scripturam quam reperi.

5. A, κρήνης.

6. Forsan, θερμόν.

Fabula hæc eos carpit, qui calumniis apud potentiores solent nocere proximo, hibernisque ventis sunt similes.

LXXII.

AVES ET GRACULUS.

Iris quondam Olympiorum pernice vento perniciosior præcoavibus indixit pulcritudinis in deorum regia certamen poni. Cunctisque ilico vox ejus audita fuit, ac nullam non volucrum cepit cœlitus immissa cupido.

De rupe capræ non pervia fons stillabat, tepensque restagnabat latex et pellucidus.

Huc tota convenit gens avium, oraque lavabant ac tibias, pennas quatiebant, pectebantque comas.

Accessit ad hunc et graculus fontem, filius cornicis vetulus. Aliam autem avis alius plumam humentibus interius aptans humeris, unus cunctarum coloribus fuit ornatus varie, et ad deos propere evolavit aquila superbior.

Mirabundus obstupuit Jupiter, ac victorem erat graculum

8. A, αὐτῶν. Et in affabulatione A, αὐτοῖς, quod pariter mutavi.

10. A, ἦλθε δ'. Spondæum feci. Sic Fab. 47, 2, A, εἶχε, quod indicare sum oblitus.

11. Id animadvertendum, quod κο-

λοῖόν avem vulgo sui generis habitam, etsi cornici proximam, cornicis pullum fecerit grandiolem. Vide notata ad Herodianum Epim. p. 70, ad Theoph. Simocattam Ep. 12, p. 240; Desbillons. ad Fab. 8, 24.

εἰ μὴ χελιδῶν αὐτὸν, ὡς Ἀθηναία,
 ἤλεγξεν, ἐλύσσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
 Ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ· « Μὴ με συκοφαντήσης ».
 Τὸν δ' ἄρα τρυγῶν ἐσπάραττε καὶ κίχλα,
 25 καὶ κίσσα, καὶ κορυδαλὸς οὖν τάφοις παίζων,
 χῶ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἴρηξ,
 τὰ τ' ἄλλ' ὁμοίως. Καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.
 Ὡ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
 ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπέισακτον αὐτοῖς περιθέντες κόσμον, ἀλ-
 λοτρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιούτου γυμνωθεῖεν,
 γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὀρώνται.

ΟΓ'.

ΙΚΤΙΝΟΣ.

Ἰκτινος ἄλλην ὄξετην εἶχε κλαγγήν·

21. Ut avis Attica, et idcirco ceteris
 callidior et doctior. Si hirundo ex Pro-
 cne, Thracia quidem, sed Pandionis
 Atheniensium regis uxore, facta fuerit,
 dici Atheniensis potuit; si autem ex
 Philomela Pandionis filia, multo etiam
 magis Atheniensis vocanda fuit. Ipsa
 χελιδῶν in fabula Aesopica Corayi 423
 sic loquitur: ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία
 καὶ βασίλισσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν
 θυγάτηρ. Ceterum veteres sunt qui ne-
 gant feminam Atheniensem Ἀθηναίαν

dictam fuisse, quibus adversatur a me
 editus post Herodiani Epimerismos Ari-
 stophanes p. 283: ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία
 γυνή, ὡσπερ καὶ Ἀθηναῖος. Ibi nota, col-
 lato Meinek. ad Philem. p. 477; Runkel.
 ad Pherecratem p. 19; Larcher. ad He-
 rod. 6, n. 239; Clavier. ad Apollod. t. 2,
 p. 467.

22. Ignatius a Corayo emendatus:
 Πρώτη δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἠρπάκει. Erat
 olim πρῶτον. Inveni ipse πρῶτη in co-
 dice 2991 A.

renunciaturus, nisi illum hirundo, ut Atheniensis, convicisset, prima plumam avellens.

Cui graculus: « Ne mecum agas sycophantiose ».

Et illum ideo turtur lacerabat, et turdus et pica, quæque ludit in sepulcris cassita, et imprudentium accipiter insidiator volucrum, ceteræque pariter aves.

Ac graculus agnitus patuit.

O puer, te ipsum ornatum exorna proprio; alieno enim si conspicuus prodibis, illo privaberis.

Quod qui nothum sibi et ascititium circumdant ornatum, alienaque superbiunt pulcritudine, his si forte nudabuntur, risum deinceps moveant spectatoribus, qui eos principio non agnoverant.

LXXIII.

MILVUS.

Milvus alium quam nunc, acutum, habuit clangorem.

23. A, ὁ δέ. Suidas: συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς τινας κατηγορεῖν. Aperte hoc verbo usus est graculus, avem alloquutus atticam. Nam Athenis florebat valde sycophantarum natio.

24. In ἀρα est prima longa, quod fit sæpius.

25. A, sic, κορυδαλός et iterum cum uno lambda in fabula 87. Vide Knochium p. 129. Quod sequitur ὁ ἐν τάφοις παίζων illustrabit scholiastes ad Theo-

critæ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες, Id. 7, 23: λέγονται ἐπιτυμβίδιοι ὅτι τάφοις ὡς ἐπιπολὺ ἐνδιατρέθουσιν. Adde Beck. ad Aves 471.

26. A, καὶ ὁ νηπίων ἔφηθος. Conjeci ac scripsi audaciuscule, quod saltem lector intelliget facile, ἔφεδρος. Doctiores explicabunt, aut acutiores emendabunt melius lectionem ἔφηθος. — Suidas: νήπιος· ἄφρων, ἀνόητος.

F. LXXIII. Cf. Coray. F. 293; Julianus

ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρας
ἀστοχοῦσι.

ΟΔ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἴππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἤλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
Κάκεϊνος, αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας,
παρῆγεν ἔνδον, καὶ, παρ' ἐστίῃ θάλψας
5 πυρὸς γεμούση, παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἰστήκει.
Ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ' ὧν ἔζων·
10 ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·

Misopog. p. 366, descriptus ad Suidam
v. Ἴκτινος, εἶδος ὄρνέου, in nota Gaisfor-
diana. — Pro ἄλλην forsan ἀπαλήν.

F. LXXIV. Conf. Coray. Fab. 194.

6. Nomen λάθυρον est e rarioribus. In
collata fabula notius est vocabulum:

ταύρῳ δὲ ἄχυρα. Cangii λαθήριον mutan-
dum in λαθύριον.

9. A, ἀφ' ὧν, obscure quidem, sed
ipse mihi Μηνᾶς dixit scripsisse se ἀφ' ὧν
e codice. Et est ἀφ' in fabula collata:
μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν

Equum vero, quem audiverat magno hinnientem sonore, imitatus, neque meliorem quam cupiebat vocem habuit, neque pristinam.

Quod qui rerum impossibilium amore tenentur, aliquando quoque quæ sunt ad manum non attingant.

LXXIV.

HOMO, EQUUS, BOS ET CANIS.

Equus et bos et canis laborantes frigore hominis venerunt domum; qui, aperto ostio, eos duxit intro, et ad focum igne flagrantem calefactis apposuit ex paratis copiolis, equo hordea, tauro aratori cicerculas. Nam ipse canis adstitit mensæ socius.

Hospitalitatis autem mercedem homini dederunt, communicatis cum eo, quos ipsi vivebant, annis.

Atque equus statim : idcirco primis in annis nostrum unus-

ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔζων. Sed ibi ἀφ' Corayi est correctio. Olim fuit ἐφ' ὧν, quod revocavi. Equidem fere intelligo ἐφ', non ἀφ'. Equus juvenis, bos mediæ ætatis, canis senex. Dederunt annos, id esse puto mores et vitæ consuetudinem quibus utebantur.

10. A, εὐθύ. Fabula collata : ὁ μὲν ἵππος εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸς καὶ γαῦρός ἐστι τῆ γνώμῃ. Quæ breviorē Babrii orationem illustrant. Et in Babrio εὐθύς malle, ut est Fab. 75, 19; sed firmatur εὐθύ certis poetarum locis.

- ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ, εἰς μέσους ἤκων,
μοχθεῖ, φίλεργός ἐστιν ὄλβον ἀθροίζων·
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους.
- 15 Διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφήν μόνον σαίνει,
αἰεὶ δ' ὕλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν τοῖς ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴν στοργὴν περιϊστῶντων ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

ΟΕ΄.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

- Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων· « Μὴ δέδιθι, σωθήσῃ γάρ·
« πάθος μὲν ἐστὶ χρόνιον, ἀλλ' ἔση ῥάων »·
ὁ δὲ γ' ἀτεχνῆς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
- 5 « Ἔτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·
« οὐκ ἐξαπατῶ σε », φησὶν, « οὐδ' ἐνεδρεύω·
« τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ »·
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῆει.

12. *Fabula collata* : ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φίλεργός ἐστι πλοῦτον ἀθροίζων. Fors. φίλεργός τ' ἐστίν. At cf. 59, n. 6.

16. Suidas : σαίνω, αἰτιατικῇ· σαίνεσθαι, κολακεύειν.

17. Suidas : ὕλακτεῖ· ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων.

Fab. LXXV. Conf. Coray. Fab. 192.

1. Forsan οὕτως.

2. A, μὴ δέδιθι, σωθήσῃ. Deest syllaba. Addidi γάρ. Addi etiam potuit σύ·

quisque est animi ferocior. Bos post equum : idcirco mediæ homo ætatis labori incumbit, estque in aggerandis divitiis impiger. Tum canem aiunt postremos dedisse annos : idcirco morosus est, Branche, senex quilibet, eique blanditur uni qui ministrat alimenta, allatrans semper nec visis lætus hospiti-
bus.

Homines illos incusat fabula, qui nullam hospitem suscipiunt curam, ac familiares tantum caritate complectuntur, canis ad exemplum.

LXXV.

MEDICUS IMPERITUS.

Medicus quidam erat artis imperitus suæ. Ægroto quum dicerent omnes : « Ne metuas; salvus fies enim. Est quidem « morbus diutinus tuus, sed convalebis »; indoctus iste medicus statim ingressus « Cuncta » dixit, « provisa sint tibi necesse est. Morte versaris in ipsa. Te non decipio; non « insidior tibi. Diem enim crastinam summum non excedes ».

Hæc loquutus, deinceps ad ægrum non amplius accessit.

μη σὺ δέδιθι. Suidas : δέδιθι, φοβήθητι.

3. Suid. : βράων, εὐθυμότερος καὶ ἀπήμων.

4. A, δ δ' ἀτεχνῆς. Scripsi metro fulciendo, δ δέ γ'. Est δέ γε Fab. 59, 10.

5. Ut hic ἀποθνήσκεις, sic et Fab. 34, 8; 121, 4. Sic et θνήσκω F. 7, 6; 122, 3.

6. Sic ἐνεδρεύω F. 1, 14.

9. Suidas : ἀνασφήλας ἀνανήψας, ἕαυτὸν ἀναστήσας, ἢ ἀναλαθῶν, ἢ ἀνενεγκῶν. Aristænetus 1, 10 : νερόσηκεν ἡ παις. . . εἶτα παραδόξως ἀνέσφηλε. Ibi interpretes. Cf. F. 78, 3.

- Χρόνω δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας,
 10 προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
 Ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ « Χαῖρ' », ἔφη συναντήσας·
 καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
 Κάκεϊνος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι, τῆς Λήθης
 « πίνοντες. Ἡ Κόρη δὲ χῶ μέγας Πλούτων
 15 « πρῶην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπεῖλουν
 « ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
 « ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
 « καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δεῖσας
 « εὐθύς προσῆλθον, ἠψάμην τε τῶν σκήπτρων,
 20 « ἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
 « ἰατρὸς οὐκ εἶ, καὶ μάτην διεκλήθης ».

Ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματι
 τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

ΟΣ'.

ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Ἴππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
 ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κᾶτρεφεν χόρτῳ,
 παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
 ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,

20. Formula ταῖς ἀληθείαις utetur et
 Fab. 83, 3. Plurima sunt congesta a me
 et Bastio exempla ad Aristæm. p. 413,
 543. Adde Meinekium ad Philemonem

Fragm. inc. 40 : Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ
 τεθνηκότες Αἴσθησιν εἶχον. Suidas v. ἀλή-
 θεια· καὶ ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι...
 Vide Raphel. Annot. t. 1, p. 645.

Qui, tempore relevatus ex morbo, foras processit, pallidus, titubantes vix ferens pedes.

Illi forte obvius medicaster « Salve », inquit. Ac quo se habeant modo qui habitant infra rogabat.

« Placide quiescunt », respondit ille, « laticem potantes
« Lethæum. Proserpina autem et magnus Pluto nuper medicis
« timenda cunctis minabantur, ægris quod medeantur morta-
« libus; eorumque nomina in tabulas describebant, atque in
« primis te etiam erant relaturi. Ast ego metuens tibi, ocyus
« accessi, contactisque sceptris juravi te revera medicum non
« esse, sed inani isto vocatum fuisse nomine ».

Illis hæc fabula recitabitur, qui, propter rem quamdam cujus sunt imperitissimi, vanam sunt adepti famam.

LXXVI.

EQUES ET EQUUS.

Eques equum, quamdiu bellatum est, alebat hordeo pascebatque fœno.

At, cessante bello, quum deinceps pax fuit et stipendium

21. Fabula collata : ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἰατρὸν εἶναι σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι. Et Babrio forsitan διεβλήθης dandum, quum sit διεκλήθης verbum in-

auditum, ac fiat cum διεβλήθης sententia ingeniosior.

Fab. LXXVI. Cf. Cor. F. 362; Fr. 55.

2. A, κάτρεφα. Feci creticum.

- 5 καὶ μισθὸν ἵππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
 τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
 κορμούς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,
 μισθῷ τε φόρτον ἔφερον ἄλλοτ' ἄλλοῖον,
 τὸ πνεῦμα σώζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοισι·
- 10 σάγην τε νώτοις ἔφερον, οὐκέθ' ἵππευσιν.
 Ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
 σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,
 ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
 κάκεινος αὐτὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
- 10 ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύσων.
 Ὁ δ' ὀκλάσας ἐπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
 « Ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν » εἶπεν, « ὀπλίταις·
 « σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας,
 « πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις » ;

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὔτω γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγαγε βλάβην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΟΖ'.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ δεδηχῶς στόματι τυρὸν εἰστήκει·

10. A, ἵππεῦσιν. Scripsi ἵππευσιν, quod intelligo de ephippio, significatione quidem nova. Opponit auctor

ἵππευσιν et σάγην, ephippia et clitellas asini. Suidæ enim est σάγη, ὄνου ἐπίθημα. Vel possit legi ἱππέοις, « dorso, non

equus ex publico non amplius accepit, tunc equus iste sæpius ex sylva crassos ad urbem deducebat truncos, ac mercede onus alias aliud ferebat, vilibus ex stipulis sustentans animam. Clitellas etiam dorso gestabat, non jam ephippia.

Ut vero rursus ante mœnia novum insonuit bellum, jussitque tuba cunctis clypeos detergere, curare equos et ferrum acuere, equum dominus ille, injecto fræno, produxit inscensurus.

Ast equus obliquo claudicabat pede, non amplius valens viribus, dixitque : « Accenseto hoplitis te peditibus. Qui enim « ex equis ad asinos me transtulisti, quo rursus modo equum « ex asino me restitues »?

Non omnino præsentium unice rerum curam esse habendam docet fabula, sed providentiam quoque futurarum; cujus quidem defectus multis multoties non mediocre damnum attulit.

LXXVII.

CORVUS ET VULPES.

Corvus, retinens mordicus rostro caseum, stabat.

jam equino, sed asinino ». Illud melius. p. 131, 132; Phædrus 1, 13; Apuleius
 16. Suidas : ὀκλάζει, χαλεπύει. Floridis extr.
 Fab. LXXVII. Conf. Coray. Fab 204 1. Suidas : δεδηχότας, διακόντας.

- τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰχανῶσα κερδῶη
 μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·
 « Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
 5 « θηητὸς αὐχὴν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·
 « ὄνουξι πάντων θηρίων κατισχύεις·
 « ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσί, κοῦ κρώζεις »!
 Κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
 στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν, ἐκεκράγει.
 10 Τὸν ἢ σοφὴ λαβοῦσα, κερτόμῳ γλώσση
 « Οὐκ ἦσθ' ἄφωνος » εἶπεν, « ἀλλὰ φωνήεις.
 « ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει ».

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπαταῖσθαι·
 ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασιν γίνεσθαι.

ΟΗ΄.

ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ.

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·
 « Μὴ κλαῖε, μήτηρ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὐχου
 « νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι ».

2. Hesychius, ut fuit ab Schowio lectus : ἰχανῶσα, ἐπιθυμοῦσα.

4, 6. Vulpes Apuleiana : « jam ipse oculis perspicax, unguibus pertinax ».

5. A, θειητός. Scripsi melius θηητός. Iotacismus ad emendationem ducit.

7. Suidas : κρώζει, ὡς κόραξ ἢ κρωῶνη κράζει.

9. Suidas : ἐκεκράγεισαν, ἐκραζον.

10. Ignatius apud Corayum p. 132 : Εὐθύς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγεν. Protulit e codice vir d. varietatem, ἢ δ' εἶλε, φάγεν, ac legit probabiliter εἶλεν. Sed in hoc metro talis diligentia vix est quaerenda. Ignatius et id genus poetastri numerant semper syllabas, plerum-

Dolosa vero caseum appetens vulpes volucrem oratione tali decepit :

« Corve, pulchræ tibi sunt alæ, acutus ocellus, miranda cer-
« vix ; aquilæ pectus ostendis ; cunctarum vires ferarum supe-
« ras unguibus. Talis quum sis avis, mutus es neque crocitas »!

Laude mentem inflatus inani, corvus clamavit, et ore simul emisit caseum. Quem fera rapiens callida, « Mutus neutiquam
« eras », lingua dixit procaci, « sed bene vocalis. Cuncta, corve,
« tua sunt ; mens defit tamen ».

Monstrat fabula non debere hominem decipi laudibus.
Damna enim inde et probra oriri solent.

LXXVIII.

CORVUS ÆGROTANS.

Corvus ægrotans matri dixit lugenti : « Mater, ne lugeas,
« sed rogitato deos, ut a diro queam morbo atque laboribus

que non metiuntur. Ipse reperi aliam scripturam : 'Ο νήπιος δ' ἔκραζεν, ἡ δ' εἶλε τυρόν· ditrochæo versum claudente, quod in Ignatio est ferendum. Numero editor politici poetæ attendat præsertim, ut ipse poeta, non quantitati. Numerus me fugiebat, quum ederem inter Anecdota Gr. t. 1, p. 49 hos versus : Ζωὴν ἔχειθεν τὴν μένουσαν προξέναι, "Οπου

λύπη, στεναγμός οὐδεις ἔνι. De spondæo λύπη sit lector plane securus ; sed sunt undecim tantum syllabæ : pro οὐδεις reponat μηδαμῶς, quod nuper in codice reperi.

In affabulatione δεῖν ante vel post ἐξαπατᾶσθαι excidisse videtur.

F. LXXVIII. Cf. Cor. F. 132, p. 73, 334.

3. De ἀνασφῆλαι vide 75, n. 9. Eusta-

« Καὶ τίς σε » φησί, « τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει,
5 « τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη »;

Ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς
γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

ΟΘ΄.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΙΑ.

Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου.
Καὶ δὴ παρῆει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ρείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφορμήθη.
5 Ἄλλ' οὔτ' ἐκείνην εὔρεν, οὔθ' ὁ βεβλήκει·
πεινώσα δ' ὀπίσω τὸν πύρον διεξῆει.
Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου,
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.

thius Epist. 16 : ὁ δὴ ... ἀνασφῆλαι τῆς νόσου πεποίηκεν ἡμᾶς καὶ ἀνακομισθῆναι μικρόν τι ὅσον ἐπὶ τὰ πρότερα. Malim fere τὰ πρότερον. Codex πρότρ, fine compendioso.

Fab. LXXIX. Conf. Coray. Fab. 209, p. 135, 136; Knoch. Fr. 44; Phædr. 1, 4.

2. Suidas : παρήεισαν, παρήλθον. Sunt inter fabulatores qui canem dicunt ποταμόν διαβαίνειν· apud Phædrum « per flumen natat ». Prudentius alii prope flumen in ripa incedere canem narrant. Nam qui natat, aquam facit turbulentam. Ab accusatione com-

« convalescere ». « Et quis te deorum » respondit, « nate, ser-
« vabit? Cujus enim ara tibi non spoliata fuit »?

Monet pro illis, qui in deum peccant neque resipiscunt, vota fieri inutilia.

LXXIX.

CANIS ET UMBRA.

Carnem erat furata canis e culina.

Ac quum præteriret amnem, vidissetque in lymphis umbram multo ipsa ampliores carne, carnem reliquit ipsam atque umbræ insiluit.

Sed nec hanc tenuit, nec quam rejecerat; jejunaque rursus fluentum transnavit.

Incerta hominis cujusque avidioris vita rerum vana spe consumitur.

mentatoris cujusdam sui liberandus est Fontainius, cujus brevitatis omnino favorabilis est : « Ce chien voyant sa proie en l'eau représentée, La quitta pour l'image et pensa se noyer ». E ripa simulacrum prædæ vidisse intelligendum est.

7, 8, sunt in Georgidæ Gnomologio cum Babrii nomine, Anecd. Gr. t. 1,

p. 17, ubi ματαίων πραγμάτων ἀναλοῦται. Exstat mala varietas ἀναχοῦται. — Poterit et pro affabulatione esse Democriti sententia apud Stobæum tit. 10, 69 : τοῦ πλέονος ἐπιθυμίη τὸ παρεὸν ἀπόλλυσι, τῇ Αἰσωπίη κυνὶ ἰκέλη γιγνομένη. Ibi sunt et alia similia dicta, Herodoti v. c. § 40.

Π΄.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
 ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
 Ἡ δ' εἶπ'· « Ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὀδῶ βαίνειν
 « ἄνευ γέλωτος, μὴ τι κὰν χορῶ παίξειν ».

Ἀντίρρησην ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἰρουμένων
 πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

ΠΑ΄.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Κερδῶ πιθήκῳ φησὶν· « Ἦν ὄρᾶς στηλῆν,
 « ἐμὴ πατρώη τ' ἐστὶ καΐτι παππώη ».
 Κερδοῖ πιθήκος εἶπεν· « Ὡς θέλεις ψεύδου,
 « ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας ».

Fab. LXXX. Conf. Coray. Fab. 405 ;
 Knochius Fragm. 36.

3. A, κ' ἄν. Et sic Suidas in Πυρρί-
 χαις.

4. A, μὴ τι κ' ἄν. Suidas l. I. : Βάβριος·
 « ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὀδῶ βαίνειν Μὴ κατα-
 γέλαστον, μῆτε πυρρίχην παίξειν » ἢ κά-
 μηλος. Et est μῆτι in duobus Suidæ

codicibus. Editoribus Suidæ et Babrii
 μήτε placuit, μηδὲ Corayo. Mihi μῆτι
 servare visum est, etsi non valde ni-
 tidum. Quod addit Suidas, ἢ κάμηλος,
 lemma fuisse opinor fabulæ Babrianæ a
 se descriptæ. Lectio πυρρίχην ad alte-
 ram recensionem pertinet.

Fab. LXXXI. Conf. Coray. Fab. 374,

LXXX.

CAMELUS.

Camelum cogebat dominus, dum potaret ipse, ad tibiaram saltare sonum cymbalorumque æreorum.

Cui camelus : « Utinam sit mihi ambulanti saltem incedere « spectantium sine risu, nedum in chorea quoque ludere »!

Qui sapientem vitæ rationem sunt amplexi, quo illis contradicant modo qui in agendo circa futilia exercentur exhibet narratio.

LXXXI.

VULPES ET SIMIUS.

Dixit vulpes simio : « Quam vides stelam mihi est paterna, « atque avita etiam ».

Vulpi dixit simius : « Mentire ad libita, quum desit quo « veritas firmetur argumentum ».

pag. 241; Knochius Fragmento 34.

1. Suidas v. Πίθηκος, ἡ μιμῶ. Βάβριος : « Κερδὸν πίθηκῶ φησὶν, ἣν ὄραξ στήλην, Ἐμοὶ πατρώη τ' ἐστὶ καὶ παπώη ». Quum collatæ fabulæ personas intervertant, Huschkus in Matthiæ Miscellaneis p. 26, Suidam festinantius corrigens, scripsit : Κερδοῖ πίθηκος. Huschkio

citius paruere Corayus et Knochius.

2. A, ἐμὴ πατρώα τ' ἐστὶ καὶ ἂν μὴ παπώα. Est in Suidæ libris καὶ τι, et τοῦτ' ἐστὶ καὶ τι. Lectio καὶ τι Tupio debetur Emend. t. 2, p. 76. Eam recepi, quum scriptura καὶ μὴ sententiæ vim eleuet. Suidæ ionismum prætuli, idque merito.

- 5 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἔστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι, τότε μάλιστα καταλαζονεύονται,
ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ' ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

ΠΒ΄.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

- Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαιίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·
φρίξας δὲ χαιίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
Κερδῶ δ' ἐπεχλεύαζεν ὡς ἐκινήθη
5 πρὸς μῦν ὁ πάντων ἐμβασιλεύων τῶν θηρῶν.
Ὁ δ' « Οὐχὶ τὸν μῦν » εἶπεν, « ὦ παλαμναίη,
« δέδοικα, μὴ μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
« κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμέ τῆς ὁδοῦ τρίβει ».

5. Πρὸς ἀνδρὸς κακοῦ, i. e. ab homine malo; mali hominis proprium. Aristides Orat. 29, p. 552 : οὔτε φύσει πρὸς ἀνδρὸς σώφρονος προχειρῶς ἐθέλειν αἰτιασθαι καὶ ὀντιναοῦν τῶν πολιτῶν. Julianus Orat. 2, p. 103 : χρήματα μὲν γὰρ εἰς τὸ ἐμφανὲς διδόναι. . . πρὸς ἀνδρὸς ἀπειροκάλου. Theodorus Hyrtac. Epist. 35. Aeschylus Ag. 1626 : Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ibi Blomf., quem vide et ad Choeph. 692. Aristophanes Vesp. 367 : Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄγοντος ἐς σωτηρίαν. Ibi Bergl. quem vide et ad Ranas 537. Addesis

mea ad Zachariam Mityl. p. 450; Tupii Emend. t. 1, p. 34.

6. Α, κ' ἄν.

Fab. LXXXII. Conf. Coray. Fab. 218, p. 141, 374; Knochius Fragm. 16.

1. Suidas v. φριξότριχα, ὀρθοῦντα τὰς τρίχας· Βάβριος· « Κοιμωμένου. . . . ἔκθορε φωλάδος κοίτης ».

2. Α, διέδραμε. Feci diiambum.

3. Α, κοίτης. Suidas v. ἔκθορεν, ἐξεπήδησεν· Βάβριος· « Φρίξας δὲ χαιίτην ἔκθορε φωλάδος κοίτης ». Et est varietas codicis unius κοίτης. Suidas rursus v. φωλάδι· καὶ φωλάδος, σπηλαίου κρυπτοῦ. Βάβριος·

Improbi est hominis mendacio non abstinere, si latere menti-
tens facile queat.

Ita mendacissimi homines jactant se magnificentius, quum
præsentibus non refutari possunt argumentis.

LXXXII.

LEO ET VULPES.

Leonis dormientis feras per juba mus discucurrit.

Ac Leo concepit iras, horrentique juba minax prosiluit
antro.

Vulpes autem cavillabatur, si commotus in musculum foret
cunctorum rex ille ferarum.

Cui Leo « Non murem » inquit, « o scelesta, reformido, ne
« meam mihi radat cutem fugiens; sed malum super me
« ambulationis tentat experimentum ».

« Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίτης.
Sumsi Suidæ lectionem κοίτης, quam et
confirmat locus Fab. 103, 3, de leone
qui κοίτης ἔσω σπῆλυγος jacebat; ac
lubens oblatam opportune aoristi for-
mam ἔθορε. Suidæ compositum ἔκθορε
quartæ sedi anapaestum, infert, cujus,
etsi sint exempla, præsentiam reformi-
do; et insuper abest augmentum.

5. A, ὁ πάντων βασιλεύων θηρίων.
Versum innumerum restitui qua melius
valui.

6, 7, 8. Suidas v. παλαμναῖος, φονεὺς
ἢ μιαρὸς ... Βάβριος· « οὐχὶ τὸν μῦν,

εἶπεν, ἢ παλαμναία, Δέδοικα, μὴ μου τὴν
δορὰν δάκοι φεύγων. Χαίτην δ' ἔμελλε τὴν
ἐμὴν καταισχύνειν »· ὁ λέων φησὶ περὶ
μυός. Est mala varietas εἶπας, et bona
δάκη.

7. Suidas : κνίζω τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ
ἰσχνῶς ξύω· κνίζων . . . τέμωνων.

8. Et hic versus duplicis recensio-
nis manifestum est argumentum. Collata
fabulæ ad eam qua utor fuerunt com-
positæ : οὐ τὸν μῦν ἐφοθήθην, ἀλλὰ τὴν
κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω—
Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω—
Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω.

10 Ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἄν μικρὸν ἦ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς καταφρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆναι.

ΠΓ΄.

ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Κριθᾶς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρη πάση·
ὁ δ' εἶπεν· « Εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
« καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πῶλει ».
5 Τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν,
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει,
σάφ' ἴσθι, τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

11. A, εὐκαταφρόνητον εἶναι σαυτόν. Transpositio fuit facienda.

Fab. LXXXIII. Conf. Coray. Fab. 195.

1. Verbo πίνων interpretando proderit fabula collata, ubi κλέπτων καὶ πωλῶν. Vendebat hordeum equi dominus

ut inde ederet ac biberet. Dicebant καταφαγεῖν, καταπίνειν τὴν οὐσίαν metaphorice. Horatius Epist. 1, 15, 39 : « non Hercule miror, Aiebat, si qui comedunt bona ». Ibi interpretes. — A, 5δ΄.

5, 6, 7. A, prosa oratione et a præce-

Petulantiorum hominum audaciam statim a principio, futilem quamvis, compesce, neque sinas ab improbis haberi te contemptui.

Docet fabula ne minorum quidem ferendam esse despicientiam, ne inde prava subnascatur assuetudo.

LXXXIII.

EQUUS ET HOMO.

Equi hordea quidam homo comedens quotquot ibant dies ac potans, fricabat eum quotquot ibant dies ac pectebat.

Dixit equus : « Si me cupis pulcrum revera fieri, mea ne « vendas alimenta ».

Opportuna quæ sunt et utilia curæ esse debent amico. Ornamentorum splendor nil illi proderit (ne dubites), carebit qui rebus ad vitam necessariis.

Præsens ad illos dirigetur narratio, qui, rerum loco necessariarum, sermonibus tantum proximos inescant.

dentibus versibus seorsum, ut affabulatio : ὅτι τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν καὶ συμφερόντων· κόσμος γὰρ οὐδὲν ὠνήσει τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων. Choliambicorum vestigia erant adeo manifesta, ut facile restituerim,

suppresso γὰρ, addito σάφ' ἴσθι. Poterit et aliud quæri supplementum.

Affabulationis non est nitida sententia. In fine δελεάζοντας præstaret, quod ducit editæ affabulationis comparatio : ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται.

ΠΑ΄.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Κώνωψ ἐπιστάς κέραϊ καμπύλω ταύρου,
 μικρόν τ' ἐπισχών, εἶπε ταῦτα βομβήσας·
 « Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
 « καθοδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου ».
 5 Ὁ δ' « Οὐ μέλει μοι » φησὶν, « οὔτ' ἐὰν μείνης,
 οὔτ' ἂν ἀπέλθης· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν ».
 Γελοῖος ὅστις, οὐδὲν ὦν, κατ' ἀνθρώπων
 τῶν κρειττόνων θρασύνεθ', ὡς τις ὦν λίην.

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνατοῦ, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

Conf. Coray. Fab. 213, p. 138, 139; Knochius Fab. 9, Dositheus p. 36; Appendix Phædri Fab. 31.

1. Inventum ἐπιτάς in codice Vossiano in ἐπιπτάς mutaverat Tyrwhittus p. 52. Fabulæ collatæ duæ ἐκαθέστη, καθῆστο, quod fuit ab iis scriptum qui invenerunt ἐπιστάς. Et Dositheus, qui convertit « sedit adveniens », non aliter legerat.—A, κέρατι. Quum Babrius F. 21, 4; 37, 8; 43, 5; 59, 9; 91, 4; 112, 3, mediam produxerit in κέρατα, κέρασι, vix credibile est nunc κέρατι tribracho

usum esse. Dobræus conjecit κρατὶ, quod non ineptum quidem est; at si scripsisset poeta κρατὶ, substituissent prosaici fabulatores nomen synonymum κάρφα, κεφαλῆ, μετώπῳ. Rescripsi κέραϊ, unde κέρατι apud imitatores.

3. A, σαίνω. Codex Vossianus, κλίνω, quod sumsi. Cogitabam de reponendo σίνω, quod corrupto verbo σαίνω proximum erat, sed quum nunc reperiat tantum σίνομαι, nolui scriptori castigatissimo vocabulum inusitatum obtrudere.

LXXXIV.

CULEX ET TAURUS.

Culex recurvo tauri cornu insidens, moratusque paululum, talia cum susurro est loquutus : « Cervicem si prægravo tuam « et inflecto, abibo sedeboque fluviali super populo ».

Cui taurus « Nil curo » ait, « maneat utrum, an abeat. Ne « senseram quidem, quando venisti ».

Ridiculus est quicumque, quum sit nihili, in viros præstantiores ferocius insolescit, quasi foret aliquis.

Criminatur narratio hominem humilem ac prorsus debilem, qui magnam de se concepit opinionem.

4. Codex Voss. : ποταμίαις ἐν αἰγείροις.

5. A, μέλλει. Id mendum est valde frequens. Choricus in Procopium § 23, de Parcis : πότε προῆλθέ τις ἐξετάζουσαι καὶ μέχρι τίνος αὐτῷ διώρισταί ζῆν, μηδὲν μελήσασαι προσάγουσι πέρας τῷ βίῳ. Wolfii latina : « omnibus insuper habitis ». Imo « non cunctantes ». Legendum μηδὲν μελλήσασαι. Libri quos vidi non variant.

6. A, οὐδ' ὅτε ἤλλοες. Codex Voss. οὐτε

ὅτε. Tyrwhittus scripsit οὐδ' ὅτ'. Est οὐδ' vividius multo, receperuntque Corayus et Knochius, quos sequutus sum. Dositheus vertit inventum οὐτε « nec quando veneris ego scivi ».

7, 8, absunt a Vossiano. A, θρασύνεται ὡς τίς ὦν σφόδρα. Non potui concoquere tam debilem spondæum ultimæ sedis, in qua metri cardo vertitur. Substitui λίην, cujus est glossa σφόδρα. Est λίην sic in clausula F. 21, 4; 36, 6. Atque diphthongum elisi in θρασύνεται.

ΠΕ΄.

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ.

Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
 Κύων δ' Ἀχαιὸς ἠρέθη κυνῶν δήμου
 στρατηγὸς εἶναι. Καὶ μάχης ἐπιστήμων
 ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. Οἱ δ' ἐπηπείλουν,
 5 εἰ μὴ προάξῃ. Τὴν μάχην ἐν ἐδρεύσει,
 « Ἀκούσατ' » εἶπεν, « οὐ χάριν διατρίβω,
 « τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' αἰεὶ προβουλεύειν.
 « Τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος, ὧν ὀρῶ πάντων
 « ἓν ἐστίν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
 10 « οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν· εἰσὶν οἳδ' Ἀκαρνάνων,
 « ἄλλοι δὲ Δόλοπες· οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θράκην
 « αὐχοῦσιν· ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. Τί μηκύνω;
 « Τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἓν ἐστίν ὡς τούτοις.
 « Ἄλλοι μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις·
 15 « ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
 « ἄλλοι δὲ λευκοί· πῶς ἂν οὖν δυνηθείην

Conf. Coray. Fab. 359, p. 235, 410;
Knochius fragm. 13.

2. A, ἠρέθη.

3, 5. A plene distinguit post ἐπιστήμων, et mox post ἐνεδρεύσει. Sententia mutari distinctionem poscebat. Et divisim scripsi ἐν ἐδρεύσει. Rarum est vocabulum.

8. Fabula collata : ὡμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροὰ πάντων ἐν ἐστίν. Est mendum in ὡμῶν manifestum. Forsan λύκων, vel τῶν πολεμίων, vel aliud ejus significationis vocabulum.

9. A, δὲ ἦλθον.

10. A, οἳ δ' Ἀκαρνάνων.

14, 15. Suidas v. διάργεμοι· πῆ μὲν

LXXXV.

CANES ET LUPI.

Canibus quondam similtates cum lupis intercesserunt. Electus autem fuit canis Achæus qui caninæ genti imperitaret. Atque ille pugnae sciens cunctabatur, tricabatur.

Ceteri autem minis increpabant ni castris tandem progrediretur. « Sedendo bellum quapropter prorogem, audite » inquit, « quidque præcaveam. Oportet vero semper præmeditari. « Hostium gens cunctorum quos video una est; e nostris vero « hi ex Creta, ex Molossis illi; sunt et Acarnanes hice, « alii Dolopes; alii Cyprum jactant suam vel Thraciam; alii « adsunt aliunde. Quid edisseram verbosius? Et color nobis « non est unus perinde atque istis. Nostrum nigri sunt quidam, « quidam cineracei; nonnulli rufi ac pectus bicolores; candidi « alii. Quo possim igitur modo ad bella ducere non concor-

λευκοί, πῆ δὲ μέλανες · « Ἄλλ' οἱ μὲν ὕμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις · Ἕτεροι ξανθοί, καὶ διάργεμοι στήθη ». Kusterus inseri volebat δὲ ante ξανθοί, quod lex vetat metrica. Gaisfordus, e fabula collata, ἕτεροι δὲ πυρρόοι Babrio redonabat. Equidem servare debui λαμπροί, cujus πυρρόοι

videtur esse interpretamentum. Nam quamvis sæpius λαμπρός idem sit τῷ λευκός, potest et de ξανθῶ et πυρρῶ intelligi. Alios duos versus, a criticis ad hancce fabulam ex Suida relatos, videsis supra suo proprio loco Fabula XXXI, vss. 9, 10. Cf. Burges. Diar. Cl. 25, 24.

« εἰς πόλεμον ἄρχειν » εἶπε, « τῶν ἀσυμφώνων
 « πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις ».
 Συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
 20 τὸ δὲ στασιάζον, ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.

ΠΖ'.

ΑΛΩΠΗΞ ΟΓΚΩΘΕΙΣΑ.

Κοίλωμα ρίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.
 Ἐν τῇ δ' ἔκειτο βρωγὰς αἰπόλου πῆρη,
 ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης·
 ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πῆρην,
 5 ἐξέφαγε· γαστήρ δ', ὡσπερ εἰκὸς, ὠγκώθη,
 στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.
 Ἐτέρα δ' ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
 σκώπτουσ' « Ἀνάμεινον » εἶπεν, « ἄχρι πεινήσης·
 « οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
 10 « τὴν γαστέρα σχῆς, ἠλίκην ὅτ' εἰσῆεις ».

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

19. P. Syrus 275 : « Ibi semper est victoria ubi concordia ».

Fab. LXXXVI. Conf. Coray. Fab. 158, p. 95, 350; Knochius Fragm. 19; Dio Chrys. Or. 47, p. 232.

2, 3. Suidas : βρωγὰς, ἡ διεβρωγυῖα· « Ἐν τῇ δ' ἔκειτο βρωγὰς αἰπόλων πῆρα ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης ».

3. Suidas : ἔωλα, τὰ χθεσινά· καὶ ἔωλον ὁμοίως τὸ ψυχρὸν... τὸ εἰς τὴν ἔω λειπόμενον· « καὶ ἐώλων κρεῶν πλήρεσι ». Correctionem fecit Tupius, e praecedente loco. Conf. Fab. 106, 16, 28.

4. Apud Theocritum 1, 49, vulpes sic perae insidiatur rustici pueri : ἀ δ' ἐπὶ πῆραν Πάντα δόλον τεύχοισα...

« des », inquit, « adversus hostes quibus sunt inter se cuncta
« communia » ?

Concordia summum est mortalibus bonum ; quod vero discors, debile est ac servum.

LXXXVI.

VULPES INFLATA.

Cavam radicem fagus habebat antiqua. Ibi jacebat lacera caprarii pera, tota panum hesternorum et carniū plena.

Quam cursu vulpes subiens, cuncta devoravit; ac venter, ut par erat, intumuit.

Arcto quum jam non posset exire foramine, vulpes alia quæ supervenerat ejulanti, « Expecta », cavillans inquit, « tamdiu dum esurias; nec prius egredieris quam talis fiat
« venter tibi, qualis ingredienti fuit ».

Suadet fabula ut nemo omnino tentet præcellere proximo, gnarus scilicet rerum ardua diem delere.

6. Τρώγλης) Vid. n. ad Fab. 31, 17. Dio Chrys. l. 1. : ἡ ἀλώπηξ, καταφαγοῦσα τὰ κρέα, οὐκ ἐδύνατο ἐξελθεῖν ἐκ τῆς δρυὸς διὰ τὸ ἐμπλησθῆναι. Reiskius, ignorato loci fonte, valde impeditur, nec se extricat.

10. Fabulæ Ignatii, quam exhibuit Corayus, aliam reperi recensionem in

codice 2991 A hancce : Βάθει δρυὸς πεινώσ' ἀλώπηξ εἰσέδου· Ἡ, πρὸς κόρον φαγοῦσα σῖτα ποιμένος, Οὐπω προκύπτειν εἶχεν. Εἶτα φησί τις· « Θέλεις προελθεῖν; ὡσπερ εἰσῆλθες γενοῦ ». Imo γίνου, ut sit in consueta syllaba tonus.

Affabulatio alii potest convenire fabulæ, non huic.

ΠΖ'.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΣ.

Κύων λαγῶν ἐξ ὄρου ἀναστήσας,
 ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν, εἰ κατειλήφει·
 μεταστραφείς δ' (ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων).
 Ὁ λαγῶς « Ἄπλοῦν » δ' εἶπε, « θηρίον γίγνου.
 5 « Φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις »;
 Ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
 οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.

ΠΗ'.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣΣΟΙ.

Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
 ὅς, τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
 καὶ παῖδας εἶχε λήτου κόμη θρέψας
 λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.

Fab. LXXXVII. Conf. Coray. Fab. 354,
 p. 228, 229.

3. A, μεταστραφείς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ
 ψαύων. ὁ λαγῶς ἀπλοῦν δ' εἶπε . . . Di-
 stinxi, ut sententia postulare videbatur.
 Absens δ' posterius nemo desideraret.

F. LXXXVIII. Conf. Coray. Fab. 421,
 p. 273, 274; Knochius Fab. 20; A.
 Gellius 2, 29; Avienus Fab. 21.

2. A, χαραδραῖφ. De qua ave monui
 ad Theoph. Simocattam p. 208, et nunc
 non pauca possem addere, quibus ab-

LXXXVII.

CANIS ET LEPUS.

Canis leporem, quem ex monte excitaverat, persequabatur, et, si assequeretur, mordebat.

At conversus (blandiebatur alter ut amico, quem tangeret) lepus dicebat: « Simplex sis animal et candidum. Esne amicus? quid mordēs? hostis? quid igitur blandiris »?

Ambiguum est ejusmodi ingenium quorundam, quibus nec diffidere habemus, nec fidere.

LXXXVIII.

CASSITA ET PULLI.

Quædam inter herbas nidulabatur cassita, quæ charadrio matutina cantibus decertabat, pullosque segetum alebat coma cristatos jam alisque vegetos.

stineo; nam, quod est præcipuum, hodiernum nomen adhuc ignoro. Pro ἀντάδων lubens scriberem ἀντῆδεν.

3, 4. Suidas: λόφος... περικεφαλαία· « Καὶ παῖδας... ἀκμαιοὺς »· περι κο-

ρυδάλου φησί. De κορυδάλω ἐπιτυμβιδίῳ, cui λόφος in capite, alauda cristata, gallerita, vide ad F. 72, 24, et Kiessling. ad Theocr. 70, 23. Mox vocatur synonymo vocabulo κορυδός.

- 5 Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων,
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· « Νῦν ὦρη
« πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἴν' ἀμήσω ».
Καί τις κορυδοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μνηύει,
10 σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
Ὁ δ' εἶπεν· « Οὐπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
« ὅς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει ».
Ὡς αὖθις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ρέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
15 μισθὸν μὲν ἀμνητῆρσιν αὔριον πέμψειν,
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
εἶπε, κορυθαλὸς παισὶ νηπίοις· « ὄντως
« νῦν ἐστὶν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
« ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ, κοῦ φίλοισι, πιστεύει.

Ὁ μῦθος δίδασκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις,
καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόυντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

13. A, ὡς αὖτις. Sumsi αὖθις ex fabula collata.

15. A, μισθὸν μὲν ἀμνητῆρσιν αὔριον δώσειν, Εἶπε κορυδ. Monstrat μὲν periisse versum quem restitui e fabula collata, ubi, μισθὸν μὲν ἀμνητορσιν αὔριον πέμ-

πειν, μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν. Blomfieldius maluit scribere ἀμνητῆρσι, quod firmatur prava mei A lectione ἀμνητῆρσιν. Editorum πέμψειν recepi. Sed displicet id verbum, ut fere malim repeti δώσειν.

Agri autem dominus, culta invisens, ut costas notavit fruges, « Nunc » dixit, « tempus erat cunctos mihi sumere amicos, « ut spicas demetam falce ».

Ac de cristatis cassitæ pullis unus loquentem audiit, narratque patri, quærere jubens in quem ipsos deducet locum.

« Nondum » pater ait, « hora fugæ. Qui enim confidit amicis, non valde properat ».

Ut rursus venit, solisque sub æstu jam fluentem cernens spicam, salarium messoribus cras se missurum, cunctisque daturum mercedem qui gererent manipulos, pronunciavit, teneris dixit cassita pullis :

« Revera nunc, pueri, tempus est aufugere alio, quum « ipse sibi confidit, non amicis ».

Docet nos fabula curam rerum propriarum gerere, quantum valemus, nec eas negligere amicorum confisos auxiliis.

16. A distinguit post ὄντως. Fabula collata probabilissime οὔτως. Servavi tamen quod inveni ὄντως, et illud junxi cassitæ orationi. Favet Suidæ alia recensio, v. ἀμᾶν, θερίζειν, παρὰ τὸ ἄμα· Βάβριος· « Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ

τόπων φεύγειν, "Ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, καὶ φίλοισι πιστεύει ».

18. A, αὐτὸς αὐτῷ. Scripsi αὐτῷ. Similes correctiones jam feci F. XLIII, 3; LXXII, 8. — In affabulatione inserui θάρροῦντας ex fabula collata.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

ΠΘ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

- Λύκος πότε ἄρνα πεπλανημένον ποιίμνης
 ἰδὼν, βία μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἀρπάξων,
 ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
 « Σὺ με τί πέρυσι μικρὸς ὦν ἐβλασφήμεις »;
 5 « Ἐγὼγ' οὐ περυσινὸς, ὃς ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην ».
 « Οὐκ οὐν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις »;
 « Οὐπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην ».
 « Οὐδ' ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω »;
 « Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρώη ».
 10 Τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβῶν τε καὶ τρώγων,
 « Ἄλλ' οὐκ ἄδειπνον » εἶπε, « τὸν λύκον θήσεις,
 « κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσης ».

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκοις οὐδ' εὐλογος ἀπολογία
 πείθει.

Conf. Coray. Fab. 229, p. 150, 151,
 378; Phædrus, I, 1.

4. Poterit et legi sine interrogatione:
 σύ μέ τι πέρ. In simili loco Phædri,
 « Ante hos sex menses, ait, male dixisti

mihi », vix capio quo potuit consilio
 « ait » delere vir doct. Quod si displiceret
 syllaba immerita, quaerendum fuit versus
 deformi claudicationi remedium, scilicet,
 « ante hosce sex menses », vel

LXXXIX.

LUPUS ET AGNUS.

Lupus quondam agnum a grege videns errabundum, non irruit vi rapturus, sed crimen simultatis speciosum inferre moliebatur.

« Tu mihi quid anno, parvulus qui eras, maledicebas »?

« Equidem anno nondum eram, qui sim hocce natus
« ipso ».

« Nonne arvum, quod habeo meum, tondes dentibus »?

« Viridis nildum herbulæ comedi neque carpsi ».

« Neque fontem exhausisti unde bibo »?

« Ubera adhucdum inebriant me materna ».

Tunc ideo comprehensum mandens agnum, « At non im-
« pransum » ait, « lupum abire coges, etsi facile cunctas in te
« meas dilueris criminationes ».

Quod qui sunt ad improbitatem a natura comparati et in-
justitiam, illos ne speciosa quidem persuadeat defensio.

aliud. Sed satius fuit non tangere ver-
sum integerrimum.

5. A, ἐγὼ οὐ. Scripsi ἐγωγ' οὐ, vitans
hiatum, et inserui δε, brevioris versus
supplementum. Tribreves duos conti-

nuos videsis etiam Fabula XXXVI, 4.

6. A, οὐκοῦν. Scripsi οὐκουν.

9. A, μητρώα. Scripsi μητρώη, sequu-
tus F. 81, 2.

12. A, αἰτίαν. Cf. n. ad F. XLIX, 4.

ζ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΒΡΟΣ.

Λέων ἐλύσσα· τὸν δὲ νεβρός ἐξ ὕλης
 ἰδὼν ἔφησεν· « Ἡμέων ταλαιπώρων!
 « τί γὰρ μεμηνῶς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
 « ὅς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν »;

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἰμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ
 τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

ζΑ'.

ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
 σπήλυγγα κατέδου ποιμένων ὄρειφοίτων,
 ὅπου τράγος τις, χωρὶς αἰπόλου μείνας,
 τὸν ταῦρον ἐμβάντα τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
 5 Ὁ δ' εἶπεν· « Οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
 « Ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·

Fab. XC. Conf. Coray. Fab. 348.
 F. XCI. Cf. Cor. F. 277; Avianus F. 13.

2. A, σπήλιγγα· et sic Fab. 95, 33;
 106, 5. Suidas: ὄρειφοίτης, ὁ ἐν ὄρει φοι-

XC.

LEO ET HINNULUS.

Rabebat leo, quem ex silva cernens hinnulus, « Heu nos « miseros »! ait. « Quid non enim iste faciet rabidus, qui ne « mente quidem sanus fuit nobis tolerari potis »?

In hominem iracundum natura et sanguineum, potestatis licentia in subjectos utentem.

XCI.

TAURUS ET HIRCUS.

Leonem taurus quum fugeret desertam in speluncam pastorum subiit monticularum, hircus ubi amoto caprario degens ingredientem adversis cornibus taurum repellebat.

Cui taurus : « Non te devito, sed leonem. Tuas paululum

των. Sed est ὀρειφοίτων hic et Fab. 95, 25, ab ὀρείφοιτος.

5. A, ἐξωθῶ, cum varietate marginali ἐκκλίνω. Suidas : ἐκκλίνω, αἰτιατικῇ.

« ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώση
 « πόσον τράγου μεταξύ καὶ πόσον ταύρου ».

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην
 αὐτοῖς συμφορὰν.

ΖΒ'.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
 ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίσις ὕλαις·
 δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης,
 « ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν », εἶπεν, « ἄρα γινώσκεις
 5 « ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει »;
 Κάκεινος εἶπεν· « Ἄλλὰ σὺν θεῷ βαινεις·
 « αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω ».
 Ὁ δ' ὠχρήσας, γομφίους τε συγκρούων,
 « Μή μοι χαρίζου » φησί, « πλεῖον οὐ χρήζω·
 10 « τὸ δ' ἴχνος εἶπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξης ».
 Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους
 ἐπιδεικνυμένους, ἔργοισι δ' ἀνικάνους ὄντας.

Conf. Coray. Fab. 175; Knochius
 Fragm. 12.

4. Recte A, πρὸς σὲ v. Confer F. 3, 7.

8. A, ὠχριάσας. Quod mutavi ex

Suidæ loco : γομφίους, τοὺς προσθίους
 ὀδόντας· « Ὁ δ' ὠχρήσας γομφίους τε
 συγκρούσας, Μή μοι χαρίζου, φησί.

9. A, οὐ.

« perpetiar contumelias. Nam me prætereat ille, jamque co-
« gnosces a tauro quantum discrepet hircus ».

In eos qui potentioribus insultant, scilicet oppressis cala-
mitate.

XCII.

VENATOR PAVIDUS.

Leonem venator quidam inaudacior vestigabat per montium
silvas umbris opacissimas.

Lignatori proceram juxta pinum obvius, « O per te Nym-
« phas », ait, « nostin vestigia leonis qui hic locorum stabu-
« latur »?

Lignator contra : « At non sine dis ingrederis. Leonem enim
« ipsum jam monstrabo tibi ».

Ast ille exsanguis, molaesque collidens, « Ne mihi plus »
ait, « impertias quam rogo. Vestigium indica ; ne monstres
« leonem ».

Homines criminatur fabula, verbis quidem fortes qui se
præstant, quum sint rebus agendis impares.

12. A, ἐπιδεικνυμένους, ἔργους δὲ ἀνι-
κάνους ἀποφαινομένους. Choliambicum
reparavi qua valui. Anapæsti duo non
aliter continuantur Fab. 3, 2 : ἐπὶ σηκόν

ἀγειν. F. 43, 5 : ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν. Sed
duo in uno simul vocabulo magis dis-
plicent. Fere putaverim hanc affabula-
tionem non esse Babrianam.

ΖΓ'.

ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

- Λύκων παρήσαν ἄγγελοι ποτ' εἰς ποιόμνην,
 ὄρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
 ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
 δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
 5 Μωρὰ δὲ ποιόμνη καὶ τὰ πάντ' ἀβληχρώδης,
 πέμπειν ἔμελλεν. Ἄλλὰ τις γέρων ἦδη
 κριὸς, βαθείη φρικὴ μαλλὸν ὀρθώσας,
 « Καινῆς γε ταύτης » εἶπε, « τῆς μεσιτεΐης,
 « ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,
 10 « δι' οὓς νέμεσθαι μὴδὲ νῦν ἀκινδύνως
 « ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων »;

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς
 οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, καὶ ὄρκους τυχὸν τὴν εἰρή-
 νην λαλῶσι.

Conf. Coray. Fab. 237, p. 155, 156;
 Knoch. Fragm. 9; Phædri Appendix
 Fab. 21.

5. A, ἀβληχρώδης. Cf. Fab. 36, 7.

Longe diversa est Suidæ lectio : βληχώ-
 δης, πρόβασι τὸ νοῦν ὁμοίως· « Μωρὸς δὲ
 ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης Πέμπειν
 ἔμελλε. Quæ pertinent ad recensioem

XCIII.

LUPI ET OVES.

Luporum quondam legati accesserunt ad ovium gregem, juris offerentes jurandi sacramentum firmamque pacem, ea scilicet conditione ut sibi traderentur ad supplicium canes, quos propter decertant inter se irasque concipiunt.

Quos grex stolidus, mentemque perinde ac cetera invalidus, jamjam missurus erat; sed aries quidam maturior ævo, alto vellus horrore subrigens, « Post istam » inquit, « concordiaë « reconciliationem, quo modo vobiscum ego incustoditus « habitabo, quum, *hos propter lupos*, ne nunc quidem tuto « pascere liceat, canibus quamvis me custodientibus »?

Nulla modo implacabilibus fidere oportet hostibus, quando te tuam ipsius negligere salutem volunt, licet jurejurando forsitan pacificam confirmet orationem.

aliam, eamque meliorem in qua fuerunt opilionis partes.

7. A, μάλλον, cum correctione μαλλόν. Vide n. ad Fab. 18, 6.

10. A, νέμεσθε. Scripsi νέμεσθαι, quod jungendum cum ἔξεστι. Vocales αι ε passim permutant librarii. Excidisse versum opinor.

5Δ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΔΙΟΣ.

Λύκω ποτ' ὄστουν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
 ἐρωδιῶ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
 ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
 ἀνελκύσειε, καὶ πόνων ἄκος δοίη.
 5 Ὁ δ' ἐλκύσας, τὸν μισθὸν εὐθέως ἤτει.
 Κάκεινος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
 « Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ » φησί, « τῶν ἰατρειῶν,
 « κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σῶην ».
 Κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψη·
 10 ἀλλ' ἀρκέσει σοι, μὴ τι τῶν κακῶν πάσχειν.

Ὅτι πονηρὸς ἀνὴρ εὖ πάσχων εἰς ἀντιδόσεως λόγον ποιεῖται
καὶ τὸ μὴ μόνον βλάψαι.

Conf. Coray. Fab. 144, p. 85, 86, 342;
Knochius Fragm. 24; Phædrus 1, 8.

1. Α, φάρυγος. Conf. n. ad v. 6.

2. Α, ἐρωδιῶ, sic. Et ἐρωδιῶ persona usus est Fabulator Schneiderianæ p. 97. Apud alios gruis sunt partes.

3. Α, καθιμήσας. Sic sæpissime librarios fallit pronuntiatio propter iotacismum. Modo Georgidæ Gnomologium ad codicem τοῦ Μηναῖ conferens, verba

sic edita Anecd. Gr. t. 1, p. 348, εὐπιστον ἢ κουφότης, quorum sententia bona est, sic vidi scripta, εὐπιστόν ἐστιν ἢ κουφότης, sententia bona pariter. Locum reperi in Gregorii Naz. Oratione 4, p. 116 : εἶπε ταῦτα, καὶ εἰπὼν ἐπεισεν εὐπιστον γὰρ ἢ κουφότης. Utraque scriptura apta est sensui. Codices Gregorii sequendi sunt. Georgides rursus p. 47 : Φίλωνος. Θεοῦ ἴδιον τὰ μὲν ἀγαθὰ προτί-

XCIV.

LUPUS ET ARDEA.

Lupo quondam os fauce intus hærebat infixum. Ardeæ autem daturum se dignam constituit mercedem, si, colli demissa longitudine, os extraheret et dolorum afferret remedium.

Extracto osse, mercedem ardea poscebat ilico. Cui lupus dirum subridens, « Sufficit hæc » ait, « factæ merces medicinæ, « quod meo lupi ore caput abstuleris incolume ».

Improbis ferens auxilium justam non accipies mercedem. At tibi sat erit mali quid non lucrari.

Quod homo improbus, si fuerit ei factum bene, reddendæ imputet gratiæ si tantum a nocendo abstinuerit.

νειν καὶ φθάνειν δωρούμενον. Codex, προ-
τείνειν, quod placet; ac, pro Φίλωνος,
compendiose Φιλοθ, scilicet Φιλοθέου.
Sed sunt Philonis sententiæ similes.

6. Suidas : κάρχαρον, τὸ τραχύ· « καὶ
κάρχαρόν τι μειδήσας, Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ,
φησὶ, τῶν ἰατρειῶν, Κεφαλὴν λυκείου φά-
ρυγος ἐξελεῖν σώαν ». Ἐν μυθικοῖς.

7. A, ἰατρειῶν.

8. Ignatius : Σῶον τράχηλον ἐκ λύκου

λαίμου φέρων (Corayana, ζῶον mendo
typographico, de quo ipse editor corri-
gendo monuit, sed quod vir d. impru-
dens pro lectione sincera habuit), Μὴ
δ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει. Ipse
reperi : Σῶον τράχηλον ἐξ ἐμῶν λαιμῶν
φέρων, Μὴ δῶρον ἄλλο, φησὶ, πλὴν τοῦτο
σκόπει.

10. A, πάθοις. Spondæo opus erat.
Scripsi πάσχειν.

ΖΕ'.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΗΣΑΣ.

- Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
 ἔκειτο, νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·
 φίλην δ' ἀλώπεκ' εἶχεν, ἧ̄ προσωμίλει.
 Ταύτῃ ποτ' εἶπεν· « Ἢ θέλεις με σὺ ζῶειν;
 5 « πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις
 « κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης·
 « καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ' ἰσχύω.
 « Σὺ δ' ἂν θελήσης, χεῖρας εἰς ἐμάς ἤξει,
 « λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις ».
 10 Ἀπῆλθε κερδῶ· τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
 σκιρτῶσαν εὔρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·
 ἔσαινε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
 προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἤκειν.
 « Ὁ λέων », ἔφασκεν, « οἶδας, ἔστι μοι γείτων·
 15 « ἔχει δὲ φαύλως, κέγγυς ἐστί τοῦ θνήσκειν.
 « Τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει
 « διεσκοπεῖτο· σῶς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων,

Conf. Coray. Fab. 358. p. 231, 233, 408; Knochius Fragm. 7; Appendix Phædri Fab. 30.

2. A, γῆς ἐφαπλώσας.

3. A, ἦν. Fabula collata : τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώπεκι, ἧ̄ προσωμίλει, εἶπεν.

4. A, εἰ θέλεις με σὺ ζῶειν. Est quidem

in fabula collata, εἰ θέλεις ὑγιάναι με καὶ ζῆν· sed facilis verborum syntaxis continuat sententiam. Quæ quum nunc pendeat, vel periit versus; vel, quod satius videtur, auctor scripsit : ἧ̄ θέλεις με σὺ ζῶειν;

8. A, εἰς χεῖρας. Transposui vitando

XCV.

LEO ÆGROTANS.

Ægrotans leo in cava rupe jacebat, pigris humi extensis membris.

Amica autem vulpe utebatur, quacum serebat sermones.

Huic die quadam « Visne » ait, « vivere me? Cervam enim
« illam esurio silvestribus quæ sub pinis nemorosum hocce
« habitat frutetum. At nunc cervam persequi non valeo am-
« plius. Tu vero si volueris, meas illa veniet in manus, ser-
« monum mellifluorum tuorum circumsepta retibus ».

Abiit dolosa vulpes. Cervam autem agrestes inter saltus lascivientem reperit molli super gramine. Quam mota primum salutatam cauda, dein gaudere jussit, dixitque se læta renunciaturam adesse.

« Leo mihi est », inquit, « ut nosti, vicinus. Male habet,
« mortique languescit propior. Quis igitur foret, se mortuo,
« rex animantium dispiciebat : aper stolidus est; ursus iners;

trochæo. Vulpisunt manus v. 43; F. 106.

11. A, μαλακῆς. Correctio μαλθακῆς non fuit difficilis. Choricus in Procopium § 32 : ἤνεγκεν Εὐφορβος, ἀδελφοῦ πεσόντος, . . . ἤνεγκε δ' οὖν ἰδῶν φονέα Μενέλαον καὶ Μαιθακὸν αἰχμητήν. Wolfius interpretatus est sic : « cum Mene-

laum cædis autorem et Mæthacum armatum videres ». Omnino reponam quod inveni in codicibus duobus, καὶ μαλθακὸν αἰχμητήν. Dictus est alicubi Homero Menelaus μαλθακὸς αἰχμητής. Et Mæthacus homo est ignotus.

12. A, ἔσχυσε. Scripsi ἔσαινε.

- « ἄρκτος δὲ νωθῆς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
 « τίγρις δ' ἀλαζών καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
 20 « Ἐλαφον τυραννεῖν ἀξιοτάτην κρίνει·
 « γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζῶει·
 « κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἐρπετοῖς φύει,
 « δένδροις ὅμοιον, κοῦχ ὅποια τῶν ταύρων.
 « Τί σοι λέγω τὰ πολλὰ, πλὴν ἐκυρώθης,
 25 « μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων;
 « Τότ' ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
 « δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
 « Ταῦτ' ἤλθον. Ἀλλὰ χαῖρε, φιλότατη. Σπεύδω
 « πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
 30 « χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις·
 « δοκῶ δὲ καὶ σε, τέκνον. Εἴ τι τῆς γραίης
 « κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
 « ἔλθοῦσαν αὐτῷ, καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
 « Τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
 35 « ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων ».
 Ὡς εἶπε κερδῶ. Τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
 λόγοισι ποιητοῖσιν· ἤλθε δ' εἰς κοίλην
 σπήλυγγα θηρὸς, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
 Λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
 40 ὄνουξιν οὐατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
 σπουδῆ διωχθεῖς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
 θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
 Κερδῶ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
 ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.

21. Cervus est vivacissimus. Vide ad Fab. 46, 9.

22. De ὄφεισι nomen ἐρπετοῖς intellexerunt Fabulatores collati.

31. Δοκῶ δὲ καὶ σε videlicet σπεύσειν, si nihil deest. Junxi εἰ τι... sequentibus, duce fabula collata p. 409.

33. Nemo offendat ad verba ἐπρεπέ

« pardus iracundior; jactantior tigris et omnino solivaga. Cer-
 « vam ante omnes imperio censet esse dignissimam; cui sit
 « forma nobilis, vitæque longissima, et cornua cunctis me-
 « tuenda feris, arboribus similia, nec qualia sunt taurorum.
 « Quid plura narrem? excepto quod electio rata sit tua, mox-
 « que animalibus jura statues montivagis. Tunc vulpeculæ
 « meminisse digneris, Domina, quæ prima tibi gaudii adsum
 « nuncia. Ad hoc veni. Ast vale, dilectissima. Propero ad
 « leonem, ne rursus me quærat. Utitur enim nostris ad cuncta
 « consiliis. Ac te etiam, filia, properaturam reor. Si quid cano
 « credis capiti, assidue illi te decet assidere, et ægrum sermo-
 « nibus erigere. Levissima illos queunt persuadere qui extre-
 « mas ducunt horas. Morientium animæ sunt in oculis ».

Sic fatur astuta vulpes. Et cervæ mens fictis inflata sermo-
 nibus intumuit, cavamque venit feræ speluncam, inscia futuri.

Atque leo e cubili inconsideratius impete facto unguibus
 aures laceravit extremis, festinatione concitatus nimia. Mi-
 sellam vero fuga per fores recto rapuit tramite medias in silvas.

Ac vulpes ambas composuit manus, quod labor periisset

σοι παρεδρεύειν ἐλθοῦσαν, atque de scri-
 bendo ἐλθούση, invito metro, cogitet.
 Syntaxis est non rara, sic instituenda:
 ἔπρεπέ σοι ἐλθοῦσάν σε παρεδρεύειν αὐτῷ.

36. Ἐχαινώθη) Plutarchus Cæs. 29,

de Pompeio, quem falsæ de Cæsare
 narrationes vana impleverant spe: ἐπὶ
 τούτοις Πομπηίως ἐχαινωῦτο.

41. De nomine φύζα p. 67.

42. A, καθ' ἰθὺς.

- 45 Κάκεινος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων ·
 ὄμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.
 Πάλιν δὲ κερδῶ καθικέτευε φωνήσας,
 ἄλλον τιν' εὐρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
 Ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην·
- 50 « Χαλεπὸν κελεύεις αὖθις, ἀλλ' ὑπουργήσω ».
 Καὶ δὴ κατ' ἔχνος, ὡς σοφὴ κύων, ἦει,
 πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας·
 αἰεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα,
 μή πού τις ἔλαφος ἡματωμένη φεύγει·
- 55 τὴν δ' ὡς τις εἶδε, δεικνύων ἀνωδήγει,
 ἕως ποθ' εὕρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
 δρόμων ἀναψύχουσαν. Ἡ δ' ἀναιδείης
 ὄφρυν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἰστήκει.
 Ἐλάφου δὲ φριζ' ἐπέσχεν ὦτα καὶ κνήμας,
 60 χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην· ἔφη δ' οὕτω·
 « Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ με, καὶ φεύγω.
 « Ἀλλ', ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
 « ἦν μοι προσέλθης καὶ τι γρύξαι τολμήσης.
 « Ἄλλοις ἀλωπέκιζε ταῖς ἀπειρήτοις·
- 65 « ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει ».
 Τῆς δ' οὐκ ἐτέρφθη θυμός· ἀλλ' ὑποβλήδην,
 « Οὕτως ἀγεννῆς » φησί, « καὶ φόβου πλήρης
 « πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
 « Ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλευῶν,
 70 « μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθεν νωθείης,

49. Suidas : βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ
 λέων. Quæ sunt vel esse videntur huc
 referenda. Cf. ad Fab. 96, 3.

54. A, μή που τις.

57. A, ἡδ'.

63. A, γρύξαι τι, spondeo horribili.
 Suidas : γρύξαι· φθέγγασθαι, κράξαι.

64. Suidas : ἀλωπέκιζειν, ἐπὶ τῶν ἐξα-
 πατῶν ἐγχειρούντων.

66. Suidas : ὑποβλήδην· ὑποβαλῶν λό-

inanis; ingemuitque leo dentibus infrendens, quippe quem fames simul angebat et mœstitia.

Rursus autem vulpem voce rogabat supplice, ut novam aliam excogitaret dolosæ venationis artem.

Quæ, imo ducens de pectore sensus, « Arduam » inquit, « rem jubes iterum; attamen navabo operam tibi ».

Atque ideo vestigia, veluti perita canis, lustrabat, artes nectens fraudesque omnigenas; et assidue a pastore quoque poscebat, num aliqua fugiat respersa cervæ sanguine. Et, ut quisque viderat illam, vulpi monstrabat viam, donec invenit tandem umbroso cervam in loco, animam cursu recipientem. Stetitque coram, impudentia frontem velata superciliumque.

Tunc cervæ quatiēbat horror aures et crura, atque in corde æstuabat bilis; et ita fatur:

« Tu me nunc quocumque locorum persequeris, et ego fugio.
« Sed, odium, nunc neutiquam lætaberis, ad me si accesseris et fueris ausa grunnire. Alios vulpinator imperitiores; « alios urito ambitione reges; reges creato alios ».

Hæc non hilari vulpes audiit animo.

Ast subjiciens « Adeo ignavam » inquit, « ac formidine « plenam finxit te natura? adeo es in amicos suspiciosa tuos? « Leo quæ forent utilia tibi meditans, volensque ex pristino

γον ὑποκρουστικῶς, ἔτι λέγοντός τινος. Addo τινος ex Etymologico M.

70. Forsan, πάροιθε νωθείης· pausa Porsoniana. Est F. 50, 1, ὄπισθε φευγούσης, eadem versus sede. Sed, quum sæ-

pissime pes quintus Babrianorum choliambicorum sit spondæus, nil puto mutandum, aliis sine codicibus. Exempla quærat sibi lector criticus Fabulas 39, 4; 40, 4; 42, 1; 45, 3; 46, 7; 82, 11; 97, 8;

- « ἔψαυσε νῶτος, ὡς πατήρ ἀποθνήσκων·
 « ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολήν δώσειν,
 « ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.
 « Σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
 75 « βίη δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
 « Καὶ νῦν ἐκεῖνος πλείον ἢ σὺ θυμοῦται,
 « λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
 « βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
 « Οἴμοι πονηροῦ δεσπότη! τί ποιήσω;
 80 « ἅπασιν ἡμῖν κίτις κακῶν γίνη.
 « Ἄλλ' ἔλθε, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
 « μὴδ' ἐπτόησο, πρόβατον οἶον ἐκ ποιμνης.
 « Ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
 « οὔτω γένοιτό σοι μόνη με δουλεύειν,
 85 « ὡς οὐδὲν ἐχθρόν ὁ λέων, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίας
 « τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζώων ».
- Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιΐνην
 ἔπεισεν ἔλθειν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἄδην.
 Ἐπεὶ δὲ λύχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
 90 λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοΐνην,
 σάρκας λαφύσσω, μυελὸν ὀστέων πίνων,
 καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἢ δ' ἀγωγὸς εἰστήκει

123, 4. Addo Fab. 26, 10, εἰς τὰς Πυγμαίων, πῖ, quod fere malim, legendum ibi εἰς τὰ Πυγμαίων. Et, quamvis fecisse videatur Babrius pessimos iampos δὲ ζῶντος, τὸ ζῆν, addo exemplis spondæi, με ζητήση Fab. 95, 29; ἀντιζωγρήσας 107, 16; et similia, quum aliis locis recte fecerit productionem ante ζ, v. c. F. 43, 2; 82, 11; 95, 4, 92, Coll. 2, 2; et cet. Quibus datis in F. 122, 11, κάνης quinti pedis poterit esse molossus, non creticus; quod

fere voluit vir d. opinatus Babrium iambo quinti pedis uti; et tamen meminerat dipodiæ finalis F. 22, 9, λευκανθιζούσας, ac parilium. Jam patet clausulam ἐκγυμνοῦται probabiliter esse restitutam F. 22, 16, et σωθήση γὰρ F. 75, 2.

76. A, πλέον. Feci trochæum.

84. A, μόνη. Fabulæ collatæ: ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Furia in latinis « unī », μόνη legens. Malim μόνην « me

« excitare te veterno, aurem vellicavit pater veluti moribun-
 « dus. In eo erat enim ut mandata tibi cuncta daret, de modo
 « quo imperium tantum tuearis acceptum. Sed tu invalidæ
 « vellicationem manus non sustinuisti, ac, vi te subripiens,
 « vulnus fecisti gravius. Et nunc ille magis quam tu irascitur,
 « expertus te scilicet plus nimio diffidentem, ac levem animi;
 « aitque velle se lupum constituere regem. Hei mihi! malum
 « dominum! quid agam? Nobis auctor miserix cunctis fies.
 « Sed venito, et te deinceps præsta animosam; nec pavites
 « exterrita, velut ex grege ovicula! Etenim tibi per arbores
 « juro cunctas cunctosque fontes (sic mihi contingat uni ser-
 « vire tibi!), neutiquam hostem esse tibi leonem, sed pecu-
 « liari præ benevolentia cunctorum creare te dominam ani-
 « mantium ».

Talia garriendo persuasit cervam, ut eundem iterum orcum accederet.

Quæ quum saltu fuit interiore conclusa, leo epulum ipse habuit opimum, carnes deglutiens avidè, sorbens medullas ossium, voransque viscera.

Interim stabat pararia prædam esuriens; ac cor cervinum

unam, liberis aliis ». Sic sibi optaret mali aliquid. Aliter non videtur loqui ad persuasionem satis apposite.

85. Fabula collata p. 232 : μηδὲν κακὸν παθεῖν παρὰ τοῦ λέοντος. Forsan subaudiendum mente ποιήσει post ἐχθρόν. Forsan legendum ἐχθρός.

ω
 87. A, κοτίλλουσα. Suidas : κωτίλλω· πανουργεύομαι, λαλώ. Βάθριος· «Τοιαῦτα κωτίλλουσα . . . ἄδην ». Idem : ἀχαιήνη, ἡ ἔλαφος . . . καὶ Βάθριος· «Τοιαῦτα . . .

αὐτὸν εἰς ἄδην ». Vid. Camus ad Aristotelis Histor. Animal. Animadv. p. 176.

90. A, παντοίην. Recepi lectionem Suidæ in Πανθοίην, πανδαισίαν· Βάθριος· « Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίην, Ἔγκατα . . . δάπτων ». Suidæ explicatio non omnino bona est, quum sit, πανθοίην epithetum, ni scripserit : πανθοίην δαῖτα, πανδαισίαν. Pro lectione Suidæ δάπτων est λάπτων in A, quod posthabui, quum sequatur λάπτει.

πεινώσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην
 λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως·
 95 καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
 Λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,
 μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει·
 καὶ πᾶσαν εὐνήν, πάντα δ' οἶκον ἠρεύνα·
 κερδῶ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης,
 100 « Οὐκ εἶχε πάντως » φησί· « μὴ μάτην ζήτει.
 « Ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
 « ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους ».

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

4Γ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΕΙΟΣ.

Λύκος παρήει θριγκὸν, ἔνθεν ἐκκύψας
 ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφημίως.
 Κακέϊνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·
 « Ὁ τόπος μ' ἐλοιδώρησε· μὴ σὺ καυχῆση ».

93. Suidas in Νεβρείην καρδίην· Βάβριος· « Πεινώσα κερδῶ καρδίην δὲ νεβρείην ». Rursus in Νέβρος· καὶ νεβρεία καρδία· Βάβριος· « Πεινώσα κερδῶ καρδίην δὲ νεβρείην Λάπτει . . . λαθραίως ».

Fab. XCVI. Conf. Coray. Fab. 139, p. 81, 337; Knochii Fabula 12.

1. Suidas habet θριγκόν· sed utraque forma est in usu. Suidas igitur: θριγκός· τειχίον, στεφάνη, περιτείχισμα·

lingurit, quod forte delapsum clam rapuerat. Idque illi fuit pro tanto labore lucrum.

Ast leo, inito viscerum numero, unum præ ceteris cor sibi quærebat, et cubile totum, totum perscrutabatur latibulum.

Quum vulpes callide illum avertens a veritate, « Cor » inquit, « omnino non habuit. Ne quæras diutius. Quale cor « debuit esse isti cervulæ, quæ speluncam leonis bis intra-
« verit »?

Quod illos, malis præteritis qui non facti sunt prudentiores, inevitabilia excipiant incommoda. Inest et ambitiosorum reprehensio.

XCVI.

LUPUS ET AGNUS.

Lupus præter maceriam ibat, unde prospiciens agnus multis illum insectabatur conviciis.

Cui respondit, maxillas serrans dentibus : « Locus me con-
« viciatur; ne superbias ».

Βάβριος· « Λύκος παρήει τριγχόν, ἔνθεν ἐκκύψας... πρίων ». Rursus : τριγχός· περιβολή, περιτείχισμα. Α, ἐγκύψας, confusione solita præpositionum ἐν et ἐκ. Anonymus De coma p. 49, 20 : πᾶσιν

εἰς ὕβριν ἐγκείμενον. Malim ἐκκείμενον.

3. Suidas v. πρίων ... καὶ Βάβριος· « Κάκεινος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων »· ἀντὶ τοῦ βρύκων. Fabula collata : ὀδόντας τρίζων· forsan, πρίζων.

- 5 Ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μὲνύει·
 « Διὰ καιρὸν ἰσχύων τι μῆδεις γαυρούσθω ».

Κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περιστάσιν καὶ τόπον κατὰ
 τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.

ΖΖ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

- Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ·
 καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν,
 τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
 Κἀκεῖνος ἤξιν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.
 5 Ἐλθὼν δὲ, καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους,
 ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκεῖα πλήρη,
 σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμῆκτους,
 πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μῆδέν, ἀλλ' ἢ δεσμώτην
 ἀλεκτορίσκον, ὄχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
 10 Ἐμέμφεθ' ὁ λέων, ὕστερον συναντήσας.
 Ὁ δ' « Ἦλθον » εἶπε, « καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
 « οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ ».

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπιὸν πάντως δεινὸν προο-
 ρῶντας, μῆδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

6. A, μῆδεις διὰ καιρὸν ἰσχύων τι. Ver-
 sum pessimum feci transpositione ma-
 lum, qui fieri bonus non potuit.

In affabulatione, A, τρόπον. Scripsi
 τόπον, sententia iubente. Fabula collata:

πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι
 τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Fab. XCVII. Conf. Coray. Fab. 227,
 p. 149, 377; Knoch. Fragm. 18.

3. Suidas: ἐρωτῶ σε, παρακαλῶ σε,

Id merito cunctis significat fabula : « Nemo ad occasionem
« forte valentior, ob id insolescat ».

Conueniens est illis fabula, qui, fortuitas propter rerum
circumstantias ac loci, in potentiores efferunt se insolentius.

XCVII.

LEO ET TAURUS.

Tauro silvestri leo quondam insidias meditabatur.

Et quum Matri Deorum simulavisset sacrificium, taurum
secum ut cœnaret invitavit; qui venturum se, nihil suspicatus,
respondit.

Accedens vero, stansque fores ante leoninas, ut multa vidit
ahena plena calidæ, cultros, machæras, ferramenta bobus
decoriandis abstersa recens rubigine splendentia, ad januam
autem nil, præter ligatum gallulum gallinaceum, abiit in
montem fugiens.

Questus est serius obviam illi factus leo.

Cui taurus, « Veni », inquit, « ac venisse me argumento
« confirmabo : non erat hostia par culinæ ».

Nos submonet fabula, ut impendens malum omnino præ-
videamus, nostramque ipsorum salutem non negligamus.

ἰκατεύω σε, δέομαι... « Ἐλθεῖν πρὸς αὐ-
τὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα ». Quæ recensio
placet magis.

7. Suidas : νεόσμηκτον, νεόθηκτον καὶ
νεοκάθαρτον.

12. A, τὸ θῦμα τῷ μαγεύειν.

ΖΗ΄.

ΛΕΩΝ ΜΝΗΣΤΗΡ.

Λέων ἀλούς ἔρωτι παιδὸς ὠραίης,
 παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. Τῷ δ' ὁ πρεσβύτης
 οὐδέν τι δύσνουν, οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας,
 « Δίδωμι γῆμαι », φησί, « καὶ διδοὺς χαίρω.
 5 « Τίς οὐ δυνάστη καὶ λέοντι κηδεύσει;
 « Φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
 « σὺ δ' ἠλίκοις μὲν ὄνυχας, ἠλίκοις δ' ἡμῶν
 « φέρεις ὀδόντας; τίς κόρη σε τολμήσει
 « ἀφόβως περιβαλεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσει;
 10 « Πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρήζεις,
 « μηδ' ἄγριος θῆρ, ἀλλὰ νυμφίος, γίγνου ».

Ὁ δὲ πτερωθεὶς, τῇ δόσει τε πιστεύσας,
 ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
 ἀπωνυχίσθη· τῷ τε πενθερῷ δείξας,
 15 τὴν παιδ' ἀπήτει. Τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία,
 ῥοπάλῳ τίς, ἢ λίθῳ τίς ἐκ χειρὸς παίων.
 Ἔκειτο δ' ἀργός, ὥσπερ ὕς ἀποθνήσκων,
 γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην

Conf. Coray. Fab. 221, p. 143, 144, 145, 375.

3. A, ἐμφήνας.

9. A, περιλαθεῖν. Monuit Μηνᾶς de corrigendo περιβαλεῖν. A, κλαύση. Scripsi

κλαύσει. Sic passim η et ει permutantur ob similem sonum. Epigramma in Anecd. Paris. c. 4, p. 309: Εἰς Σοφοκλέα. Δηλῶν τὰ πικρὰ τῷ γλυκεῖ τῶν ῥημάτων, Ἄψίνθιον μέλιτι κερνᾷ Σοφόκλεις. Legen-

XCVIII.

LEO PROCUS.

Captus amore leo formosæ puellæ, illam a patre poscebat in uxorem sibi.

Cui senex, nihil malevoli præ se ferens neque suspiciosi, « Filiam » inquit, « tibi dono ducendam, donansque gaudeo. « Cui non placebit gener et potens, et leo? Ast sunt timidæ « virginum mentes puellarumque; et tu quantos unguis nobis, « dentes quantos promis! Quæ virgo te audebit sine pavore « amplexari? quæ non plorabit, te intuens? Idcirco attendas « parumper, si conjugium cupis; nec sæva bellua, bellus sed « fias procus ».

Leo spei subvectus alis, ac dono confisus, evulsit sibi dentes, et scalpello resecandos permisit unguis; tum socero se monstrans exarmatum, poscebat puellam.

Ast illum unusquisque multabat, hic clava, vel saxo alius eminus iciens. Jacebatque leo immobilis, sus veluti moribundus, jam hominis et senis et ingenio vafri edoctus arte non

dum mihi quidem videtur, κερνῆς, Σοφόκλεις. Et esse puto δηλῶν ab δηλέω, quod hominem recentiorem non decet.

12. Πτερωθείς videlicet spe. Alciphro 2, 1, de amore: ἐλπίσας πτεροῦται. Nazianzenus Orat. 4, p. 120 D: οἶα καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπτέρου.

σοφίη διδαχθεῖς, ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις
 20 ἔρᾶν λεόντων, ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
 Αὐτός τις αὐτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
 ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

4Θ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Λύκω συνήντα πιμελής κύων λίην.
 Ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταζε, ποῦ τραφεῖς οὔτω
 μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
 « Ἄνθρωπος » εἶπε, « δαψιλῆς με σιτεύει ».
 5 « Ὁ δέ σοι τράχηλος » εἶπε, « πῶς ἐλευκώθη »;
 « Κλειῶ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
 « ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας ».
 Λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγγάσας, « Ἐγὼ τοίνυν
 « χαίρειν κελεύω » φησί, « τῇ τροφῇ ταύτῃ,
 10 « δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει ».

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸ μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλο-
 πρεπῶς ζῶειν· φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.

19. Suidas : ἄμικτος, ὃ μὴ μιγνύ-
 μενος. Id contortum est. Conjeci ac
 reddidi ἄνικτον ἀνθρώπους.

20. A, λέοντα. Scripto λέοντας hiatus
 opplevi. Forsan, ἀνθρώποις ... λέουσιν.
 Fab. XCIX. Conf. Coray. Fab. 411;

Milleriana pag. 230; Knochius pag. 21;
 Phædrus 3, 7; Avianus Fab. 37.

1. A, πημελής, et λίαν.

2. A, ποῦ τράφης. Monuit Mhῆας de
 scribendo ποῦ τραφεῖς.

5. A, πῶς εἶπεν. Scripsi εἶπε, πῶς.

pervium esse hominibus leonum amorem, hominumve leonibus.

Nocet inscius ipse sibi, qui eorum fieri particeps cupit quæ negavit natura.

XCIX.

LUPUS ET CANIS.

Canis pinguis valde lupo forte occurrit.

Interrogavit hic illum, ubi loci nutritus, magnus adeo canis evaserit et tentus pinguedine.

« Homo » inquit canis, « lautus me saginat ».

« At tuum tibi collum » ait alter, « cur ita canduit »?

« Collari caro detrita ferreo fuit, quod nutritor mihi circumligavit arte procusum ».

Ad hoc in cachinnos effusus lopus « Ergo ego valere jubeo « cibos » ait, « opiparos illos, quos propter ferrum mihi deteret « collum ».

Quod turpe sit ac probrosum parvæ gratia voluptatis vitam vivere servilem; idque fugiendum esse monet fabula.

10. Fabula collata: Ἐμοὶ φίλος λιμὸς γὰρ ἢ κλοισὺ βάρος. Quod et ipse reperi. Reperit Knochius ἢ κλοισοῦ κόρος, pro quo bene vidit esse κλοισοῦ legendum; sed hæsit in ἡ, immerito, quum nota sit adverbii μᾶλλον ellipsis.

In affabulatione, A, τὸν μικρᾶς... ζώην. Correxerat ζώειν vir d. anonymus. Sed neque sic correctæ omnino sententia, quæ postulare videtur, τὸ μ. ζώειν, φευκτέον τε ὁ μῦθος παραινέϊ.

Ρ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Λέοντι προσπτάς αἰετῶν τις ἐζήτει
 κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων, « Τί κωλύει »;
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν. « Ἄλλ' ἐνέχυρον πρὶν δώσεις
 « τῶκύπτερά σου μὴ μοι μεθεῖναι τὴν πίστιν·
 5 « πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω »;

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα
 τοῖς μήπω φίλοις.

ΡΑ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λύκος τις ἀδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,

Fab. C. Conf. Coray. Fab. 408; Knöchii Fab. 10.

1. A, αἰετῶν. Malit forsā aliquis αἰετῶς, et sic scribere suadet fabula collata. Sed conf. F. 102, 3.

3. Ἐνέχυρον δώσεις. Sic fabula collata. Deesse syllabam non vidit Corayus; viderunt critici alii, qui supplevit inserto μοι, γοῦν, καί. Equidem inserui πρὶν. Relictus est versus syllaba brevior

in Anecd. Paris. t. 4, p. 387: ψευδῆς μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν Χάριτες, τρισσαὶ δ' εἰσὶν ἂν Ὀρχομενόν... Ipse codex, quod e meis schedulis disco, exhibet tantum ριτες. Bene integravit vocabulum editor, scripto χάριτες, sed non integravit versum, cui præfigatur articulus αἰ. Etiam scribi oportuit ἂν Ὀρχ., id est εἰσὶ κατ' Ὀρχ., quæ est scriptura Vaticana Anthologiæ Palatinæ 12, 181,

C.

LEO ET AQUILA.

Advolans leoni aquila quædam, eum rogabat ut se sociam reciperet. Et aquilæ leo « Quid vetat »? ait. « Sed pignus dabis « prius, celeres illas pinnae tuas pactam non esse deserturas « fidem. Qui enim amicæ tibi non domisedæ confidam »?

Docet fabula non esse ocus quibuslibet confidendum hominibus, et iis præsertim qui nondum sunt amici.

CI.

LUPUS ET VULPES.

Lupus quidam robustior inter lupos natus erat, quem Leo-

cum hoc initio : ψευδέα μυθίζουσι Θεόκλ.

4. A, τὰ ὠκύπτερά σου μὴ μεθ. Displicebat valde hiatus et scripsi τὼκύπτερα tum addidi μοι, quod non reprehendent qui meminerint quam sæpissime consociare græcos auctores syllabas μὴ μοι. Atqui μοι post μὴ facillime potuit excidere. Fabula collata : Ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν. Et hic etiam

malim legi : Τὸν ταχύπτερόν σε μὴ μεθ.

5. Vertit vir d. : « alias enim qui credam tibi amicæ, si me non exspectabis »? Aliter μένοντι intelligebam, quum non sit μένοντί με, sed simpliciter μένοντι, quod est μένοντι κατὰ χώραν.

Fab. CI. Conf. Coray. Fab. 410, Knochii Fabula 11.

1. A, ἄδρός.

λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν. Ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

- 5 Κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, « Μὴ φρενωθείην »
ἔφη « τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης.
« Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
« ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνη ».

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους,
κάντεῦθεν μέγα φρονοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους, ἑαυτοὺς
ἐπιγινώσκειν.

ΡΒ'.

ΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμῶδης,
οὐδ' ὠμὸς, οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾶος δ' ἄρα καὶ δίκαιος ὡς τις ἀνθρώπων.
Ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δὴ, δυναστείας
5 τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῶων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων
τὰ ζῶα πάντα. Ὡς δ' ὑπέσχον εὐθύνας
λύκος μὲν ἀρνί, πάρδαλις δ' ἐπ' αἰγάγρῳ,

5. A, μὴ φρενωθείη. Scripsi φρενωθείην
ex fabula collata Confert Knochius Sui-
dæ glossam : φρενωθῆναι, σωφρονισθῆναι.
Placet aliorum conjectura : μὴ ἔφρεν.

7, 8. Eædem clausulæ F. 54, 3, 4.
In affabulatione scribendum forsân,
ὡς ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν · vel, πρὸς τὸ
τοὺς ἀπὸ τῶν.....

nem cognomine vocabant. Stolidus ille, et gloriæ impar ferendæ, a tribulibus segregavit se, ac cum leonibus conversabatur.

Vulpes autem cavillatrix « Ne ad sanam mentem tantum » inquit, « sim unquam reducenda, quantum tu nunc vano « fastu intumescis! quippe qui inter lupos revera leo videris, « interque leones rursus comparatione fis lupus ».

In eos qui pravo adulatorum judicio laudati, indeque superbientes, deinde ita convincuntur ut se qui sint agnoscant.

CII.

LEO REGNANS ÆQUIS LEGIBUS.

Leo quidam regnabat, non iracundus, neque crudelis, nec qui semper vires amaret, sed mansuetus ac justus, velut hominum aliquis.

Sub ejus igitur imperio narrant silvestrium habitum fuisse concilium animantium, quo vicissim darent pœnas feræ cunctæ vel acciperent invicem.

Quum autem piacula luerent lupus agno, rupicapræ pardus,

Fab. CII. Conf. Coray. Fab. 363.

3. A, πρὸς δ' ἄρα. Scripsi πρῶτος. Fabula collata ἀλλὰ πρῶτος καὶ δίκαιος. Vide Tyrwhittus p. 19.

5. Suidas : ἀγυρμός· ἐκκλησία, συνα-

γωγή. Quod sequitur δοῦναι hinc pendebit subaudito ὥστε, πρὸς τό. Fabula collata : συναθροισμός ἐγένετο πάντων ζώων δοῦναι δίκας, καὶ λαθεῖν πρὸς ἄλληλα.

ελάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
 10 ὁ πτώξ λαγῶς εἶπεν· « Ἄλλ' ἐγὼ ταύτην
 « τὴν ἡμέραν αἰεὶ ποτ' ἠύχόμην, ἥτις
 « καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τάσθενῆ θήσει ».

Ἐπαινὸν ὁ μῦθος ἔχει κριτῆ πράφ καὶ λίαν δικαίφ.

• ΡΓ'.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.

Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,
 πολλῶ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,
 κοίλης ἔσω σπῆλυγγος, ὡς νόσῳ κάμνων,
 ἔκειτο, δολίως, οὐκ ἀληθῶς, ἀσθμαίνων,
 5 φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
 Θηρῶν δ' ἐπαύλας ἦλθεν ἀγγέλου φήμη,
 καὶ πάντες ἦλγουν, ὡς λέοντος ἀρρώστου·
 ἐπισκοπήσων δ' εἰς ἕκαστος εἰσῆει.

9. Inserui δὲ, syllaba quum abesset. Prævit fabula collata. Idem remedium sanabit epigramma politicum de Christi baptismo in *Anecd. Paris. t. 4, p. 334*: Γυμνούμενος μὲν γυμνὸν ἐνδύεις, Λόγε, Κάραν δὲ βάπτων ἐξανιστᾶς με πλάνης. Φαιδρύνεται μὲν ὠκεανὸς φωσφόρος, Ἰορδάνης δεσπότη λελουμένος. Legendum Ἰορδ. δὲ ex codice 1630, p. 133, 2. Editor doct. conjicit reponendum φωσφόρῳ λελουμένῳ, quæ sunt codicis ejusdem

lectiones. Et bene codex ille prius distichon ponit seorsum ab altero. Deprehendi versiculum longiorem alio loco *Anecd. Paris. t. 4, p. 284*, in catalogo metrico hareson philosophicarum: Κυρηναϊκῶν ἐσμός, οἱ τῶν Μεγαρέων. Edideram olim melius *Anecd. Gr. t. 2, p. 62*: Κυρηναϊκῶν ἐσμοί, οἱ Μεγαρέων.

12. A, τὰ σθένη. Scripsi τάσθενῆ, duce fabulatore prosaico, qui habet τὰ εὐτελῆ.

cervo tigris, et pax esset ubique, pavidus sic est loquutus lepus :

« Ast mihi hicce dies semper erat in votis, qui violentis
« quoque animalibus metuenda faciet quæ sunt invalida ».

Laudem exhibet fabula mansueti et multum æqui iudicis.

CIII.

LEO ÆGER ET ANIMALIA.

Leo qui venatum ire non valebat amplius, quippe multorum jam annorum senio confectus, cava in spelunca, velut morbo fractus, jacebat, ficto, non vero, laborans anhelitu, raucæ vocis attenuans sonos.

Ad ferarum latibula nuntia pervenit fama, cunctasque mœror angebat leonis de languore.

Et unaquæque ad eum visendum accessit, quasprehendens

Fab. CIII. Cf. Coray. F. 137, p. 78, 79, 336; Knoch. Fragm. 5; Plato Alcib. I, § 37 (ubi pro κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, legerim, μῦθον, οὗ ἡ ἀλ. : sic Scholium ad Phæn. 237 : οἱ τοῦ μύθου αἰετοί· et Psellus Opusc. p. 117 : ἡ τοῦ μύθου κάμηλος· ubi nota); Lucilius Sat. 30, fragm. 3, 4; Horatius Ep. I, 1, 73; Phædri Append. F. 30; Dositheus p. 27.

3. Suidas : σπήλυξ, σπήλαιον Βά-

θριος· « κάσω σπήλυγος οἷά τις νόσῳ κάμων, ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων ». Bene initium versus e conjectura restauraverat Tupius Emend. t. 2, p. 191. Meminit et Babrii Suidas in ἄσθμα, πνοή. Sumendum ἀληθὲς videtur.

5. Προσποιητὰ iterum Fab. 106, 17.

6. Pro ἀγγέλου φήμη, forsan ἀγγελος Φήμη, quod in latinis exhibui. Virgilius : « pennata per urbem Nuntia Fama ruit ».

- Τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων, ἀμοχθήτως
 10 κατήσθιεν· γῆρας δὲ λιπαρὸν ἠύρηκει.
 Σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω
 σταθεῖσα, « Βασιλεῦ, πῶς ἔχεις »; ἐπηρώτα.
 Κάκεινος εἶπε· « Χαῖρε, φιλτάτη ζῶων.
 « Τί δ' οὐ προσέρχη, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
 15 « Δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
 « παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης ».
 « Ζώοιο »! φησὶν· « ἦν δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
 « πολλῶν γὰρ ἔχνη θηρίων με κωλύει,
 « ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις ».
 20 Μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.

Οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδασχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡμῶν σω-
 τηρίας.

ΡΔ'.

ΚΥΩΝ ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΩΝ.

Λάθρα κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας
 ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας,
 πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.

10. A, κατήσθιε. Ludit in nomine λιπαρὸν. Nam sic beatulus senex pinguescebat. Usum formulæ λιπαρὸν γῆρας pro commoda ac læta senectute illustravi ad Eunapium p. 171, 585; ad Homerum Odyss. A, 136. Scholarius in meis Anecdosis Græcis t. 5, p. 131 : εἰς εὐδαιμον γῆρας καὶ λιπαρὸν.

singulas sine labore devorabat, atque ita senectutem quam dicunt pinguem sibi comparaverat.

Sed cauta vulpes rem suspicata, stansque procul, « Rex, « quo tu te habes modo »? interrogabat.

Cui leo : « Salve, animalium vulpes carissima. Quid non « accedis, ast eminus me invisit? Huc, dulcissima rerum, ac « me variis solator sermunculis jam fato proximum ».

« Vive, vale », respondit. « Sed ignoscas abeunti mihi. « Multarum enim ferarum me cohibent vestigia, quarum egre- « dientium nullum potis es ostendere mihi ».

Felix qui non occupat errorem, sed aliorum ipse calamita-
tibus edoctus sapuit.

Ita quorumdam pericula nobis nostræ documenta salutis
esse debent.

CIV.

CANIS TINTINNABULATUS.

Clam mordebat canis. Fabricatus est illi dominus tintinna-
bulum et appendit, itaque ut procul agnosceretur fecit.

17. Forsan, εἰ δ' ἄπειμι· vel, φησί,
νῦν δ' ἄπειμι· συγγνώση. Hoc fere placet
magis, quod sonus sit idem.

Fab. CIV. Conf. Coray. Fab. 210 ;
Avianus Fab. 7.
1. Χαλκεύσας) Conf. Fab. 99, 7.

Ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
 5 ἤλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν· « ὦ τάλαν, τί σεμνύνη;
 « οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον, οὐδ' ἐπεικείης,
 « σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις ».

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθωιεν.

ΡΕ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποιίμνης,
 ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
 ἀπέσπασ' αὐτοῦ. Καὶ λύκος, σταθεὶς πόρῳ,
 « Ἀδίκως ἀφείλω τῶν ἐμῶν », ἐκεκράγει.
 5 Λέων δὲ τερφθεὶς, εἶπε τὸν λύκον σκώπτων·
 « Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη »;

Ὁ μῦθος δικαίως καὶ προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς ἄνδρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι κειμένους.

7. A, ἐπεικείης. Facilis correctio fuit sexti pedis; sed quinti anapaestus valde displicet. Scripsi ἐπεικείης, sine exemplo.

Fab. CV. 2. A, οἴκαδε ᾧ.

4. Pro ἀφείλω anonymus rescribat ἀφείλου. Sed proba est forma aoristi ἀφειλάμην, etsi altera recentior. Citat

grammaticus Bekkeri Anecd. p. 93, 14 ἐξαφείλατο ex Herodoto, circa nomen errans; Bastius in Epistolis Paris. p. 55, ἀφείλατο ex Anonymo. In inscriptione Anth. Pal. Append. 228 nulla fuit causa cur ἀφείλετο substituatur lectioni marmoris, quæ est ἀφείλατο. Dicit quidem

Ast canis tintinnabulum per forum jactans ferociebat, quem vetula sic est alloquuta caniculā :

« Miselle, quid superbis? Non virtutis ornamentum hoc tuæ, neque mansuetudinis, sed probrosum documentum nequitiae quatis ».

Criminationem illorum hominum fabula exhibet, qui non recte magna de se sentiunt, quum propter vitia quid patiuntur.

CV.

LUPUS ET LEO.

Lupus quondam ovem de medio raptam grege ferebat domum.

Cui occurrens leo illam vi extorsit.

Ac lupus, stans procul « Contra jus mihi mea abstulisti », clamavit.

Quo delectatus leo, lupo respondit non sine ludibrio ; « Jure enim tibi fuerat ab amicis data »?

Merito ac congruenter fabula recitabitur in homines injustos, qui se invicem insimulant, quum sint eidem obnoxii culpæ.

grammaticus Bekkeri p. 469, 12, esse barbara διὰ τοῦ α, ἀφειλάμην, ἀνειλάμην sed non audiendus. Vide quæ de hac forma monui ad Theognidem 1127, additis Wernsdorf. ad Himer. p. 100; Jacobs. ad Anthol. p. 403, 809, 880; Valeken. Schol. in N. T., t. 1, p. 425;

Geel. ad Polyb. p. 110; Matthiæ Grammatica § 193, 7, p. 365 utilissimæ interpretationis gallicæ quam Longuevillio debemus et Gailio viris dd.

5. Λέων δὲ τερφθεῖς) Sic iterum Fab. 106, 29.

In affab. fors. καὶ ἄλλ., vel εἰ καὶ ἐπί.

ΡΖ'.

ΛΕΩΝ ΠΡΑΟΣ.

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,
 καὶ δὴ, κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
 ὄσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο·
 5 πολὺς δ' ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
 θηρῶν ὄμιλος ἡμέρωσ συνηυλίσθη·
 ὁ δ' εἰστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
 ἄδην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
 Φίλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
 10 μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει·
 Γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων,
 κρεῶν δὲ συσσίτοισι διανέμων μοίρας·
 ὅς, εἴ τις ἦλθεν, οὐχὶ τῆς συνηθείης,

5. Suidas : θαμινὰ καὶ θαμινῶς· συνε-
 χῶς, πυκνῶς.

6. A, θηρίων. Scripsi θηρῶν, spon-
 dæum pro importuno cretico. Permutata
 sunt eadem nomina Fab. 4.

8. Scripsi ἄδην probabiliter. Vocabulum
 in A est lectu difficile. Videtur ἀλίην
 primo intuitu legendum, quod quum
 sensu careat, placuit corrigere ἄδην.
 Suidas : ἄδην· ἄλις ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς,
 ἀρκούντως. Quo sensu sæpe leniter pro-
 nunciatur ἄδην. Sed asperum omnino
 spiritum codex exhibet, nec caret aucto-
 ritate. In Rheso 467, ἀλλ' ἄδην ἐλαύνο-
 μεν, est varietas ἄδην. Obiter monebo

in scholio ad præcedentem versum,
 pro edita lectione, ἐν ἐρωτήσει τοῦτο
 προσενεγκτέον, legendum videri, προε-
 νεκτέον. Addam de scholio ad v. 481,
 quod advertit oculos, annotatiunculam.
 Hector Rheso : πάρεστί σοι Πέλτην ἐρεῖ-
 σαι καὶ καταστῆσαι στρατόν. Scholiastes
 igitur : ἐν οἴῳ, φησὶ, βούλει μέρει τῆς πα-
 ρατάξεως ἔξεστί σοι τὰς πέλτας, τουτέ-
 στιν τοὺς σοὺς ὑπηκόους, στῆσαι. Opinatur
 vir doct. legisse non πέλτην scholiasten,
 sed πέλτας. Opinor legisse ipsum
 quod et nos legimus πέλτην· sed quum
 id nomen de militibus intelligeret pelta
 armatis, quo tropo et nomen ἀσπίς de

CVI.

LEO MANSUETUS.

Leo quondam hominum vitam æmulabatur optimam, atque ideo in vasta degens spelunca, quamcumque ferarum monticularum indole præditam innocentissima noverat, omni comitate idque candide excipiebat.

Ac sæpius sub ejus specu frequens bestiarum omnigenarum cœtus placide conveniebat, quas ipse mensæ adhibebat suæ, amice tractans, ut lex est hospitem, et cunctis jucundos laute apponens cibos.

Contubernalem sibi fecerat et amicam vulpem, quacum multa mente disquirebat mansueta.

Atque vetulus quidam simius structoris fungebatur munere, ac convivis carniū partes distribuebat. Qui, si quis venisset

clypeatis apud alios dictum est, in interpretatione pluralem numerum adhibuit. Et negat vir d. πέλτην hic talem habere sensum, quem reperiri ait in Alcestide de Diomede v. 514 : ζαχρύσου Θρηκίας πέλτης ἀναξ. Sed quis credet cunctos Diomedis milites ζαχρύσου πέλτας gessisse? Est ἀναξ πέλτης, peltæ dominus aureæ, ut Ajax Ovidianus fuit, monente Wakefieldio « clypei dominus septemplicis ». Culpanda præsertim erat viro d. interpretatio verbi ἐρεῖσαι, quod non est reddendum στήσαι. Fons locutionis est Il. N, 130 : Ἄσπις ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Tyrtæus Fragm. 2 : Καὶ πόδα πὰρ ποδι

θεῖς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἔρεισας. Ibi Klotz. p. 59; collato Duport. Gnomol. ad loc. Hom. p. 96.

11. Suidas : δαιτρεύειν, μερίζειν.

13. A, ὁσεὶ τις. Adscripsit vir d. ὤς. Sed nec sic procedere sententia videtur. Correxī ὄς, et distinctionem, quæ in A plena est post διατρεύων, mutavi. De permutatione vocalium ω et ο nemo litem movebit, adeo illam reddit perpetuam pronunciatio. Gregorius Naz. in meis Anecd. Gr. t. 1, p. 12 : ὡσπερ καὶ φιλίας ὄρος ἐστίν. Quod conjeceram legendum ὅσπερ mihi offert Georgidæ codex ab Μηνῆ viro d. mihi commodatus humanissime.

- ταυτὸν παρετίθει δεσπότη τε κάκείνω ,
 15 ὄπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβῶν θήρη ·
 κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερον οὐκ ἴσην μοίραν .
 Καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν , προσποιητὰ σιγῶσαν ,
 λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα ,
 δείπνου τε χειρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν ·
 20 « Κερδοῖ σοφῆ , λάλησον ὥσπερ εἰώθεις ·
 « φαιδρῶ προσώπῳ δαιτὸς , ὦ φίλη , ψαῦσον » .
 Ἡ δ' εἶπεν · « ὦ φέριστε θηρίων γέννης ,
 « πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω ·
 « οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μῶνον ἀλγύνει ·
 25 « τὰ δ' ἔπειτα » φησί , « προσκοπουμένη κλαίω .
 « Καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος , εἴτ' ἄλλος
 « ξένος πελάζοι , τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαῖνον ,
 « τάχ' οὐδ' ἐώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη » .
 Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς , ὡς λέων τε μειδήσας ·
 30 « Εἶπον πιθήκῳ ταῦτα · μὴ δ' ἐμοὶ μέμφου » .

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ τὰ πα-
 ρόντα μόνον , καθ' ὅσον ἤδη ἢ τῶν μελλόντων προσδοκία.

16, 28. Ἐώλων) Conf. Fab. 86, 3.

17. Προσποιητὰ) Conf. Fab. 103, 5.

18. Est αἰτίην creticus ex usu, et sic passim. Notare poteram molossum αἰτίην in clausula choliambica F. 11, 2, quod tunc neglexi. Nam ionica haec licentia non rara multum est. Conf. Fab. 61, 5. Quam si meminisset nuperus Sibyllae

editor vir doct., non reliquisset claudum versum 3, 26: Ἄντολὴν τε δούσιν τε, μεσημβρίαν τε καὶ ἄρχτον, ac μεσημβρίην scripsisset, deleto trochaeo pedis quinti; duce etiam ipso poeta 8, 321: Ἄντολ.... μεσημβρίην...

30. A, εἶπεν. Corrigebat apte Μηνᾶς εἰπόν. Malui scribere, servato codicis

non de solito notus sodalities, illi pariter atque hero apponebat quod recenti ceperat venatu leo.

Ast vulpes partem hesternorum ferebat ciborum, nec æquam.

Et vero quadam die, quum taceret simulate, leo illam quid haberet causæ rogabat, cur a cœnula manum et ferculis abstineret : « Sapiens vulpecula, loquere ut es solita; vultuque « hilari epulum tangas, amica ».

Quæ contra : « O ferinæ maxime gentis, multa animum « sollicitudine discrucior. Non enim præsentia tantum me con- « tristant; sed futura, quæ prævideam, deploro. Nam si diebus « singulis alius ac deinceps alius hospes adventabit (idque abit « in consuetudinem), brevi una ego ne hesternos quidem gu- « stabo cibos ».

Delectatus leo, utque leo subridens, « Id » ait « simio re- « nuntia, neque de me queraris ».

Quod soleant præsentia mala homines tristitia non tanta et ægritudine afficere, quanta jam futurorum expectatio.

accentu, εἶπον· quæ pronuntiatio melior est altera. Theocritus 14, 11 : ὁμῶς εἶπον· τί τὸ καινόν; Ibi nota alterius editionis meæ. Simili mendo πείσεν pro πείσων Fab. 116, 12.

Inepta est affabulatio hominisque non valde sagacis, qui non viderit in-

telligendam esse fabulæ allegoriam de conditionis aulicæ vitiis; de principum vel optimorum negligentia qui res infimis circa se familiaribus credunt; de veteribus amicis quorum prisca merita obscurat novorum hominum præsentia; etc.

ΡΖ'.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

Λέων ἀγρεύσας μῦν, ἔμελλε δειπνήσειν·
 ὁ δ' οἰκοτριψ κλώψ ἐγγύς ὦν μόρου τλήμων,
 τοιοῖσδε μύθοις ἰκέτευε τὸν θῆρα·
 « Ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους,
 5 « θηρῶν δὲ νηδὺν σαρκὶ τῆδε πιαίνειν·
 « μὺς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
 « χειλῶν ἀμέσσω. Ἀλλὰ, λίσσομαι, φείδου.
 « Ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὦν θήσω ».
 Γελάσας δ' ὁ θῆρ παρῆκε τὸν ἰκέτην ζῶντα·
 10 καί, φιλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις,
 ἐδικτυώθη, καὶ σφαλεῖς ἐδεσμεύθη·
 κἀντεῦθεν ὁ θῆρ σωτηρίαν ἀπεγνώκει.
 Ὁ μῦς δὲ λάθρη χηραμοῦ προπηδήσας,
 στερβρόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχων κείρας,
 15 ἔλυσε τὸν λέοντα τοῦτο φῶς βλέψαι,
 ἐπάξιον δούς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.
 Σαφῆς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,
 σφάζειν πένητας, μηδὲ τῶν ἀπελπίζειν,
 εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσωσ' ἀγρευθέντα.

Conf. Coray. Fab. 217, p. 140, 373.

2. Suidas : κλώψ, κλέπτης.

4. Suidas : κερασφόρους, κερατοφόρους.
 Post hunc versum deest versus saltem
 unus, quo syntaxis accusativorum ἐλά-
 φους καὶ ταύρους nitebatur. Mox θηρῶν
 videtur esse participium. Sed exspectan-
 dus codex.

6. A, ἄκρον.

7. A, ἀμέσσω sic. Dubito paululum
 de lectione.

8. Τῆσδε, videlicet χάριτος.

10. Producta prima in φιλαγρευταῖς
 propter liquidam. Nota exempla similia
 vocum φίλος, φίλατο, πέλεται, πολλά λισ-
 σομένη, ὁ λιμενίτης, etc.

CVII.

LEO ET MUS.

Murem a se captum leo jamjam erat cœnaturus.

Fur autem domesticus, proximus (heu miser!) fato, tali oratione supplex rogabat belluam :

« Cervos decet te, taurosque cornutos venari, talique ven-
« trem carne saginare, murinam vero cœnam ne summis qui-
« dem labiis, ipsis tuis labiis, attingere. Ast, precor, parcas.
« Forsan gratiam tibi tali pro beneficio, tantulus ego, referam ».

Ridens bellua supplicem abire vivum passus est. Ac mox in venationis studiosos juvenes incidens, cassibus fuit circumventus, et, labente vestigio, vinculis ligatus.

Tunc cœpit leo desperare salutem.

Ast mus clam e latebra prosiliens, ac, validum brevissimis laqueum resecans dentibus, expediit ex nodis ferum, qui jam liber hacce frueretur luce; et sic vitam acceptæ vitæ retribuebat dignam mercedem.

Perspicua fabulæ mens benevolis est hominibus : scilicet pauperes oportere salvos præstare, nec de iis desperare, si quidem vel leonem a venatoribus captum servavit musculus.

12. A, κἀντεῦθεν ἀπεγνώκει ὁ θῆρ τὴν σωτηρίαν. Deleto τὴν transposui, metrum reparaturus. Est transpositio remedium parabilissimum. Oracula Sibyllina 1, 78 : Καὶ πολέμους ἐποίουν· εἰς δ' αὐτοὺς ἤλυθεν ἄτη. Lectio nitida quidem, sed conjecturalis. Codices exhibere dicuntur, ἴσση δ' αὐτοῖς, ἴση δ' αὐτοῖς. Trans-

ponebat Castilio, ἴση αὐτοῖς δ' ἤλυθεν. Transponam lenius : ἐποίουν· αὐτοῖς δ' ἴση ἤλυθεν.

13. Suidas : γηραμοί· οἱ φωλεοὶ, τῶν θηρίων αἱ καταδύσεις.

18. Est τῶν pro τούτων. Sic Fab. 77, 10 : τὸν ἢ σοφῇ λαβοῦσα. Affabulationem aliam Julianus præbebit Epistola extre-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Μῦθος μὲν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
 Σύρων παλαιῶν ἐστὶν εὐρεμ' ἀνθρώπων,
 οἳ πρὶν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου.
 Πρῶτος δὲ πᾶσιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
 5 Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λιβυστῖνος
 λόγῳ Λιβύσσης. Ἄλλ' ἐγὼ νέη μούσῃ
 δίδωμι, καθαρῶ χρυσίῳ χαλινώσας
 τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὀπλίτην.
 Ἰπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης,
 10 εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσῃς
 γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
 μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἢ με γινώσκειν.

ma 8 : πάντως που καὶ παρὰ τῶν ἡττόνων εἶναι τι χρηστὸν ὁ μῦς τὸν λέοντα τῷ μισθῷ σώσας ἀρκούντως δείκνυσι. *Eleganti brevitate* Desbillons 5, 30 : « Gratia referri ab infimis etiam potest ».

1. Quem alloquatur non facile dictu est mihi quidem. Aliquid disquisitionis quaeresis p. 2.

4. Suspectum πᾶσιν. Forsan, πάντων.

5. Α, λίθης, τινός λόγου Λιβύσσης. *Hærebam, quum* Λιβυστικός, quod sententia postulare videbatur, metro repugnaret. *Præsto adfuit* Dubnerus vir multæ doctrinæ, memoriæ felicissimæ, qui meminit nominis synonymi Λιβυστῖνος, et sic Babrii manum restituit. Tum pro λόγου cogitavit de corrigendo γόνῳ vel γόνους. Usus ejus invento, mihi visus sum id perficere, scripto λόγῳ, quod

de populo oratio poetica non repudiat. *Atque est vocum* λόγος, λόχος, confusio solennis : v. not. ad Aristæm. p. 364, 366. *Innuit autem* poeta μῦθον Λιβυστικόν, cujus est mentio frequens. Theo Progygn. capite tertio quod est de mythis : καλοῦνται δὲ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυστικοί, ἢ Συβαριτικοί τε καὶ Φρύγιοι, καὶ Κιλικιοὶ καὶ Καρικοὶ, Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι· τούτων δὲ πάντων μία ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους διαφορὰ, τὸ προσκείμενον αὐτῶν ἐκάστου ἴδιον γένος, οἷον· Αἰσωπος εἶπεν, ἢ λίθης ἀνὴρ ἢ Συβαρίτης, ἢ Κυπρία γυνή, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῶν ἄλλων. Et Aristotelis classicus est locus *Rhet.* 2, 20. Ibi vide Victorium.

6. Potest jungi μούσῃ δίδωμι, subaudito ἐμαυτὸν, « novæ me musæ trado ». Euripides *Phæn.* 21 : δοὺς ἡδονῆ·

PROOEMIUM.

Fabula, imperatoris Alexandri fli, Syrorum est priscorum
inventum virorum, qui olim sub Nino Beloque vixerunt.

Primus vero illam cunctis Græcorum filiis narravit Æso-
pus ille sapiens; narravit et Libystinus Libyssæ populo.

Ast ego novæ Musæ trado Mythiambum, aureo eoque puro
freno illum flectens, equum veluti bellatorem.

Quum autem primus fores aperuissem, ingressi sunt alii,
et doctioris musæ griphis similia efferunt poemata, qui nihil
didicerunt aliud quam ut cognoscant mea.

scholiastes subaudit εαυτόν. Ibi Musgra-
vius. Psellus Opusc. p. 143: οἱ δὲ διδόντες
ταῖς σκηναῖς· ibi similia contuli. Aphtho-
nius Fab. 39: τὸ παιδίον ἐδεδώκει πρὸς
ὑπνον. In Philoctetæ versu 966, νῦν δ'
ἄλλοισι δοῦς, Οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, certatim
et probant et recipiunt viri docti Wa-
kefieldii conjecturam, ἄλλοις σε δοῦς,
quum in ipsa codicum scriptura idem
lateat sensus, idem subaudiatur pronomen.
Musgravius id viderat ac monue-
rat, male neglectus. Sed malui jungere,
Μούση δίδωμι μυθίαμβον, χαλινώσας
αὐτόν. Pulchra inde oritur figura Musæ
non jam pedestris, sed equo invectæ.
Plutarchus De aud. poet. c. 2: τὰ δ'
Ἐμπεδοκλέους ἔπη καὶ Παρμενίδου, καὶ
Θηριακὰ Νικάνδρου, καὶ Γνωμολογίαι
Θεόγνιδος, λόγοι· εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ

ποιητικῆς, ὡσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ
τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσιν.
Egredie Amyotus: « Les Senten-
ces de Théognis sont oraisons, qui ont
emprunté de la poésie la hauteur du
stile et la mesure des syllabes ne plus
ne moins qu'une monture pour éviter
la bassesse de la prose ». Strabo 1,
p. 23, 3: καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πεζὸν λεχθῆναι
τὸν ἄνευ τοῦ μέτρου λόγον ἐμφαίνει τὸν
ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβάντα καὶ ὀχλήματος
εἰς τοῦδαφος.

7. A, χρυσέω. Scripsi χρυσίω. Dubne-
ro displicet καθαρόν. Malit φαλάρω χρυ-
σέω.

9. Multa de januarum metaphora
congressi ad Eunapium p. 392, 598; ad
Georgium Lapitham v. 283. Phædrus
3, prol. 16: « Intrare Musarum limen

Ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω.
15 Ἄλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηύνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

ΡΗ'.

ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.

Μυῶν ὁ μὲν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.

si cogitas ». Plinius Epist. 1, 18 » : illa actio mihi aures hominum, illa januam famæ patefecit ». Cujus et avunculus dixit H. N. 35, 36 : « ab hoc (Apolodoro) artis fores apertas Zeuxis Heracleotes intravit ». Arnobius 2, p. 43 : « hominibus cæcis et revera in impietate degentibus pietatis aperuit januas ». Anonymus in Yriartæ Catalogo p. 389, 1 : εἰ δὴ ταῦτα ἐκεῖνος ἀπήτει, παρὰ θύρας ἂν οὐκ ἀπαντᾶν ἐδόκει τῇ ἀληθείᾳ. Choricus Laud. Procopii § 4 : ἐπὶ μὲν θύρας ἦκε ποιητικᾶς. Nazianzenus Orat. 39, p. 627 : τοῖς πάθεσι θύραν ἀνοίξαντες. Non rara metaphora in Novo Testamento : vide Valcken. Schol. t. 1, p. 518; Rhoer. Feriis p. 153; Schelhorn. Bibl. Brem. 5, p. 856. Voltairius de Malebranchio Epist. a. 1768, m. dec. : « il avait, dans ses deux premiers livres, frappé aux portes de la vérité ». Dalembertus de Marivauxio « il se savait gré d'avoir le premier frappé à cette porte,

jusqu'alors inconnue au théâtre ».

13. A, λουκῇ. Proposuit in margine descriptor vir doct., γωλῇ. Equidem propius accedens ad corruptam vocem, scripsi λευκῇ. Opponitur λευκῇ ῥήσις γρίφοις. Proprietatem adjectivi λευκός in sensu perspicuitatis firmant notata mihi ad Eunapiana de Iamblichī scriptis p. 12 : οὔτε ἔχει λευκότητά τινα, καὶ τῷ καθαρῷ καλλιοπίζεται· et ad ejusdem contrariam metaphoram p. 18 : τὰ γεγραμμένα ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαινετο. Philippus Epigr. 44, quum repudiasset astrologorum μετεωρολογίας, et Aristarchi vermes, Ἀριστάρχου σήτας ἀκανθόλογος « book-worms », Γιγνώσκοιμ', αἶτ, ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἢ δὲ μέλαινα Ἱστορίη τήκοι τοὺς Περικαλλιμάχους. Ibi Jacobsii Analecta. Apposite Theophylactus Bulgar. Ep. 56 : ἐκεῖνο δὲ ὅρα μὴ τις φαίη μάτην με βραψωδεῖν γρίφους πλέκοντα, δέον ἐξαιρεῖν τὴν χρεῖαν λευκότερον. Poetaster in meis Anecdoticis gr. t. 2;

Equidem perspicua fabulas compono oratione et iamborum non acuo dentes. Stimulis autem ad ignem fabricatis diligenter, simulque hebetatis, altera vice huncce tibi librum cano.

CVIII.

MUS RUSTICUS ET MUS URBANUS.

Mures duo, alter vitam agens rusticam, ille opulentis latitans in apothecis, vitæ societatem inierunt inter se.

p. 473 : 'Ο Πορφύριος λευκὸν Ἀριστοτέλους Τὸ πορφυροῦν ἔδειξε γνώσεως βάθος. Pro ἔδειξε reperi vel reperisse credo ἔδοξε in codice 352 Suppl. Vir doct. qui ex illo codice distichon edidit in Anecd. Paris. t. 4, p. 284 ait se reperisse ἔδυξε, quod bene correxit scripto ἔδειξε. Minus bene sub lemmate εἰς Πορφύριον huic disticho alios junxit versus de Iamblichō, qui erant separandi.

14. A, δδόντας σου. Dubnero correctio debetur, qua et metrum juvatur. Nam ita expulso spondæo fit pausa Porsonianā.

15. Oratio non quam promisit λευκῆ, sed μελαντάτη. Conjecit, si quid video, felicissime Dubnerus εὐ περώσας.

16. Formula ἐκ δευτέρου utilior F. 95, 97, ac simili ἐκ δευτέρας F. 114, 5. Quid nunc significet in ea quæ nunc est libri conditione non facile dixerim. Quum nos docuerit Avianus Præfatione Æsopi fabulas Babrium in duo volumina coar-

tavisse, suspicor posterius volumen a litera M incepisse, et hocce fuisse prologo ornatum. Inde etiam manifestum fit secundum literarum ordinem fabulas fuisse ab ipso auctore dispositas. Litera N præbebat quidem aptius secundi voluminis initium, quum sit tertia decima; sed verisimile est ex ipsa linguæ natura ultimas literas non multis præfixas fuisse fabulis, utque esset partis utriusque non dispar crassitudo, literam M fuisse ab auctore alteri attributam. Quod narrat Suidas, cujus verba reperiuntur supra p. 2, Babrii fuisse βιβλία δέκα, conciliabitur facile cum Aviani de voluminibus duobus testimonio, si fuerint unius cujusque voluminis βιβλία πέντε.

Fab. CVIII. Conf. Coray. Fab. 301, p. 196, 197, 402; Knochii c. 5, Fragmentum 23, et c. 6, Fragm. 5; Dositheus p. 37; Horat. 2, S. 6, 79 sqq.

Ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
 5 ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
 τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
 ρίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλω,
 « Μύρμηκος » εἶπε, « ζῆς βίον ταλαιπώρου,
 « ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων·
 10 « ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
 « τὸ κέρας καττοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
 « Εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἀσωτεύση,
 « παρεῖς ὀρύσσειν ἀσφαλαξὶ τὴν χώρην ».
 Ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον, πείσας
 15 εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπὸ τε τοῖχον ἀνθρώπου.
 Ἐδειξε δ' αὐτῶ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πλῆθος,
 ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἢ πίθοι σύκων,
 στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων.
 Ὁ δ' ὡς ἐτέρφθη πᾶσι, καὶ παρωρμήθη,
 20 καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,
 ἀνέωξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας,
 στενῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
 ἄσημα τρίζων, τὸν τε πρόξενον θλίβων.
 Μικρὸν δ' ἐπισχῶν, εἴτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,

7. Vivebat mus optimus ille rusticus vitam priscorum hominum, ὅτ' ἰλύς ἡσθίετο, Plutarchus ait De esu 1, c. 2, καὶ φλοιὸς ἐβρώθη ξύλου, καὶ ἄγνωστων εὐρεῖν βλαστάνουσας ἢ φλοιοῦ τινα ρίζαν εὐτυχὲς ἦν. Pro altero φλοιοῦ memini viri d. qui φυτοῦ proponit; sed quærendum nomen peculiare plantæ, φλέω forsân. Scylax § 111 : περὶ δὲ τὴν λίμνην πέφυκε κάλαμος καὶ κύπειρος καὶ φλέως. Olim fuit κύπειρος καὶ φλοιός. Juncta κυπέρου καὶ φλέω in Ranis 243.

9. Vide n. ad v. 31.

10. Horatius Ep. 1, 6, 45 : « Exilis domus est, ubi non et multa supersunt ».

11. De Amaltheæ cornu pervulgata omnia. Vide quæ monui ad Anecd. Gr. t. 3, p. 12; quæ monuerunt Jacobs. ad Callieterem Anal. t. 9, p. 151, et Anthol. 11, 5; Walz. ad Arsen. p. 49; Fischer. ad Anacr. Fragm. 5; et ceteri. Joannes Pediasimus bonam mulierem esse ait παροιμιᾶν τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Hippodamus Stobæi Tit. 103, 26, p. 341, de civitate bene constituta : ταῦτα μὲν ἐγὼ φημί ἡμεν τὸ ὀνομαζόμενον Ἀμαλ-

Domesticus prior venit cœnaturus in arva recenti herbescen-
tia viriditate. Comesisque raris ac madidis frumenti radicibus,
nigraque commixtis humo, « Formicæ » ait, « vitam vivis
« ærumnosæ, ima sub tellure hordea rodens minuta. At mihi
« sunt multa, multaque supersunt. Cornu, si conferar tibi,
« ipsum habito Amaltheæ. Mihi si socius fies, opipare epu-
« laberis ad libita, relicto talpis agro quem fodiant ».

Agricolam abduxit murem, cui persuasit ut domum veniret
tectumque subiret hominis.

Monstravit autem illi ubi farinae copia, leguminum ubi
acervus foret, doliave ficuum, urceique mellis et palmarum
strues.

Ut cuncta hospitem delectabant, ut facto impete edu-
cebat tractum e calathisco caseum, valvas aperit aliquis.

Tum exsiliens arcti in recessum foraminis aufugit pavidus,
incondito non sine murmure, ac pondere opprimens corporis
convivatorem.

Post moræ pauxillum promens se foras, ori jamjam admo-

θείας κέρας· ἐν εὐνομίᾳ γὰρ τὰ πάντα ἐντί.

16. A, πλήρη, adjectivo pendente.
Forsan periit versus, ἀφίτων πλήρη
Ἄγγεϊα... Displiceret correctio πλήρης,
relato adjectivo ad σωρὸς, quod σωρὸς
πλήρης ἀφίτων non multum habeat pro-
prietatis, et quod res reliquæ seorsum
nominentur. Scripsi πλῆθος, lectori con-
sulens.

18. A, σωρακοί. Suidas v. σωράκουσ·
Βάβριος· « Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ
πίθος σύκων; Στάμνοι... φοινίκων; Si-
gna interrogandi fragmentorum colle-

ctores impediabant. Illa adhibuit lexi-
cographus ut versibus a serie avulsis
sententia constaret.

22. Conf. Fab. 112, 2.

23. Forsan, τρύζων. Suidas, τρύζει·
ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ. Ep.
Fab. 112, 8, μῦς ἐπιτρώξας.

24. A, μικρόν τ'. Scripsi μ. δ' ex Sui-
da. Suidas enim in Καμειραία ἰσχάς·
Βάβριος· « Μικρόν δ' ἐπισχών... Καμει-
ραίας. Codices Suidæ εὐτ'. Tupius
Emend. t. 1, p. 305 correxit εἶτ', merito
receptum a Gaisfordio. Meursius Rhodo

- 25 ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραΐης·
 ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
 οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. Μῦς δ' ἀρουρείτης,
 « Τοιαῦτα δειπνῶν », εἶπε, « χαῖρε καὶ πλούτει,
 « καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
 30 « ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μετὰ κινδύνων·
 « ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
 * « ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω ».

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχῃ, καὶ κινδύνοις καθυποβάλλειν χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

ΡΘ΄,

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

« Μὴ λοξὰ βαίνειν », ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,
 « ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν ».
 Ὁ δ' εἶπε· « Μῆτερ, ἡ διδάσκαλος, πρώτη
 « ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ, βλέπων σε, ποιήσω ».

Ἀντίρρησην ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδασκαλίας ποιουμένους.

2, 1, memorat ex Athenæo ficus Rhodias; sed locus Suidæ ac Babrii ejus diligentiam effugit.

31, 32. Suidas: κρίμνον διὰ τοῦ ι, ἡ κριθή· καὶ Βάβριος· « Ἐγὼ δὲ . . . τρώγω ». Conf. v. 9.

In affabulatione A, καθυποβάλλαι. Passim scripturæ compendia legendis recte vocabulorum finibus obstant. Oracula Sibyllina 5, 192: Καὶ κοπετὸν ὄψονται, ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαν. Videtur e compendio non nitido erutum fuisse ἔχου-

vebat ficum Camiræam, quum supervenit homo alius aliud quid ablaturus.

Ac mures se intus abdiderunt.

Mus autem rusticus « Talia qui cœnas » inquit, « sis lætus
« atque dives, et opulentis ipse luxuriose utaris epulis, tanta
« hacce copia fruens non sine periculo. Ast ego tenuem non
« relinquam glebam, cujus sub tegmine hordeola comedo
« securus ».

Illa sunt ei dicenda, qui sub fictæ specie amicitiae, nos a vita tranquilla pravis consiliis vult seducere, ac fluxarum gratia voluptatum periculis subicere.

CIX.

CANCER ET MATER.

« Ne incedas obliquo gressu », dicebat cancro mater, « neque
« humenti devia saxo membra trahas ».

Qui contra : « Mater, sedula monitrix, prior incede recta,
« teque ego intuens, faciam pariter ».

Responsionem illis exhibet fabula, qui dant præcepta factorum contraria.

σαν, eruendum fuisse έχοντες. Oculos advertit versus e vicinia : Πεντάπολι, κλαῦσαι σε ποιεῖ μεγαλόσθενος ἀνήρ. Id scriptum est e conjectura, de qua legis editoris viri doct. notam. Lectio vetus editionum et codicum, Πενταπόλει

κλαύσει δὲ Σόης μεγαλόσθενος ἀνήρ. Absque novis libris nil mutarem. Nomen proprium Σόης non est inauditum. Fab. CIX. Conf. Coray. Fab. 295 ; Avianus Fab. 3.

1. Posset construi infinitivus cum

ΡΙ΄.

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Μέλλων ὀδεύειν τῆς κυνός τις ἐστώσης
εἶπεν· « Τί χάσκεις; πάνθ' ἔτοιμά σοι ποίει·
« μετ' ἐμοῦ γὰρ ἤξεις ». Ἡ δὲ κέρκον οὐραίης
ἄρασά φησι· « Πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις ».

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκευάστον πρὸς τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ ὄντα,
καὶ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὐκαιρος.

ΡΙΑ΄.

ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ.

Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,
τοὺς ἄλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,
τούτους πρίασθαι· φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. Τῆς δ' ὀδοῦ προκοπτούσης,
5 ὄλισθεν ἄκων εἷς τι ρεῖθρον ἐξαίφνης,

ἔλεγε. Malui orationem facere directam. Alludit ad hanc Fabulam Gregorius Naz. t. 2, p. 155, § 60 : Εἰ λοξὰ προσβαίνουσι καρκίνων γόνιοι, Πεῖραν λάθωσι μητρικῶν βαδισμάτων. Reperi in codice 1760 : εἰ λοξὰ μὴ βαίνουσι.

Fab. CX. In affabulatione quæ non nitide scripta est atque forsitan non integra, alterum πρὸς videtur esse comparativum. Sublatis altero πρὸς et καὶ, sententia esset magis perspicua. Et ad eam rationem latina institui.

CX.

CANIS ET DOMINUS.

Iter qui meditabatur aliquis adstanti caniculæ, « Quid hias »? dixit; « cuncta tibi face parata sint. Mecum etenim venies ».

Quæ caudam levans, « Cuncta » inquit, « mea mihi sunt parata. Tu vero moraris ».

In hominem imparatum, qui alterum jam strenue paratum ad iter capessendum incitat, opportuna narratio.

CXI.

ASINUS SALEM GESTANS.

Propola quidam asinum qui possidebat, audito maris ad litus vilem esse salis annonam, salem voluit emere, onustumque strenue animal deducebat domum.

Itione autem procedente, invitus in profluentem delapsus

Fab. CXI. Conf. Coray. Fab. 254, p. 166, 167, 388.

1. A, μικρός ἔμπορος. Sumsi e fabula collata compositum μικρέμπορος, quum divisa vocabula metrum non posset capere.

3. A, φορτίσας. Rescripsi φορτίσας,

iotacismo ductus. In Epigrammate Anecdotorum Paris. 4, p. 386, Σκέψαι Νάρκισσον καὶ μηκέτι γαῦρα φρονήσης· Τοῦθ' ὑπεριφανίης ἄνθος ἔφυσεν ἔρωσ, mirror non rescriptum fuisse ὑπερηφανίης. Sed sunt alia majora in illo epigrammate menda, quæ non tango.

καὶ συντακέντων τῶν ἀλῶν ἐλαφρύνθη·
 ῥάων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
 εἰς τὴν μεσόγειον. Τοὺς ἄλας δὲ πωλήσας,
 πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἤγε, καὶ πλείω
 10 ἐπενετίθει τὸν φόρτον. Ὡς δὲ μοχθήσας
 διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὐπὲρ ἦν πεσῶν πρῶην,
 ἐκῶν κατέπεσε· καὶ, πάλιν ἄλας συντήξας,
 γαύρωσ ἀνέστη κοῦφος ὡς τι κερδήσας.
 Ὁ δ' ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους
 15 σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
 ἐκ τῆς θαλάσσης, τοὺς θ' ἄλας ἐμεμισήκει.
 Ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὡς προῆλθε τῷ ρείθρῳ,
 ἐκῶν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
 διαβραχέντων, πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
 20 βάρους δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
 Πολλάκις ἐν οἷς τις νῆτύχησε καὶ πταίει.

ΡΙΒ΄.

ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. Ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήσας
 τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
 ὥρυσσεν ἐστῶς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,

9. A, ἐπετίθει. Rescripsi ἐπενετίθει, propter metrum.

12. A, πάλιν ὄλους τήξας. Visum est

pro ὄλους, scribere ἄλας, et, quum de-
 esset syllaba, συντήξας pro simplici τή-
 ξας. Cogitabam et de rescribendo, πάλιν

est asinus repente, liquefactisque salibus, onere fuit levatus suo. Jamque reffectus animi surrexit, ac sine labore in continentem evasit ripam.

Divenditis salibus, mercator rursus duxit asinum, sarcinas illi impositurus, imposuitque graviores.

Quum vero, fessus labore, rivum auritulus transiret eundem in quo ceciderat nuper, procubuit sponte; ac, rursus liquefactis salibus, gestiens corpus tollit vado levisque, ut qui lucrum fecerat.

Ast homo technam comminiscitur. Plurimas spongias postremo tempore a maris litore advexit, jam pertæsus sales.

Asinus vero astute, ut per fluentes processit aquas, volens procubuit; quum, spongiis repente madefactis, totum intumuit onus, pondusque duplex dorso ferens abiit bestia.

Ubi quis rem bene gesserat sæpius, ibi impingit male.

CXII.

MUS ET TAURUS.

Mus momordit taurum; et taurus dolore percitus murem insectabatur, qui tempore imum subiit foramen.

Ast ille stans fodire cœpit cornibus parietes, quamdiu dum,

ἄλας ὄλους τήξας, sed displicebat enormis iste pes quintus, cujus exemplum delevi Fab. 104, 7.

13. A, γὰῦρος. Spondæum feci, scripto γὰῦρος.

Fab. CXII. 2. Conf. Fab. 108, 22.

- ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
 5 παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. Ἔνθεν δ' ἐκκύψας
 ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει.
 Ὁ δ' ἐξαναστάς οὐκ ἔχων ὁ ποιήσει,
 διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρυῖξας·
 « Οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατὸς ἔσθ', ὅπου μᾶλλον
 10 « τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει ».

ΡΙΓ'.

ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δειλῆς,
 κνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
 Ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· « Πῶς σπεύδεις
 « τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν »;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἀσφαλῆς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικία.

5. Conf. Fab. 108, 24.

8. Conf. Fab. 108, 23.

9. Menelaus in Sophocles Ajace 1066.

Ἄλλ' ἄνδρα χρὴ, κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 Δοκεῖν πεσεῖν ἂν κὰν ἀπὸ σμικροῦ
 κακοῦ.

fractus labore, flexis prope ostiolum genibus, somno succubuit.

Inde caput proferens mus adrepat, ac, rursus impacto dente, aufugit.

Exsurgens autem taurus, nec habens quid faciat, hærebat animi dubius.

Cui mus cum susurro : « Non qui est corpore vastus semper est potens, quum magis quod est parvum et humile « valeat ».

CXIII.

OPILIO ET CANIS.

Intus septa quidam vesperi congregans oves, fulvum una lupum erat inclusurus. Quo conspecto canis pastori « Quo- modo festinas » dixit, « oves servare, qui istum ad nos « intromittis »?

Ostendit fabula non tuta esse improborum contubernia.

Fab. CXIII. Conf. Coray. Fab. 271.
2. A, κνακόν λύκον. Quem vocat τὸν κνακίαν Fabula 123. Sed hic κνηκίαν

scribam e Suida; nuncque κνηκόν corrigens, mihi visus sum dialectum Babrii restituere.

ΡΙΑ΄.

ΛΥΧΝΟΣ.

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἐσπέρης ἠΰχει
 πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἑωσφόρου κρείσσων
 λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
 Ἄνεμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσθέσθη
 5 πνοῇ ῥαπισθείς. Ἐκ δὲ δευτέρης ἄπτων
 εἶπέν τις αὐτῷ· « Βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·
 « τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει ».

Ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.

Conf. Coray. Fab. 239; Knoch. Fr. 47.

1. De metaphora verbi μεθύω in sensu plenitudinis monui ad Theophylactum Simoc. p. 218. Antiphilus de torrente Anth. 9, 277 : μεθύεις ὄμβροισι. Ibi Jacobs. Philippus Anth. 6, 38 : κώπην ἄλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι, Suida interpretante μεθύουσαν, πεπληρωμένην.

2. Scilicet κρείσσων πρὸς τὸ λάμπειν. Atque erit λάμπειν transitive sumendum. Eodem sensu in Epigrammate Antipatri Anth. 6, 249, lampas, λάμψω, αἶτ, φέγγος ἀκουσίθεον.

4. Fabula collata : ἀνέμου δὲ συρρέουσantos. Quod ex altera recensione desumptum videtur ; inventum enim συρί-

santos prosarium fabulatorem vix puto mutare voluisse.

5. A, ῥαπισθείς, et in margine, ex conjectura, ut videtur, ῥιπισθείς. Hæc lectio est quidem aptissima sententiæ, sed repugnat metro. Bacchius ῥαπισθείς pes est nunc necessarius, ut apud Anacreontem, Χαλεπῶς Ἔρωσ ῥαπίζων. Quem versum in editione mihi nuper cognita ita emendatum, si diis placet, reperi : χαλεπῶς ὁ Ἔρωσ βάζων. Sed ῥιπισθείς molossus est, qui secundum pedem spondaeo læderet. Quantitatis pro specimine sit Epigramma Lucillii Anth. 11, 101 : Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἄρτεμιδώραν τὴν λεπτήν, ἐκ τοῦ δόματός

CXIV.

LUCERNA.

Lucerna affatim plena oleo vesperi gloriabatur coram adstantibus, se lucifero fulgentiorem esse, cunctis quæ mitteret lucem splendidissimam.

Sed ventus sibilavit, subitoque fuit exstincta, flabello flatus ventilata.

Quam rursus accendens aliquis, « Debilis » ait, « lucernæ « spiritus erat. Astrorum vero lux non emoritur ».

Docet nos fabula nobis non insolescendum esse rebus vitæ prosperis, bene qui noverimus nihil esse stabile.

ἐξέβαλεν. Vertit Grotius : « In somno sufflans Demetrius Artemidoram, Ejecit (tenuis tam fuit illa) domo ». Alia est sententia, scilicet Artemidoræ dormienti Demetrium quum flabello ventum faceret, eam gracilissimam e tecto ejecisse. Est δῶμα, tectum, quod ostendi p. 16. Dormiebant præ calore nimio in tectis ædium planis, quod et nunc in regionibus orientis solitum.

5. Fabula collata, ἐκ δευτέρου qua formula Babrius est usus Proœmio altero v. 16, ante F. 108. Dixit nunc ἐκ δευτέρης hiatus vitandi causa.

Affabulationis verbum φυσιοῦσθαι restituere Auratus conabatur versui Sibyllæ corrupto Proœm. 59 : Ἄνθρωποι,

τί μάτην ὑψοῦμενοι ἐκριζοῦσθε. Proponebat ὑψοῦμενοι ἐκφυσιοῦσθε, quod a verbo corrupto immane quantum discrepat. Editoris monitum est hocce : « Opsopæus e conjectura an typographorum vitio, ἐκριζοῦσθε ». Struvius, quod disco ex Didotiano Thesauro, ἐκριζοῦσθε pro ἐκροίζοσθε legendum notavit, et sic jam editum in Theophilo et Castalione. Sed quo sensu? Interpretes latini sententiam sequuntur, non ipsum vocabulum. Opsopæus verum vidit. Est ἐκροίζοσθε aptissimum : « quid perstrepitis, cum strepitu inceditis, allatratis superbe ac fastose »? et similia alia. Nota editoris Theophili p. 336 Maranianæ memorat ex Gallæo ἐκροίζεσθε, quod et bonum est.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ΠΙΕ΄.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

Νωθῆς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις
 λάροις τε καὶ κήύξιν εἶπεν ἀγρώσταις·
 « Κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι »!
 Τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα·
 5 « Πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῶ δώσεις,
 « ὅστις σ' ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω »;
 « Τὰ τῆς Ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω »·
 « Τοιγὰρ διδάξω », φησὶν. Ἰπτίην δ' ἄρας
 ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ρίψας,
 10 ἤραξεν αὐτῆς οὐλον ὄστρακον νώτων.
 Ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα· « Σὺν δίκῃ θνήσκω·

Conf. Coray. Fab. 61, p. 37, 312;
 Milleriana Fab. 75; Knoch. Fr. 30;
 Avianus Fab. 2; Phædrus Fab. 2, 6.

1. Α, λιμνάσιν, cum lectione margi-
 nali λιμναίαις. Præ tuli lectionem poeti-
 cam magis. Et serius didici alteram
 esse conjecturalem.

2. Suidas : λάρος, ὄρνειον ἀρπακτικὸν
 καὶ ἀδηφάγον. Idem : κήυξ, εἶδος ἰέρακος.

5. Est χέλυμνα vocabulum mihi non
 aliunde notum, diminutiva, ut videtur,
 forma nominis χελώνη, χέλυς.

7. Avianus : « Pennatis avibus quon-
 dam testudo loquuta est, Si quis eam
 volucrum constituisset humi, Protinus

e rubris conchas proferret arenis, Quis
 pretium nitido cortice bacca daret ».
 Versus secundus non potest intelligi.
 Est in codicibus *volucris volucrum*,
custinuisset custituisset destituisset,
humo. Propono : « Si quis eam volu-
 crum sustinuisset humo, Protinus... »
 videlicet : ex humo sustinuisset in al-
 tum aera.

8. Fabula Milleriana : ὁ δὲ ἐκκακήσας
 ἤρεν αὐτήν. Sed non potuit Aquila ἐκκα-
 κεῖν. Præferenda varians lectio ἐκκακί-
 σας, videlicet testudinem vituperans.
 Permutatio solita vocalium η et ι. Sic
 confusa ἀχθήσας ἀχθίσας F. 8, 1; φορτή-

CXV.

TESTUDO ET AQUILA.

Tarda testudo palustribus quondam mergis, fulicisque, et cerylis dixit silvestribus : « Me etiam quoque utinam aliquis « volucrem constituerit » !

Cui forte aquila talia loquuta est : « Quantam, testula, « mercedem aquilæ dabis mihi, quæ te levem faciam ac su- « blimem » ?

« Cuncta Erythræi Maris dona donabo tibi ».

« Igitur te docebo », ait.

Ac tollens supinam, abscondit nubibus, unde in scopulum illam dejiciens præcipitem, totum contudit dorsi corticem.

Tum testudo expirans animam « Merito morior », ait.

σας φορτίσας F. 111, 3. Poeta in Anecdosis Paris. t. 4, p. 17, 341 : Ἴσοκράτης ὠρίσει ῥώμην καὶ φρένας· Θουκυδίδης ἔμιξεν ὄπλα καὶ λόγους. Coniunctio Ἴσοκρ. χώρησε. Mox : Ἀλκιβιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς μέγας, Ἄμφω τέλειοι· Φωκίων κρηπίς λόγων. Legendum videtur, κοπίς λόγων. Notum est Demosthenis dictum apud Plut. Dem. 16, qui, quum ipsi responsurus surgeret Phocio, dicere fuit solitus : ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς ἀνίσταται. Ibi Wytttenbachius; qui ait iambum effigere hæc verba, vel ita ut leguntur, vel transpositione : hoc verum, illud non. Idem anonymus poeta : ἀλλ' Ἀχιλ-

λεὺς καὶ πλέον Δεινὸς θεωρεῖν τῶν ὄλων καὶ τὰς φύσεις, Κίνησιν ἄστρον καὶ φθορὰν διὰ ἔρος. Proponit recte Cramer vir d. legendum φορὰν δι' ἄερος. In apographo meo, quod raptim scripsi nec ad codicem exegi, reperio φθορὰς δι' ἄερος, quod corrigebam φορὰς. . . . Nomina φθορὰ φορὰ sunt confusa passim.

10. Ignatiana fabula : Ἐρῆψε πέτραις καὶ θλάσεν. Reperi in codice : ἤραξε πέτρα.

11. Ἐκψύχουσα) Quo verbo utitur Planudes Boethii versus de Nerone convertens p. 21 : « Matris effuso maduit cruore, Corpus et visu gelidum perer-

« τί γὰρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἢ πτερῶν χρεῖα,
 « τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούση » ;

ΡΙΖ'.

ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΜΟΙΧΟΣ.

Νυκτὸς μεσοῦσης ἦδε παῖς τις εὐφώνως.
 Γυνή δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα
 θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα
 λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
 5 τὸν ἄνδρ' ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
 κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ, θύρης ἔξω
 ἐλθοῦσ', ἐποίηε τὴν προθυμίην πλήρη.
 Ὠνήρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης·
 ζητῶν ὅπου 'στί, κοῦκ ἰδὼν δόμων εἶσω,
 10 μηδὲν χανὼν τε, καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον,
 καὶ τῇ συνεύνω φησί· « Μηδὲν ἐκπλήσσου,
 « τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὔδειν »·

rans Ora non tinxit lacrymis...» Μητρὸς
 αὐτῆς βρούσαντι λύθρω διάνθη· Πτώμα τῆς
 ἐκψύξαν ὄρων, ὀπωπᾶς Δακρύοις οὐ βάν-
 τισεν... Conjecit editor τῆσδ' pro τῆς,
 citra necessitatem. Est τῆς pro ταύτης,
 melius pro ἧς.

13. Avianus : « Tum quoque subli-
 mis, quum jam moreretur, in auras In-

gemuit votis hæc licuisse suis, Atque
 ait : Exosæ post hæc documenta quietis
 Non sine supremo magna labore peti. »
 Aliter distinguere placet : « Atque ait,
 exosæ post hæc documenta quietis,
 « Non sine... ». Scilicet, post tam
 manifesta documenta magni pretii quo
 esset habenda ea quam male oderat

« Quid enim nubium opus, quidve alarum mihi, quæ humi
« quoque ægre progredior »?

CXVI.

MARITUS ET MOECHUS.

Canebat nocte media juvenculus quidam voce canora. Quem
ut audiit mulier, e lectulo exsilit prospicitque de fenestra.

Tum, conspecto juvene cujus faciem formosissimam lunæ
jubar splendidæ collustrabat, virum linquens vinctum somno,
e conclavi descendit, et, progressa foras, libidinem explevit.

Ast maritus repente surrexit, quærensque uxorem ubi sit
loci, nec eam intus videns, ore muto et ipse eamdem carpsit
viam. Ac conjugii « Ne conturbator » ait; « sed puero per-
« suadeas domum ut ingrediatur nostram dormiturus ».

quies, dixit, serius sapiens, « Non sine...

13. Post hunc versum lacuna est, cum notula : λείπει. Deest scilicet affabulatio.

Fab. CXVI. Non reperio fabulam similem. Similis obscœnitatis narrationem verbis, ut solet, curiose elaboratis extendit Apuleius *Metam.* l. 9, p. 195.

7. A, τῆι προθυμίηι πληρη. Scripsi τῆν προθυμίην. Sæpe iota adscriptum et litteræ ν, ζ, permutantur. Oracula Sibyllina de Nerone 5, 29 : Δεινὸς ὄφις, φυσῶν πόλεμον βαρὺν, ὃς ποτε χεῖρας Ἰῆς γενεῆς τανύσας ὀλέσει. Propono ἧ γενεῆ, vel ἦν γενεῆν, quod capiendum de fratre.

12. A, πείσεν. Vide ad F. 106, 30.

- ὄν καὶ λαβὼν παρῆγεν. Εἶτα κάκεινος,
 ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, τῆδ' ἐρῶθύμει.
 15 Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
 κακὸν ἐπιχαίρειν ὅταν ἔχη τις ἐκτίσαι.

ΡΙΖ'.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

- Νεὼς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
 ἰδὼν τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
 ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
 πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
 5 Καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
 πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἐσμός ἦλθε μυρμῆκων,
 σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν.
 Ἰφ' ἐνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
 Ἐρμῆς δ' ἐπιστάς, τῷ τε ραβδίῳ παίων·
 10 « Εἶτ' οὐκ ἀνέξῃ » φησί, « τοὺς θεοὺς εἶναι
 « ὑμῶν δικαστάς, οἷος εἶ σὺ μυρμῆκων »;

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοῦς

14. A, τῆιδ' ἐραιθύμει, et accuratius τῆδ' ἐρῶθύμει. Interpretatio est difficilior. Esse mihi videtur κάκεινος de marito intelligendum, qui, ut ipse ab uxore veniam nefandæ libidinis acciperet, illi

se facilem adulterii lentumque testem præbuerit. Cepi ἄμφω θελόντων de uxore et amasio extemporali. Est δρᾶν τι veracunde dictum. Eumathius Hysm. 4, p. 141 : καὶ τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἐρωτικώτε-

Quem et prehensum manu deduxit. Dein ille etiam, quum ambo vellent facere aliquid, in uxorcula lentus patiensque fuit.

Res ita peracta fuit.

Fabulae autem hæc est significatio, hominem lætari qui malum queat malo rependere.

CXVII.

HOMO ET MERCURIUS.

Nave quondam ipsis demersa cum vectoribus, spectator quidam deos arguebat æquos non esse iudices: uno si quidem impio ratem ingresso, innocentes plurimos una cum illo interirent.

Quæ dum loqueretur, simul, ut fert casus, multarum ad ipsum accessit agmen formicarum, paleolas properantium rodere triticeas.

De quibus una quum momordisset illum, plurimas pede proculcavit.

Tum adstans Mercurius, et hominem virgula feriens, « Dein-
« ceps non patieris » inquit, « deos esse vestrum iudices, qua-
« lem te præbes formicarum »?

Docet nos narratio, non esse culpandum incomprehen-

ρον. Quem conferat lector et p. 150, 241.

16. A, ἐκτίσαι. Intelligo κακὸν ἐκτίσαι, in sensu malum pro malo reddendi, quod non est sine exemplo dictum.

Fab. CXVII. Conf. Coray. Fab. 364, p. 237, 410; Knochius Fab. 6.

5. A, λέγοντες. Fabula collata recte λέγοντος.

7. Suidas: ἄχλαι, λεπτὰ ἄχυρα.

9. A, Ἑρμῆς τ' ἐπιστάς. Sumsi δ' ex fabula collata. Sic permutatæ literæ τ' δ' Fab. 108, 24.

ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κὰν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδευ-
τοις δοκοῖεν εἶναι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

ΡΙΗ'.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΣΥΝΟΙΚΟΥΣΑ.

Ξουθὴ χελιδῶν, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ἠϋθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὄπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·
κάκει νεοσσῶν ἐπτὰ γίνεται μήτηρ,
5 οὐπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
Ὄφις δὲ τούτους ἐρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἐξῆς ἔφαγεν. Ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἐπεθρήνει,
« Οἴμοι » λέγουσα, « τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης!
10 « ὄπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
« ἔνθεν χελιδῶν ἠδικημένη φεύγει ».

Κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος, βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν
πράττειν, καὶ τούτοις ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις μηδεμίαν ἀνά-
ληψιν παρεχομένων.

In affabulatione δοκεῖεν. Orationem
esse hominis christiani monstrat id no-
men οἰκονομία.

Fab. CXVIII. Conf Coray. Fab. 286,
p. 187, 398.

10. A, θέμις τε. Scripto τῶν potuit

bilia dei circa homines consilia, licet injusta ignaris esse videantur.

CXVIII.

HIRUNDO JUDICUM CONTUBERNALIS.

Vaga hirundo, hominum vicina, vere novo nidum disponebat in pariete domus; quæ domus seniorum erat judicum.

Atque ibi pullorum fit mater septenorum.

Quos, flavescens nondum pinnulis florentes, adrepens anguis e latebra cœpit vesci singulos ex ordine.

Ast misella natorum immatura deflebat fata, « Hei mihi »! dicens: « heu fatum triste meum! Ubi enim vigent leges hominumque jura, illinc hirundo injuriam passa fugit ».

In iudices narratio, qui quum reis queant insontibus opitulari, illis contra fas oppressis a potentioribus nil præbent auxilii.

versus constitui, sed quam debiliter! Poetice magis scripsi, et verissime etiam, ni fallor, θέμιστες.

In affabulatione A, τούτους... ἀδικουμένους. Permutatio est solita finium, propter compendia.

ΡΙΘ'.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΡΜΟΥ.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης·
 σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέραν θύων,
 ἔπρασσε φαύλως. Τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη·
 χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
 5 Χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
 ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· « Ἑρμεία,
 « σκαιοὺς τις εἶ, καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
 « ὅς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφελεῖς ἡμᾶς,
 « ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἡμείψω.
 10 « Τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ἤδειν ».
 Καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
 βουλόμενος ἡμᾶς νοθετεῖν πρὸς ἀλλήλους·
 πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
 ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφελῆθείης.

Conf. Coray. Fabula 128, p. 70, 71, '330.

6. Eadem forma Ἑρμεία Fab. 48, 3.

8. A, ὠφελεῖς· quod et propter sequens ἡμείψω, mutavi.

10. A, κενήν. Metrum scribere suasit

CXIX.

STATUA MERCURII.

Ligneum homo quidam habebat Mercurium : erat autem opifex.

Cui quum libaret quotidie et sacra faceret, erat ipsi domi mala res. Irascebaturque deo, et arreptum crure afflixit humi.

Tum e disrupto capite effluxit aurum, quod colligens homo sic est fatus : « Mercuri, perversus es deus et ingratus adversus
« amicos, qui adorantes nos nullo afficiebas beneficio, at
« bona plurima contumeliosis rependisti. Istam erga te novam
« ignorabam pietatem ».

Deos etiam Æsopus implicat fabulis, monere nos volens de mutuis officiis. Stolidum si coles hominem, nihil lucraberis; quem si tractabis injuriosius, inde percipies lucrum.

καὶνήν, quo et sententia valde juvatur. Ejus permutationis exempla vide in Xenophontea Critiæ oratione Hell. 2, 3, 17; in Notit. Mann. t. 6, p. 313; in Anecd-

tis græcis t. 2, p. 321, t. 5, p. 71, 112.

12. Suspitor hic excidisse versum, quo sensus verborum πρὸς ἀλλήλους fiebat explicatior.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΡΚ'.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,
 ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,
 εἰς γῆν παρελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις,
 ἰατρὸς εἶναι φαρμάκων ἐπιστήμων,
 5 οἶων τάχ' οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων
 ὃς Ὀλυμπον οἰκεῖ, καὶ θεοὺς ἰατρεύει·
 « Καὶ πῶς » ἀλώπηξ εἶπεν, « ἄλλον ἰήσῃ,
 « ὃς σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σφῆζει »;

Πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδέυτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον.

Conf. Coray. Fab. 135, 300, p. 77, 196, 401; Knochii fragm. 52; Avianus Fab. 6.

1. Suidas : τέλματα, τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. — Ionico σκιῇ usus est et F. 79, 3, 4. Inde rescribatur σκιῆν pro σκιάν, quod imprudens reliqui F. 43, 3; ut nonnulla id genus alia.

2. A, εὐρίπποις.

5. Suidas : Παιήνοος, ἰατροῦ τῶν θεῶν. De quo deo Heyn. ad Il. 5, 401.

7. Corayus in fabula metrica p. 402 : Καὶ πῶς, φησὶν ἀλώπηξ, τοὺς ἄλλους σώσεις, Σαυτὸν χωλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων; Sic putat vir optimus ἀρχαῖον στίχον restituisse. Scribendum fuit, numero po-

CXX.

RANA MEDICA.

Limi incola, quæ gaudet umbra, et effossas vivit prope lacunas, rana in terram progressa, cunctis aiebat animantibus esse medica remediorum peritissima, qualia forsitan noverit nemo, ne Pæon quidem ipse, qui Olymnum habitat et facit medicinam deis.

« Et quo alios sanabis modo », vulpes inquit, « quæ ipsi tibi « adeo claudæ non mederis » ?

In hominem indoctum et ignarum qui alios docere profitetur.

litico, quod exstat in Matthiæ Miscell. t. 1, p. 47 : Καὶ πῶς δὲ, φ. ἀλ., ἄλλους σ., Σαυτὸν δὲ χ. ὁ. μὴ θεραπεύων; Inveni in cod. 1696 A : Σαυτὸν δὲ χ. ὄντα μὴ θεραπεύεις; Nam μηδαμῶς quod ibi exstat, pro μὴ, lapsus est calami. Corayanæ versus est primus : Ὅντος δὲ ποτε βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ· quem meliorem exhibet

codex : Ὁ τῷ πηλῷ δὲ συζῶν βάτραχος οὕτως. Est ejus fabulæ alia recensio politica in eodem codice : Βάτραχος ἡὔχει πᾶσιν ἐν ζώοις ἔχειν Ἰλύϊ συζῶν φαρμάκων γνῶσιν ἔχει (male repetito verbo lapsu calami; forsitan ὀλην), Ὡς ἰατρὸς ἄριστος. Ἀλώπηξ δ' ἔφη· Καὶ πῶς σεαυτὸν οὐκ ἰᾷ τὸν χολόπου;

ΡΚΑ'.

ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.

Ὄρνις ποτ' ἠσθένησε. Τῇ δὲ προσκύψας
 αἴλουρος εἶπε· « Πῶς ἔχεις; τίνων χρήζεις;
 « Ἐγὼ παρέξω σοι πάντα· μόνον σῶζου ».
 Ἡ δ' « Ἐὰν ἀπέλθῃς », εἶπεν, « οὐκ ἀποθνήσκω ».

Πρὸς τοὺς πονηρᾶ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ
 λόγος εὐκαιρος.

ΡΚΒ'.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει·

Fab. CXXI. Conf. Coray. Fab. 152,
 p. 92, 347; Plutarch. Frat. am. 19; Phæ-
 drus 6, F. 18.

1. Α, προκύψας. Mutata præpositione,
 feci molossum. Est et προκύψας in fa-

bula collata: Ὄρνις δὲ ποτε κατακλιθεὶς
 ἠβρώσται, εἰς ὃν αἴλουρος προκύψας ἔφη
 ταῦτα. Sed nil interest quo modo parti-
 cipium scribatur, quum sint syllabæ
 numeratæ tantum. Aliud exemplum

CXXI.

GALLINA ET FELIS.

Gallina quondam morbo languebat.

Cui propior accedens felis « Quomodo habes »^p inquit. « Quare tibi fit opus? Cuncta præbebo tibi. Tantum salva fias ».

Ast illa « Si abieris » ait, « jam non morior ».

In eos qui, mala indole præditi, benignam præferunt mentem, narratio est opportuna.

CXXII.

ASINUS ET LUPUS.

Qui claudus erat ob calcatum surculum, asinus restiterat.

præbuit mihi fabula quam ineditam reperi inter Ignatianas codicis 2991 A: Ἐπη προκούψας τοῦ Λυκόφρονος λύκος ἄττει πρὸς ὄρνιν ταῦτα τοῦ φράσαι χάριν· Ἡ δ' αὖ, μαθητὴν ὡς εἶδε κεχηνότα, τείνει πτεροῖσι πρὸς φυγὴν ἠπειγμένη. Non dis-

pliceret προκούψας, lupus videlicet eruditior, qui in legendo Lycophrone profecerat; « un loup quelque peu clerc », ut ait Fontanius.

Fab. CXXII. Conf. Coray. Fab. 259, p. 170, 171, 390; Knochii fragm 25.

- λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
 ὄλεθρον, οὕτως εἶπεν· « Ὡ λύκε, θνήσκω,
 « μέλλω δ' ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
 5 « Σὺ μᾶλλον ἢ γύψ, ἢ κόραξ, με δειπνήσεις.
 « Χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
 « ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσας,
 « ὡς μου κατέλθη πνεῦμ' ἀναλγές εἰς ἄδου ».
 Κάκεινος εἰπὼν, « Χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης »,
 10 ὁδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξήρει.
 Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
 τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
 ῥῖνας, μέτωπα, γομφίους τ' ἀλοιήσας.
 « Οἴμοι »! λύκος « τὰδ' » εἶπε, « σὺν δίκῃ πάσχω.
 15 « Τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
 « μαθὼν ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲν, ἢ μαγειρεύειν »;

Ὅτι οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες,
 εἰκότως δυστυχοῦντες, βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι.

5. A, δειπνήσει. Bona quidem temporis forma, scilicet ab δειπνήσομαι, sed terminatio non illius scriptoris. Poterit scribi δειπνήση, facillima correctione, propter iotacismum. In Theodoro Hyrt.

Ep. 36 scriptum est δίψει, superaddito η' et Ep. 77, δίψη, superaddito ει· electione libera. Malui tamen corrigere δειπνήσεις, quum futuro activo passim usus sit Babrius, v. c. F. 16, 4; 95, 7; 107, 1; 108, 4.

Lupum vero conspiciens proximum ac manifestam reformidans necem, sic est loquutus : « Lupe, morior, jamjamque « expirabo animam. Te quod habeam obvium, gaudeo. Tu « potius quam vultur, quam corvus meas cœnabis carnes. Ast « mihi officium præsta non damnosum tibi, idque leve, meo « scilicet ex pede extrahens spinam, qui possit spiritus absque « dolore ad Ditis domum descendere ».

Et ille « Hoc tibi officium non invideo » dicens, tepidum summis dentibus surculum evellebat.

Tunc asinus, jam cruciatibus et omni liberatus dolore, hiscentem ferum calce verberat, ac nares extundit frontemque molaresque, et se proripit fuga. « Hei mihi! Talia » lupus ait, « merito patior. Quid enim claudis cœpi modo facere medicinam, qui nullam ab initio didicerim artem præter coquinariam ».

Quod illi, qui res ad se nullo modo pertinentes aggrediuntur, merito careant successu, damnumque sibi creent.

7. A, ἀκανθα.

11. A, καὶ ἀναιδείης. Sumsi meliorem lectionem Suidæ in Κνηχίας, ὁ λύκος· Βάβριος ἐν τοῖς μυθικοῖς· Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης, Τὸν κνηχίαν χά-

σκοντα λακτίσας φεύγει. Lectio codicis sensu caret. Adde n. ad Fab. 95, 70.

12. A, κναχίαν χ. λακτήσας. Suidam sum sequutus. Confer Fabula 113, n. 2; 115, n. 8.

ΡΚΓ'.

ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

- Ὄρνιθος ἀγαθῆς ὠὰ χρυσᾶ τικτούσης,
 θησαυρὸν ὧεθ' ὁ δεσπότης ἐνευρήσειν
 ἐν τῆσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα·
 κάκτεινε ταύτην, ἀθρόον μέλλων λήψειν.
 5 Εὐρὼν δ' ὅμοια τάνδον ὀρνέοις ἄλλοις,
 ὧμωζε πολλὸν, ἐλπίδων ἀτευκτήςσας·
 πλείονος ἔρωσ γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

Conf. Coray. Fab. 136, p. 77, 335;
 Avianus F. 33.

4. Corrigendum videtur λαθεῖν μέλλων.
 Nam mirabilis forma futuri λήψειν in
 auctore bonæ ætatis ac castigatissimo,
 quique F. 67, 5; 94, 9, usus est meliore

λήψομαι. Potuit μέλλων λήψειν a librario
 male reponi, cui displicebat aoristus
 λαθεῖν cum verbo μέλλων. Joannes Mo-
 nachus Vita Barlaami Anecd. Gr. p. 178,
 10, μέλλουσιν ἀπολαθεῖν, variante codice
 1128 μέλλ. ἀπολαμβάνειν. Christodorus

CXXIII.

GALLINA OVA PARIENS AUREA.

Bona quum gallina ova pareret aurea, thesaurum putavit dominus reperturum se in ejus visceribus amplissimum, eamque jugulavit, paratæ auri copiæ manum injecturus.

Ast intimum ceteris avibus ventrem similem cernens, ingemiscebat valde, spe excidens sua. Habendi etenim plura cupido, præsentibus illum privavit bonis.

11 : ἔμελλε δὲ μαινομένη χεὶρ Ἄνερος ἀντιβίοιο κατὰ χροὸς ἄορ ἐλάσσει. Planudis est mala lectio ἐλάσσειν. Euripides Rheso 657 : τι μέλλετε ... σῶσαι βίον; Inutilis est conjectura Elmsleyi σῶζειν. Vide ibi Vater., collato Matthiæo ad Orest. 534, Androm. 408; Schwebel. ad Ones. p. 53.

Sanissima est Sententia Singularium 310 : Μενεΐ δ' ἐκάστῳ τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν. — Inter quærendum versum Rhesi offendi ad Scholium v. 813 : βρίζαι τὸ μετὰ βορᾶς κοιμηθῆναι· imo μετὰ βοράν. 6. Suidas : ἀτευκτῶ, γενικῆ· ἀποτυγχάνω.

ΒΑΒΡΙΟΥ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
 ὄνος τις οὐκ εὐμοῖρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
 ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανουργοῖσιν
 πείνης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην.

Conf. Coray. F. 241; Knoch. Fragm. 43; Phædrus 4, 1. — Desumta hæc est fabula ex Tzetæ Chiliadibus 13, 257, qui ipsa servavit poetæ verba: Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὡσπερ Βαβρίας γράφει, Ἐν μυθιάμβοις τοῖς χλωῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω, ... Εἰς ὄνον θέντες εἰδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας Τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες... Ἀκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χλωῶν ἰάμβων « Γάλλοις... »

3, 4, debentur Natali Comiti Mythol. 1. 9, c. 5 de Rhea, p. 968, qui fontem unde hauserit non indicavit. Tzetzes

post versum secundum : Εἶτα παρελθὼν καὶ κατωτέρω λέγει· « Οὔτοι δὲ... »

3. Comes, ὅστις φέρη. Sic et Knoch. post Bentleyum Diss. de Æsopo § 7; Tyrwhitt. p. 54. Scripsi φέροι cum Corayo, Schneidero; Levisio Mus. Philol. t. 1, p. 303. Citat Knochius φέρει Neveleti, malam lectionem. Vulgo πανουργοῖσι.

4. Comes : πείνης σάκος δίψης τε καὶ κακῆς τέχνης. Nec est σάκος mendum tygorum, quod statim putabam; vertit enim latine : « Scutum ut ferat famisitisque mendicis His et dolosis, artis et malæ vasa ». Neveleto placuit σάκος.

BABRII

FRAGMENTA.

GALLI ET ASINUS.

Gallis circumforaneis fuit in rem communem venundatus asinus, non felix, ast infortunatissimus, qui mendicabulis istis veteratoriis bajularet famis sitisque remedium, artis et malæ instrumenta.

Certatim scripserunt alii : πείνης ἄκος . . . κακὴν τέχνην. Est ἄκος certum; F. 94, 4 : πόνων ἄκος. Κακῆς τέχνης vix probabile est, quum non pateat quid velit ἄκος κακῆς τέχνης. Comes convertit liberius, « artis et malæ vasa »; liberius quidem, sed forsàn recte. Potest enim κακὴν τέχνην significare artis malæ instrumenta, tympana et cymbala, cultros, flagra talis ovium tessellata tæniisque lanosis fimbriata, libellos canticorum, tabellas pictas, ceteraque scruta ac superstitionum crepundia, et deæ simu-

lacrum. Nam id erat in sarcinis impuræ factionis præcipuum, ac « deæ gerulus » Apuleio dictus est gallorum asinus ob tale ministerium Met. 8, p. 173. Atque inde mihi fere videbatur reddi posse κακὴν τέχνην per « vile deæ simulacrum »; quum sumatur non semel τέχνη, πόνος, κάματος pro ipso artis opere, meminerimque Mercurii Scopæ dicentis de se in Epigrammate : εἰμὶ γὰρ τέχνη Σκόπα. Et ita reddidissem, nisi me retineret epithetum κακῆ de deformitate sic nude dictum.

5 Οὔτοι δὲ κύκλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κόμην
 περιόντες ἔλεγον πολλά. Τίς γὰρ ἀγροίκων
 οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
 Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
 ἀγνώ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; ***

A'.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίχτοιτε,
 οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

B'.

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβίζούσης.

Γ'.

Σοφῆς ἀράχνης ἰστὸν εὔρε κωλώτης,
 καὶ λεπτὸν ἐνέδῳ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου.

6. Tzetzes, Comes et Corayus : περι-
 ὄντες ἔλεγον, τίς. . . quarto pede mutilo.
 Bentleyus : περιόντες ἐλέγοντο· τίς. . .
 Quod non explicabat; nec explicabat,
 qui id repetebat Tyrwhittus. Eos se-
 quutus Knochius ἐλέγοντο videtur ce-
 pisse pro latino « dicebantur ». Sed quid
 inde fit lucri? Scripsi περιόντες ἔλεγον
 cum Dobræo Add. ad Plutum p. 135,
 cui paret Levisius; et inserui πολλά e
 conjectura, implendo versui. Corayus
 ἔλεγον, post Comitem, habebat pro « di-

cebant »; nam sequentia τίς. . . Ῥείης
 commatibus marginalibus sepivit dire-
 ctam velut orationem. Equidem ἔλεγον
 cepi pro « colligebant », et περιόντες pro
 περιτόντες, cujus scripturæ sunt exem-
 pla. Τοῦ ἔλεγον pro συνέλεγον signifi-
 catio est obvia. Suidas : λέγω, . . . καὶ τὸ
 συλλέγω.

7. In latinis sequutus sum quod ma-
 lim legere εἶδεν, pro οἶδεν. Quorum
 temporum tanta oculis et auribus pari-
 litas est, ut sæpissime permutentur.

Isti autem per omnes circum pagos vagantes plurima corradebant.

Quis enim paganorum non spectavit fœminea Attin albedine decorum, quo mutilatus vulnere? quis non primitias leguminum et frugum casto non dat lubens Rheæ tympano? ***

I.

Si vos enim, arbores, manubria cuncta non gigneretis, domi securim non haberet agricola.

II.

Hirundinem illam quum audiisset tenui zinzilulantem modulo....

III.

Doctæ telam aranæ reperit stellio, et tenuia induit stamina, de pariete resecta.

Nocet οἶδεν sententiæ. Si Attidis fabulam pagani noverant, pauci accedebant; sed erant oculis curiosi omnes, illi etiam quibus fabula sordebat; ac pictum Attin nemo non volebat spectare, præsertim ob vulneris locum.

FRAGM. I. Apud Knochium p. 183, ex Suida v. στελεδόν, τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον· « Εἰ μὴ... τίκτητε... εἶχε ». Βάβριος φησιν ὁ μυθογράφος. Conf. Coray. Fab. 356, cujus lectionem τίκτοιτε recepi post Knochium. In fine scripsi εἶ-

γεν. — Responsum est Jovis arboribus apud ipsum querentibus, quod secarentur.

FRAGM. II. Apud Knoch. p. 185, ex Suida v. τιττυβίζετε, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάβριος ἐπὶ Χελιδόνος· « Ταύτης... » Conf. Coray. F. 248, p. 385. Juventini sumsi barbaram ονομαστικὴν.

FRAGM. III. Apud Knoch. p. 172, ex Suida v. κωλώτης, ὁ ἀσκαλαθώτης· Βάβριος· « Σοφῆς... τοίχου ». Est lacer-

Δ'.

Ὄνω τις ἐπιθεις ζόανον εἶχε κωμῆτης.

Ε'.

Κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν,
ἢ τὸ προσίσχειν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις.

Ϛ'.

Χώπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῶων.

Ζ'.

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεῶν γὰρ οὐ φεύξει.

tæ species, araneæ hostis. Dicitur Græcis et τοιχοβάτης.

FRAGM. IV. Apud Knoch. p. 173, ex Suida v. κωμῆται, καὶ οἱ γείτονες· Βάβριος· « Ὄνω... » Conf. Coray. Fab. 256. Corayus pro εἶχε scribendum monet ἦγε, et est ἦγε in fabula collata, quod placuerat etiam Hemsterhusio. Bentleyus Diss. Æsopica § 7, cognita varietate ἦγε, non loco movebat alteram. Potest quidem ἐπιθεις εἶχε comparari syntaxi Herodoteæ, τοὺς ἄλλους εἶχε καταστρεψάμενος et Babrianæ F. 88, 3; idque servavi. Placet tamen magis ἦγε.

FRAGM. V. Apud Knoch. p. 98, ex meis Anecdotis Gr. t. 1, p. 48, ubi:

Βαβρίου· Κρεῖττον... ἢ τὸ προσέχειν τέρψεσι καὶ κώμοις ». Quod correxi. Proposui etiam : ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις. Levisius malebat : ἢ νοῦν προσίσχειν τέρψεσιν τε... Prætuli quod visum est corruptæ scripturæ propius; nam τὸ φροντίζειν fere poscit, ut τὸ servetur in altero versu. Codex Georgidianus τοῦ Μηναῦ viri doct. nomen Βαβρίου omittit, exhibetque τὸ προσέχειν. Pertinuerunt illi duo versus ad fabulam de formica et cicada, quam clauderant. Cf. Coray. Fab. 134, p. 334.— Sententiæ memini christianæ de abstinentia in Epiphaniï Physiologo c. 7: μὴ θέλης γαστριμαργίᾳ σχολάζειν, ἵνα

IV.

Asino paganus quidam simulachrum imposuerat.

V.

Satius est de rebus victui necessariis curam habere, quam deliciis indulgere et comissionibus.

VI.

Et ut haberet levamen quoddam mœstitiæ, appendit parietibus varias animalium picturas.

VII.

Quæ sunt tibi destinata fato, ea perfer generose, nec callidi quid doli comminiscitor; fatalem enim non effugies legem.

μη ἀποβάλλης τὴν τῶν μ' ἡμερῶν νηστείαν. Melius scriberetur μη θέλε. Sed id in Epiphanio præsertim non urgendum.

FRAGM. VI. Ex Suida in Βουκολήσας, ἀπατήσας· καὶ βουκόλημα, τὸ θέλγητρον. « Χῶπως... ἐνέθηκε... ζώων. Recepi ἀνέθηκε ex Scholio Pacis 153 ed. Aldinæ. Babrii nomen abest quidem; sed quis de auctore dubitabit? Pertinet distichon ad fabulam Corayanæ p. 393, quam quum ait vir optimus ἐκ τοῦ πεζοῦ (Furianæ) εἰς τὸ στιχηρὸν ἀποκαταστήσαι, egregie lusit operam, ni intellexerit τὸ στιχηρὸν de numeratione syllabarum politica.

FRAGM. VII. Ex Etymologico M. in Πεπρωμένον· Βάβριος· « Ἄ σοι... φεύ-

ξη ». Est affabulatio ejusdem fabulæ poetica, quod monstrat fabulatoris colati oratio prosa: ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι, ἃ μέλλει συμβῆναί τινι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζεσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει. Recepi, pro κατασοφίζετω, Corayi conjecturam. Sententia est pervulgatissima. Alciphron 1, 25: ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῆ· ἔνεργος γὰρ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ πεπρωμένον ἀφυκτον. Codex bonus quem contuli: πᾶσιν ἡμῖν... ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθ. τηρῆ. Et sic apud Demosth. Cor. § 28, expressum a sophista, ad cuius locum vide Bergleri notam.

Η'.

Οὔπω δὲ καιρός ἐστὶν ἢ ἄλλύειν.

Θ'.

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
 « Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει,
 « τὸν ὠρονόμον θύσας με »;

Ι'.

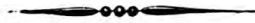
Ταῦτα δ' Αἴσωπος
 ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοὶ
 ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

FRAGM. VIII. Suidas : ἦτων ἀχύρων
 . . . Βάβριος· « Οὔπω δὲ καιρός ἐστὶν ἢ ἄ-
 λύειν. Recepi, post Knochium Fragm.
 21, Tupii emendationem. Conf. Fab. 88,
 11, ad quam versum retulit Schneiderus
 parum quidem probabiliter.

FRAGM. IX. Suidas : πέταυρα, τίγνα·

Βάβριος· « Ὁ δ' ἐκ π. . . εἶπε βοήσας . . .
 θύσας με »; Pro βοήσας ex collata Fa-
 hula Coray. p. 265, Knoch. p. 124, cor-
 rectio facta fuit. Forma πόσσον non mo-
 rabitur qui τόσση viderit et similia
 n. 11 ad Fab. 45.

FRAGM. X. Apud Knoch. p. 26, 135,

VIII.

Nondum tempus est palearum manipulos solvere.

IX.

Gallus autem *gallinaceus* ex pertica acuto dixit cum clangore : « Unde disces quantum temporis ad auroram usque
« supersit, quum horæ nuntium me mactaveris » ?

X.

Hæc autem Æsopus dixit Sardinus, quem Delphi recitantes fabulam non bene exceperunt.

ex Apollonii Lexico v. ἀείδε, ut est optime emendatus a Tyrwhitto. Non nominat quidem Apollonius mutilus Babrium; sed vix dubitari potest ob argumentum metrumque, et poeticæ orationis bonitatem, quin versus revera sint Babriani. Verba ἀδοντα μῦθον con-

ferri queunt cum ultimo versu prologi alterius ante literam M, τήνδε βίβλον ἀείδω. Quam male tractatus fuerit Æsopus a Delphis qui, ejus loquendi libertatem non ferentes, illum de rupe Hyampeia præcipitaverunt, narratum a Platanude est, Suida, Plutarcho, aliis.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 3, col. 2. Cum locis, qui monstrant appellatione liberorum usos esse magistros de discipulis, conferri potest Choricus in Procopium § 36 : ὅσων γέγονε παιδευτῆς, τοσούτων ὑπῆρχε πατήρ, ἴσα καὶ τέκνων τοὺς φοιτητὰς ἀγαπῶν. Codices quos vidi duo, ἴσα καὶ τέκνω, scilicet ἴσα καὶ τέκνω, quod recipiam, quamvis exspectetur potius τέκνοις. Sed si unicūm habuerit filium Procopius, jam τέκνω unice probum est.

P. 4, 6 : ἐπὶ τῆς δέ) Ad collocationem conjunctionis neminem offendere posse, utique debere reor. Sic F. 43, 5 ; 86, 2.

P. 5, 5. Legendum, « pinique folia ». Ennius quidem Euripidis verba initio Medæ, τμηθεῖσα πεύκη vertit « cæsa abiegna trabes »; sed imitatore se ferebat, et suo poetæ jure utebatur. Fidus magis interpretes fuit Phædrus, cui nominatur « Pinus Thessala ». Latinorum abies est Græcis ἐλάτη, pinus πεύκη. Et hodieque iisdem nominibus eas arbores Græci vocant.

Fab. 6, 6. Vide F. 51, n. 6.

Fab. 11, 5. Conf. Knoch. Fragm. 51.

Fab. 16. Conf. Knoch. Fr. 56.

P. 39, col. 2, 6. Lege ἐλπίσιν pro ἐλπίβιν. Sæpius fugiunt visum, inter legendum specimina, mendæ prægrandes, quæ in plagulis nitidioribus, neque jam sub prelo reponendis, statim quasi insiliunt oculis eosque lædunt. Sic nuper in Anecdotis Novis, quum jam emissa volarent irrevocabilia, obstupui incidens p. 100, n. 1, in παθήματα παθήματα, pro παθ. μαθή-

ματα. At me consolor ipse domi reputans quam sæpe viri multo me eruditiores et magna meritissimaque diligentiae laude florentes eo peccaverint modo. Alicubi errata id genus quum emendarem mea, negligentiam redempturus, pro menda unaquaque correctionem loci alicujus offerebam criticam. Quod et hodie faciam. Florus 2, 2, 31 : « Quantus o tunc triumphus tempestate intercidit, quum opulenta præda classis, adversis acta ventis, naufragio suo Africam et Syrtes, et omnium ripas gentium, insularum litora implevit »! Verba « omnium ripas gentium » e conjectura Grævii editiones ingressa sunt pro lectione codicum « omnium imperia gentium ». Et qui id recipiunt se textum aiunt restituisse. Sed puto Florum non adeo fuisse jejunum ut ripas jungeret ac litora. Propono quod videtur mihi quidem melius, facilius saltem, « emporia ».

Fab. 18, 1. Avianus : « Immitis Boreas placidusque ad sidera Phœbus Jurgia cum magno conseruere Jove, Quis prior inceptum peragat mediumque per orbem Carpebat solitum forte viator iter » Quæ valde contorte sunt dicta et obscure. Forsan : « Quis prior inceptum peragat. Mediamque per urbem carpebat » . . . ; Ut sit « que » pro transitione, pro « autem »; vel « mediam ecce per urbem . . . »; vel, servato « orbem », sensus erit viatorem iter carpere per medium terrarum orbem, qua sol est ferventissimus.

Fab. 18, 3, 13. Bis σισύραν anapæstum posuit in quarta sede, non sine symmetria quæsita. Sic F. 22, 13, 16, τιλλόμενος δακνόμενος tribrachos faciunt quartæ sedis, repetitis non infacete numeris.

Pag. 42, n. 4. Est ἐσλήθη epitritus primus F. 78, 5.

Fab. 19, 7. Adde Burges. ad Eumen. 861; ac de verbo βουκολέω Babrii fragm. 6, p. 246.

Fab. 22, 8. Scrib. ἀκμαίη. Conf. Add. ad Fab. 98, 1, p. 257.

F. 22, 9. Suidas cum A consentiens exhibet ἔτιλλεν. Ait Knochius Suidam exhibuisse ἔτεμνεν ante Kusterum, qui e codicibus recte ἔτιλλεν prodiderit. At fuit olim ἔτεμεν, non ἔτεμνεν, testibus ipso Kustero, et Gaisfordio; et alio viro d. qui Suidæ principem editionem diligenter contulit, monetque sibi ἔτεμεν videri præferendum. Sed admissio ἔτεμεν, versus pessumdatur; animadvertendumque insuper non resecandos fuisse capillos, at avellendos, et ἔτιλλεν confirmari vv. 10, 13.

Pag. 54, n. 4. Cf. p. 59, n. 6; 74, n. 3.

Fab. 26, 10. Conf. pag. 182, col. 1.

Pag. 59, n. 6. Cf. p. 74, n. 3.

Fab. 31, 9, 10. Hos versus sibi ex Suida notos male referebat Knochius Fragm. 13 ad Fab. Canum et luporum, mihi Fab. 85.

Fab. 33. Conf. Knoch. Fab. 5.

Fab. 33, 3. Qui contulit locum Suidæ, νεὸς, ἡ νεωστὶ ἡρο-
τριασμένη γῆ. « Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας Φύ-
λασσαν ἐστῶς », Knochius, anteposita ejus auctoritate Vaticanæ
lectioni ἐφύλαττεν, scripsit φύλασσαν. Augmentum, quod et
inveni in A, fuit omnino præferendum. Vide n. 15, et ad Fab.
62, n. 2. Et ipse, quod spondæum mei codicis νεὶδὸν, Suidæ
iambo νεὶδὸν prætulerim, non videbor ei culpandus qui legerit
notam ad F. 95, 70.

Fab. 33, 8. Vide ad F. 62, n. 2. Vir d. qui ἡτῆκει esse dixit
in Vaticano, memoria fallebatur. Esse ἰθύκει in Vaticano tra-
didit editor Florentinus.

Fab. 36. Legendum : at nos incurvescimus

Fab. 38, 1. Velim rescribi ionice ἀγρίην, collatis Fab. 61,
5; 82, 1.

Fab. 43, 3. Pro σκιὰν reponas σκιήν, ac vide F. 120, n. 1. Id

non est revera typographicum mendum, sed pariter redimetur, ac mulcta non una, quum sit mei proprium, nec possim illud cum compositore literarum lectoribusve communicare. Sibylla 4, 15 : Καὶ γῆ, καὶ ποταμοὶ, καὶ ἀενάων πόμα πηγῶν. Inserendum τε· ποταμοὶ τε καί. Rursus 8, 467 : Ἀὔθις δ' εὐφράνθη καὶ ἰάνθη κέαρ αὐδῆ. Lego, εὐφράνθη τε καί. Infra 478 : Σπαργνωθὲν δὲ βρέφος δείχθη θεοπειθέσι φάτνη. Sic editum est e conjectura pro σπαργανωθείς, σπαργανωθέν. Propono σπαργωθέν. Fuit σπάργω, esse σπαργῶ potuit.

P. 91, n. 9. Verbum αἰθριάζω est activum in epigrammate christiani poetastri inter Anecdota Paris. t. 4, p. 320 : Ἔρωσ ὁ δεινὸς ἐκτυφλοῖ μου τὰς φρένας· Ἄλλ' αἰθριάζει σὸς πόθος με, Χριστέ μου. Id olim edideram in Anecdotis Græcis t. 2, p. 56, et nuper repetivi in Anecdotis Novis p. 175, cum lectione meliore αἰθριάζοι. Sunt eodem Anecdotorum Gr. loco versus alii quos reperies et in Parisiensibus; quos inter distichon mihi εἰς τὴν ὑπαπάντην (imo ὑπαπαντήν), mendoso lemme in An. Paris. p. 309, εἰς τὴν ὑποπαντήν. Est ὑπαπαντή nomen liturgicum festi Purificationis vel occursus Symeonis. Sunt inter Anthologiæ χριστιανικὰ duo εἰς τὴν ὑπαντήν disticha, 46 et 114. Repræsentavit editor compendia codicis eo modo, ut ὑπαντήν bonam esse lectionem videatur; sed in apographo Spalettiano bis est integrum nomen εἰς ὑπαπαντήν. Esse credo utramque formam in usu, sed hanc frequentissimam. Acta Eliæ Junioris p. 186 : πρώτη φεβρουαρίου μηνὸς ἥτις ἐστὶ πρὸ μιᾶς τῆς ὑπαντῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Potius dicere debuit τῆς ὑπαντῆς τοῦ Συμεῶνος. Sed solemnis est festi appellatio, ἡ ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου, ἡ ὑπαπαντή τῆς Θεοτόκου. Textum editum a me allegabo potius quam alterum, qui sine ulla distinctione prostat horridior : Εἶδες, γέρον, βρέφος με· δεῦρο πρὸς πόλον, Ἰδεῖν τὸν αὐτὸν δημιουργὸν τοῦ χρόνου. Alloquitur Jesus Sy-

meonem, ut et in Anthologiae Epigr. 46. Posteriolem versum conferam cum Epigr. 114 Anthologiae : Ὁρώμενος νῦν χερσὶ πρεσβύτου βρέφος Παλαιός ἐστὶ δημιουργὸς τῶν χρόνων. Collato Luca 2, 25 . . ., Allatio De Symeonibus p. 3. . ., nil erit in sententia poetastrorum obscuri. Adde de festi nomine græco Reisk. ad Constantini Cerimonias p. 87 B; Possin. Observ. ad Pachym. t. 1, p. 690; Labb. ad Novellas p. 146; Metrophan. in Meurs. p. 94; Junium ad Curopal. p. 331; Biblioth. Gr. t. 9, p. 117, 164; et c. Non finem imponam notæ jam paulo longiori quin vindicaverim lectionem Epigrammatis 46 : Πρεσβύτα, παῖδα δέχοιο, Ἄδὰμ προγενέστερον ὄντα, Ὅς σε βίου λύσειε καὶ ἐς βίον ἄφθιτον ἄξει. « Rectius » vir doctus ait, « scripseris λύσει τε ». Rectius recto inimicum est. Optativus pro futuro placuit valde poetis recentioribus, valde Sibyllæ. Sibylla enim 5, 193 : Σὺνήνην δ' ὀλέσειε μέγας φῶς. Rursus 3, 520 : Ἐλλησι δ' ὀπότεν πολυβάρβαρον ἔθνος ἐπέλθη, Πολλὰ μὲν ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν ὀλέσειε κάρηνα· Πολλὰ δὲ πύονα μῆλα βροτῶν διαδηλήσονται ... Δώματα δ' εὐποίητα πυρὶ φλέξουσιν ἀθέσμως. Aptè scripsit e codicibus Alexander vir d. ὀλέσειε pro ὀλέσεις. Illis qui conjecerant ὀλέσουσι propter sequens διαδηλήσονται, opponit editor præcedens ἐπέλθη. Variavit numerum poeta suo jure.

Fab. 47, 2. A, εἶχε.

P. 101, col. 2, 1. Serius doceor non fuisse editum a Fixio viro eruditissimo alterum Gregorii Nazianzeni volumen, quod curavit presbyter quidam parisiensis, cujus nomen ignoro.

Pag. 104, n. 1. Sæpe veteres ornatus poetici causa epithetis utuntur quæ vacarent omnino. Epithetum ἄρβενες de tauris noto quidem, sed non sollicitandum putaverim. Euripides Hel. 360 : σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατώμοσα τὸν ὑδρόεντα δόνακι γλωρὸν Εὐρώταν. Qui meminerim dixisse poetas veteres ὑγρά

κύματα, ὑγρὸν ὕδωρ, πέλαγος ὑγρὸν, ὑγρὸν Ἰσμηνοῦ ῥέεθρον, facile fero ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν. Sed quum duo epitheta dentur Εὐρώτα, nullum δόνακι, non displiceret legi, τὸν ὑδρόεντι δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν.

Fab. 55, 3. Augmentum plusquamperfecti, quod dedi Barbriō, auferam lubens Sibyllæ sic editæ 1, 34 : θεῶ γὰρ πάντα ἐμεμῆλει. Prætulerim varietatem πάντα μεμῆλει. Sed ibi est et aliud quod animadvertatur. Agitur de primis generis humani parentibus, vitam adhuc innocuam in Paradiso agentibus. Visa repente Eva pulcherrima, Adam μέγα θυμῷ Θαῦμ' ἔχεν ... οἶον ὀράται Ἀντίτυπον μίμημα · σοφοῖς δ' ἠμείβετο μύθοις Ἀυτομάτοισι ῥέουσι (θεῶ γὰρ πάντα μεμῆλει). Οὔτε γὰρ ἀκρασίη νόον ἔσκεπον, οὔτε μὲν αἰδῶ Ἄμφεχον, ἀλλ' ἦσαν κραδίαις ἀπάνευθε κακοῖο. Est κραδίαις, pro vulgato κραδίης, conjectura editoris qui sensum vidit, correctionem facillimam prætervidit : scilicet scribendum fuit κραδίης. Sed et me ἀκρασίη impedit. Forsan, ἀφραδίη. Est εὐφραδία sermonis elegantia; poterit esse ἀφραδία silentium.

Fab. 58. Vide Burges. Diario classico t. 25, p. 25.

Pag. 116, col. 1. Ellipseos adjectivi πλήρης exempla videsis et F. 27, 2; 34, 3.

Fab. 61, 7. A, αἰεί. Cf. p. 88, n. 1; p. 120, n. 4.

Pag. 129, n. 8. Ferme hic anceps est optio pronominis τοῦτο vel ταυτό · at non in isto Pselli loco apud Millerum v. d. ad anonymum de Coma p. 69 : θαυμάζω δὲ ὑμᾶς ὅτι, πολλάκις ταῦτα πεποιηκότες ἢ πεπονθότες ἐμοῖ, . . . οὐ πρὸς τὸ μέλλον ἐσωφρονίσθητε. Omnino rescribatur ταῦτά.

Pag. 129, col. 2, 1. Non importunum erit apponere quæ tantum indicavi Joannis Chrys. verba, quum occasionem suppeditent variantes lectiones e codice proferendi nondum collato. Joannes igitur Chrysostomus homilia post reditum : τί

λαλήσω; ποῦ σπείρω; οὐκ ἔχω χώραν ἔρημον. Codex 3087 recentissimus quidem, sed ex Vaticano antiquo descriptus: τί ποιήσω; τί λαλ. . . Idem paulo superius: ἤλθομεν οἱ διωχθέντες πρὸς τοὺς ἐλαθέντας· ἡμεῖς ἐπεβουλεύθημεν, ἐκεῖνοι ἠλάθησαν. Codex, ἐλασθέντας, ἠλάσθησαν. Quum sit utraque forma æque in usu, ex peculiari oratoris usu electio fiet. Statim: ἤλθομεν πρὸς τὰ σώματα ἅγια τοῦ Χριστοῦ βαστάσαντα τὰ στίγματα. Codex, τὰ σώματα τὰ ἅγια. Et sic latina conversio. Mox, διὰ τοῦτο παρακαλῶ, οὐχ ὡς δεομένων ὑμῶν διδασκαλίας, ἀλλ' ἵνα δείξω τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην γνησίαν. Codex, δεόμενος. Tum orationis in ipso fine: ἐνταῦθα δὲ καταπαύσωμεν τὸν λόγον εὐχαριστοῦντες ἐπὶ πᾶσι τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ ᾧ δόξα κτλ. Codex: καταπαύσω μου τὸν λόγον. — Εὐχαριστοῦντες . . . Sic dividit sententias codex, ut εὐχαριστοῦντες sit valedicendi, et concludendi orationem formula elliptica. Et id ex usu oratoris dijudicabitur.

Fab. 72. Confer Burges. Classico Diario t. 25, p. 27; Knoch. p. 25.

Pag. 136, n. 22. In Ignatii Fabula nomen δῶρον, de plumis a cornicula subreptis, valde est improprium. Propono φῶρον, quod convenit sententiæ, nec repugnat analogiæ.

Pag. 140, n. 4. Est formula δέ γε in Sibyllinis Oraculis 1, 228, de Noe arca: ἔτεμεν δέ γε μυρίον ἀφρὸν Στεῖρα, κινυμένων ὑδάτων κελαρζομενάων. Legendum στεῖρα· non habendum enim στεῖρα pro casu recto, qui sit στεῖρα, pendetque ἔτεμεν a præcedente nomine οἶκος θεσπέσιος.

Fab. 75, affabul. p. 142. A, ἐχόντων. Syntaxis postulabat ἔχοντας, quod scripsi.

Pag. 146, n. 2. ἰγανῶσα) Vide Pearsoni Adversaria Hesychiana p. 395; quæ nuper summo criticorum studiorum bono in lucem protulit vir rever. et eruditiss. Th. Gaisfordius.

P. 167, n. 5. Est hiatus relictus in versu Sibyllino 5, 289 :
 Αἰ αἰ, Λαοδίκεια, καλὴ πόλι· ὡς ἀπολείσθε. Propono πόλις.

Fab. 91. Conf. Knoch. fragm. 49. — 6. In sententia, γνώση
 Πόσον τράγου μεταξύ καὶ πόσον ταύρου, est nonnihil inconcinni,
 ut in versibus Horatii : « bellum incidit inter Hectora Priami-
 den animosum atque inter Achillem . . . Nestor componere
 lites Inter Peliden festinat et inter Atriden » Qui rectius alibi :
 « Est inter Tanain quiddam socerumque Visellî ».

Fab. 92, 12. De hoc versu an sit Babrianus dubitationem
 auget illud ipsum participium ἐπιδεικνυμένους ab affabulatore
 prosaico adhibitum F. 121.

Fab. 97, 12. Versus, ut fuit a librario scriptus, est iambicus
 politicus, quem in choliambicum mutationibus non improba-
 bilibus converti. Qui Babrium multum versavit, Suidas nomen
 μαγειρεῖον inseruit Lexico.

Fab. 98, 1. A, ώραίας. Scripsi ώραίης, memor Fabulae 91, 1 ;
 95, 19, ubi ἐρημαίην, Fab. 95, 1, ubi πετραίη, Fab. 86, 1, ubi
 ἀρχαίη, Fab. 108, 25 ; 109, 3 ; ac similia. In Fabula 22, 8,
 recipere debuissim ἀκμαίη, pro lectione codicis ac Suidæ
 ἀκμαία, illudque rescribat lectorem rogo; et Fab. 72, 21, Ἀθη-
 ναίη pro Ἀθηναία.

Pag. 208, v. 3. A, πρὶν πότ'.

Fab. 115. Indicavi conferendum Knochii fragm. 30, non
 quod Babrianum esse crederem, sed illustrationis tantum causa.

Fab. 115, 1. Animadvertendum est de Μηνᾶ conjectura λι-
 μναίαις esse λιμναίους in eadem versus sede F. 24, 3.

Fab. 121, 1. A, ὄρνις πότ'.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ.

Ἄγαλμα Ἑρμοῦ, Μῦθ. ριθ'.	Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη, λβ'.
Ἀηδῶν καὶ χελιδῶν, ιβ'.	Γαλῆ συλληφθεῖσα, κζ'.
Ἀθηναῖος ἀνὴρ καὶ Θηβαῖος, ιε'.	Γάμοι Ἥλιου, κδ'.
Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρυῶν, ιζ'.	Γέρανος καὶ ταῦς, ξε'.
Αἰπόλος καὶ αἶγες, με'.	Γεωργὸς δίκελλαν ἀπολέσας, β'.
Αἰπόλος καὶ αἶξ, γ'.	Γεωργὸς καὶ γέρανοι, κς'.
Ἄλεκτορίσκοι, ε'.	Γεωργὸς καὶ θάλασσα, οα'.
Ἄλιεύς αὐλῶν, θ'.	Γεωργὸς καὶ πελαργὸς, ιγ'.
Ἄλιεύς καὶ ἰχθύδιον, ς'.	Γεωργὸς καὶ υἱοὶ, μζ'.
Ἄλιεύς καὶ ἰχθύς, δ'.	Γεωργὸς καὶ ψᾶρες, λγ'.
Ἄλώπηξ καὶ δρυτόμος, ν'.	Δάμαλις καὶ ταῦρος, λζ'.
Ἄλώπηξ καὶ πίθηκος, πα'.	Δελφίνες καὶ καρκίνος, λθ'.
Ἄλώπηξ ὀγκωθεῖσα, πς'.	Διὸς πίθος, νη'.
Ἄνῆρ καὶ μοιχὸς, ρισ'.	Δούλη καὶ Ἀφροδίτη, ι'.
Ἄνῆρ μεσοπόλιος καὶ δύο ἐρώμεναι, κβ'.	Ἐλάτη καὶ βάτος, ξδ'.
Ἄνθρωπος, ἵππος, βοῦς καὶ κύων, οδ'.	Ἐλαφος καὶ κυνηγέται, μγ'.
Ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ, ια'.	Ἐλαφος νοσῶν, μς'.
Ἄνθρωπος καὶ Ἑρμῆς, ριζ'.	Ἐργάτης καὶ Τύχη, μθ'.
Ἄνθρωπος σὺν δυσὶ πῆραις, ξς'.	Ἑρμῆς καὶ κύων, μη'.
Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς, ξη'.	Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἀραβες, νζ'.
Ἄραψ καὶ κάμηλος, η'.	Εὐνοῦχος καὶ θύτης, νδ'.
Ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ, ιδ'.	Ζεὺς καὶ πίθηκος, νς'.
Βάτραχος ἰατρὸς, ρκ'.	Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀθηνᾶ καὶ Μῶμος, νθ'.
Βόες, κα'.	Ἡμίονος, ξβ'.
Βοηλάτης καὶ ἄμαξα, νβ'.	Ἡρως, ξγ'.
Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς, κ'.	Θεῶν γάμοι, ο'.
Βοηλάτης ταῦρον ἀπολέσας, κγ'.	Ἰατρὸς ἀτεχνος, οε'.
Βορέας καὶ Ἥλιος, ιη'.	Ἰκτινος, ογ'.
Βότρυς καὶ ἀλώπηξ, ιθ'.	Ἰππεὺς καὶ ἵππος, ος'.
Βοῦς καὶ ὄνος, νε'.	Ἰππος γέρων, κθ'.
Βοῦς καὶ φρῦνος, κη'.	Ἰππος καὶ ἄνθρωπος, πγ'.
Γαλαῖ καὶ μῦες, λα'.	Ἰππος καὶ ὄνος, ζ'.

Κάμηλος, μ', π'.	Λύκος και ἀρνειός, ζς'.
Καρκίνος και μήτηρ, ρθ'.	Λύκος και ἀρνίον, πθ'.
Κόραξ και ἀλώπηξ, ος'.	Λύκος και γραῦς, ις'.
Κόραξ νουσῶν, ση'.	Λύκος και ἐρωδιός, ζδ'.
Κορδαλός και νεοσσοί, πη'.	Λύκος και κύων, ζθ'.
Κύνες και λύκοι, πε'.	Λύκος και λέων, ρε'.
Κυνηγός δειλός, ζβ'.	Λύχνος, ριδ'.
Κυνηγός και ἀλιεύς, ξα'.	Μῦς ἀρουραῖος και μῦς ἀστικός, ρη'.
Κύων και δεσπότης, ρί'.	Μῦς και ταῦρος, ριβ'.
Κύων και λαγῶς, πς'.	Μῦς πεσῶν ἐν χύτρῳ, ξ'.
Κύων και μάγειρος, μβ'.	*Οναγρος και λέων, ξς'.
Κύων και σκιά, οθ'.	*Ονος ἄλας φέρων, ρια'.
Κύων κωδωνοφορῶν, ρδ'.	*Ονος και λύκος, ρκβ'.
Κώνωψ και ταῦρος, πδ'.	*Ορνεις και κολοιδός, οβ'.
Λαγωοί και βάτραχοι, κέ'.	*Ορνις και αἴλουρος, ρκα'.
Λαγῶς και κύων, ξθ'.	*Ορνις χρυσοτόκος, ρκγ'.
Λέων βασιλεύων δικαίως, ρβ'.	Παῖς ἐσθίων σπλάγχνα, λδ'.
Λέων και ἀετός, ρ'.	Πεύκη, λη'.
Λέων και ἀλώπηξ, πβ'.	Πίθηκοι, λε'.
Λέων και μῦς, ρς'.	Ποιμὴν και κύων, ριγ'.
Λέων και νεθρός, ζ'.	Προοίμιον, σελ. 2, 208.
Λέων και ταῦρος, ζς'.	Σαῦρα, μα'.
Λέων μνηστήρ, ζη'.	Ταῦροι και λέων, μδ'.
Λέων νουήσας, ζε'.	Ταῦρος και τράγος, ζα'.
Λέων νουσῶν και θηρία, ργ'.	Τοξότης και λέων, α'.
Λέων πρῶτος, ρς'.	Φηγός και κάλαμος, λς'.
Λιθουργός και Ἐρμῆς, λ'.	Χελιδῶν δικασταῖς συνοικοῦσα, ριη'.
Λύκοι και πρόβατα, ζγ'.	Χελώνη και ἀετός, ριε'.
Λύκος και ἀλώπηξ, νγ', ρα'.	Χήρα και πρόβατον, να'.

INDEX FABULARUM.

- Abies et rubus, Fab. LXIV.
Agricola et ciconia, XIII.
Agricola et ejus filii, XLVII.
Agricola et grues, XXVI.
Agricola et mare LXXI.
Agricola et sturni, XXXIII.
Agricola qui bidentem amiserat,
II.
Ancilla et Venus, X.
Apollo et Jupiter, LXVIII.
Arabs et camelus, VIII.
Asinus et lupus, CXXII.
Asinus salem ferens, CXI.
Atheniensis et Thebanus, XV.
Aves et graculus, LXXII.
Boreas et Sol, XVIII.
Bos et asina, LV.
Bos et rubeta, XXVIII.
Boves, XXI.
Bubulcus et Hercules, XX.
Bubulcus et rheda, LII.
Bubulcus qui taurum amisit, XXIII.
Camelus, XL, LXXX.
Cancer et mater, CIX.
Canes et lupi, LXXXV.
Canis et coquus, XLII.
Canis et dominus, CX.
Canis et lepus, LXXXVII.
Canis et umbra, LXXIX.
Canis tintinnabulatus, CIV.
Caprarius et capra, III.
Caprarius et capræ, XLV.
Cassita et pulli, LXXXVIII.
Cervus ægrotans, XLVI.
Cervus et venatores, XLIII.
Corvus ægrotans, LXXVIII.
Corvus et vulpes, LXXXVII.
Culex et taurus, LXXXIV.
Delphini et cancer, XXXIX.
Deorum nuptiæ, LXX.
Eques et equus, LXXVI.
Equus et asinus, VII.
Equus et homo, LXXXIII.
Equus senex, XXIX.
Eunuchus et popa, LIV.
Fagus et arundo, XXXVI.
Feles et gallus gallinaceus, XVII.
Gallina et felis, CXXI.
Gallina ova pariens aurea, CXXIII.
Grus et pavo, LXV.
Heros, LXIII.
Hirundo judicum contubernalis,
CXVIII.
Homo duas manticas ferens, LXVI.
Homo, equus, bos et canis, LXXIV.
Homo et Mercurius, CXVII.
Homo et vulpes, XI.
Jovis dolium, LVIII.
Jupiter et simia, LVI.
Jupiter, Neptunus, Minerva et
Momus, LIX.
Lacertus, XLI.
Lapicida et Mercurius, XXX.
Leo æger et animalia, CIII.
Leo ægrotans, XCV.
Leo et aquila, C.

- Leo et hinnulus, xc.**
Leo et mus, cvii.
Leo et taurus, xcvi.
Leo et vulpes, lxxxii.
Leo mansuetus, cvi.
Leo procus, xcvi.
Leo regnans æquis legibus, cii.
Lepores et ranæ, xxv.
Lepus et canis, lxix.
Lucerna, cxiv.
Lupi et oves, xciii.
Lupus et agnus, lxxxix, xcvi.
Lupus et anus, xvi.
Lupus et ardea, xciv.
Lupus et canis, xcix.
Lupus et leo, cv.
Lupus et vulpes, liii, ci.
Luscinia et hirundo, xii.
Maritus et mœchus, cxvi.
Medicus imperitus, lxxv.
Mercurii rheda et Arabes, lvii.
Mercurius et canis, xlviii.
Milvus, lxxiii.
Mulus, lxii.
Mus et taurus, cxii.
Mus qui in ollam cecidit, lx.
Musrusticus et mus urbanus, cviii.
Mustela comprehensa, xxvii.
Mustela et Venus, xxxii.
Mustelæ et mures, xxxi.
- Onager et leo, lxvii.**
Operarius et Fortuna, xlix.
Opilio et canis, cxiii.
Pinus, xxxviii.
Piscator et pisciculus, vi.
Piscator et piscis, iv.
Piscator tibicen, ix.
Proœmium, pag. 3, 209.
Puer exta comedens, xxxiv.
Pulli gallinacei, v.
Rana medica, cxx.
Sagittarius et leo, i.
Simii, xxxv.
Solis nuptiæ, xxiv.
Statua Mercurii, cxix.
Tauri et leo, xlv.
Taurus et hircus, xci.
Testudo et aquila, cxv.
Ursus et vulpes, xiv.
Uvæ et vulpes, xix.
Venator et piscator, lxi.
Venator pavidus, cxii.
Vidua et ovis, li.
**Vir ætatis mediæ et duæ amasiæ,
 xxii.**
Vitulus et taurus, xxxvii.
Vulpes et lignator, l.
Vulpes et simius, lxxxii.
Vulpes inflata, lxxxvi.

INDEX ANNOTATIONIS.

- Ælianus, 33.
Æsopus, 249.
ætates quinque mundi, 3, 4.
aide-toi, le ciel t'aidera, 46.
Alciphron, 247.
Alexander Severus, 3.
Amaltheæ cornu, 212.
Anacreon, 222.
anapæstus quintæ sedis, 200, 219;
 anapæsti duo continui, 171.
Anecdota Parisiensia, 117, 188,
 192, 196, 211, 217, 225, 253.
Anecdota Græca, 147, 253.
Anecdota Nova, 250.
Anonymus De coma, 185.
Anthologia Græca, 39, 97, 192,
 200, 222, 253, 254.
Anyte, 97.
Aphthonius, 62.
Apostolius, 39.
Apuleius, 227.
arbores loquuntur in fabulis, 5.
Arabes, 111.
Arcadius, 109.
Aristoteles, 6.
Arsenius, 39.
articulus pro pronomine, 207, 226.
Athenæus, 41.
Athenienses ingeniosi, 36, 136.
Attis, 245.
Augmentum, 72, 252, 255.
Avianus, 109, 211, 224, 226, 251.
ἀγριος ἀγρίη, 252.
ἀγρότης, ἀγρώστης, ἀγρώτης, 31.
ἀγυρμὸς, 195.
ἀδην, ἀδην, 202.
ἀδμης, 78.
ἀδρανής, 54.
ἀδρός, 193.
ἄδω, ἄσω, ἄσομαι, 30; ἄδω μῦθον,
 249.
αἰεὶ, αἰεὶ, 81, 88, 120, 255.
αἰετουλία, 117.
Ἀθηναία γυνή, 136.
αι elisum, 157.
αἴγιλλος, 12.
αἰθριάζω, 91, 253.
αἰκάλλω, 100.
αἴρειν τράπεζαν, 68; ἐκ σκέλους, 84.
αἰρεῖσθαι κριτήν, 115.
αἰρετίζω, 117.
αἰτέω, ἡτήκειν, 71, 252.
αἰτία, 26, 98.
ἄκος 243; et σάκος, 242.
ἀκταῖος, 54.
ἀλέη et ἄλλη, 43.
ἀλήθεια· ταῖς ἀληθείαις, 142.
ἀλητὸς, 62.
ἀλίπλοος, ἀλίπλωος, 117.
ἀλίσκω· ἐάλωσαν, ἐάλοσαν, 67.
ἀλλύω pro ἀναλύω, 248.
ἄλλως, 45.
ἄλωπεκίζειν, 180.
ἀμᾶν, 165.
ἀβληχρώδης, ἀβληχρὸς, ἀμβληχρώ-
 δης, 76, 172.

- ἄμεσσοι, 206.
 ἀμητήρ, 164.
 ἀμητος, ἀμητός, 27.
 ἄμικτος, 190.
 ἀνά = κατὰ, 192.
 ἀναξ πέλτης, 203.
 ἀναζαίνω, 31.
 ἀνάρθυλος, 117.
 ἀνασφῆλαι, 141, 147.
 ἀνατίθημι, 247.
 ἀνῆκα, 43.
 ἀνῆκον, 44.
 ἀνικτος, 190.
 ἀντίδοσις, 33.
 ἀντιπελάργωσις, 32.
 ἀποθνήσκω, 141.
 ἄρα, prima longa, 137.
 ἄρκτος, ἄρκος, 35.
 ἄρβρενες ταῦροι, 104, 254.
 ἄσπονδος, 65.
 ἀτάκτως, 65.
 ἀτεχνῆς, 141.
 ἄτολμος, 54.
 αὐαίνω, 53.
 αὔθις, αὔτις, 164.
 αὐτοῦ, αὐτοῦ, 165.
 ἀφειλάμην, 200.
 ἀχαιίνη, 182.
 ἀχθίζω, 21.
 ἄχλαι, 229.
 Babrius, 2, 5, 9, 252, 257; Valerius Babrius, 2; Balebrius, 2; Babrias, 2; Babrianarum fabularum duæ recensiones, 30, 38, 45, 52, 58, 66, 74, 124, 163, 165, 170, 222; affabulationes prosaicæ non sunt Babrii, 9, 78, 123, 230; fabularum duo volumina, libri decem, 211.
 Bœoti ingenii tardioris, 36.
 Branchus, 3.
 βαθέη pro βαθεῖα, et similia, 65.
 βαθύστρωτος, 69.
 βαθύσχοινοι, 92.
 βάπτειν κῦμα, 132.
 βλέπω, βλεποίμην, 115.
 βληχρός, 76.
 βληχώδης, 172.
 βουκολέω, 45, 247, 251.
 βουκόλημα, 247.
 βρέγμα, 72.
 βρύχειν δδόντας, 180.
 Callimachus, 34, 64.
 Cangii Lexicon, 138.
 Carmen populare Latinum, 69.
 Cato, 6.
 Cervus longævus, 95.
 Chesterfield, 7.
 Choricus, 33, 157, 177, 250.
 Christodorus, 37, 240.
 Comparativi in ἴων, 97.
 Concordiæ laus, 160.
 Cornix longæva, 92.
 γέρων, ὁ ἡμῶν, 5.
 γόης, 111.
 γόμφιος, 170.
 γριπεύς, 117.
 γρούζειν, 180.
 Democritus, 6, 149.
 Demosthenes, 6, 247.
 Dio Chrysostomus, 161.
 Dionysius Halic., 115.
 Diphthongorum correptio, 6.
 Dormire super tectis ædium, 223.
 Dubnerus, 5, 7, 208.
 δαίτη, δαιτή, 70.
 δαιτρεύω, 203.
 δάπτω, 182.
 δέ γε, 141, 256; δὲ et τὲ, 229; δὲ tertio loco, 250.

- δεδηχώς, 145.
 δέδιθι, 141.
 δειπνέω, δειπνήσω, δειπνήσομαι, 238.
 δεύτερος· ἐκ δευτέρου, ἐκ δευτέρης, 211.
 δηλέω, 189.
 διάργεμος, 159.
 δίδωμι, subaudito ἐμαυτὸν, 208.
 διεβλήθηεν et διεκλήθηεν, 143.
 διῆκα, 112.
 δραγαματοφόρος, 164.
 δρᾶν τι, 228.
 δυσήνεμος, 44.
 δῶμα, 16, 223.
 Emporium et imperium, 251.
 Epiphanius, 246.
 Eumathius, 228.
 Euripides, 30, 47, 202, 203, 241, 250, 254.
 Eustathius, 148.
 Ezechiel, 57.
 ἐγκάθημαι, 28.
 ἐγκειμαι et ἔκκειμαι, 185.
 ἔδρευσις, 158.
 εἶ — γε, 51.
 εἶπεν in ellipsi, 95.
 εἶπὸν et εἶπον, 204.
 εἰρηνεύω, 82.
 εἰσεῖδον, εἴσιδον, 11.
 ἐκκακέω, ἐκκακίζω, 224.
 ἐκκλίνω, 169.
 ἐκκύπτω, 183.
 ἐκπωτάομαι· ἐξεπωτήθηεν, 28.
 ἐκπρεπής, 115; F. cxiv, 3.
 ἐκροίζω, ἐκριζώω, 223.
 ἐκτίνω, 229.
 ἐκτόπως, 35.
 ἐκφοροῦμαι, 52.
 ἐκψύχω, 225.
 ἐλάτη, abies, 250.
 ἐλπὶς κενή, 94.
 ἐν, inter, 94; et ἐκ 185.
 ἐναγώνιος, Mercurii epithetum, 97.
 ἐνεδρεύω, 141.
 ἐνείρω, ἐνειρον, ἐνήρα, 80.
 ἐνέχυρον, 192.
 ἐντίθημι, 247.
 ἐξωθῶ, 169.
 ἐπεντίθημι, 218.
 ἐπέχω, 56; ἐπισχὼν μικρὸν, 213.
 ἐπέκειαι, ἐπιείκειαι, 200.
 ἐπιζητῶ, 11.
 ἐπιπτάς, 156.
 ἐπιτρύζω, 213.
 ἐπίχειρα, 16.
 ἔργα, sata, culta, 33.
 ἐρείδω· ἐρεῖσαι ἀσπίδα, 232.
 Ἐρμείας, 232.
 ἔρπετον, 178.
 ἔρωτῶ, 186.
 Ἐσπέρου κῆπος, F. lxxviii, 7.
 εὖγε, 50.
 εὐθήης, 11.
 εὐθὺ, 139.
 εὐρινος, 86.
 εὐριπος, 235.
 ἔφηβος et ἔφεδρος, 137.
 ἔχω· παίζεις ἔχων, ἀπῆλθεν ἔχων, 68.
 ἔωλος, 160.
 ζ non semper brevem præcedentem producit, 35.
 ζεύγλη, 78.
 ζῆν· ζῆθι in salutatione, 29.
 ζωγρέω, 105.
 ζῶον, ζῶον, 5.
 η et ι, 217, 224, 239.
 ἦϊα, 248.
 ἦων, 17.
 Fabulæ Æsopiæ græcæ, 8, 14, 16, 22, 32, 43, 83, 89, 127, 136,

- 146, 161, 175, 185, 191, 227, 234, 236.
 fagus species quercus, 75.
 fatum inevitabile, 247.
 ficus Rhodiæ, Camireæ, 213, 214.
 Fixius, 101, 254.
 Florus, 251.
 Fronto, 25.
 Gailius, 201.
 Galli sacerdotes Rheæ, 243.
 Gregorius Nazianzenus, 6, 28, 69, 101, 174, 203, 216, 254.
 Hermæ, 96.
 Heroum cultus, 120.
 Hesychius, 43.
 Hieronymus, 7.
 Himerius, 29.
 Horatius, 257.
 θαλάσσειος, 18.
 θαμινά, 202.
 θέμιστες, 231.
 θερινὸν ὕδωρ, 134.
 θηητὸς, θειητὸς, 146.
 θηλάζω, 6.
 θήρ· θηρῶν et θηριῶν, 202.
 θίγω, θίγειν, 44.
 θνήσκω, 141; τεθνῶσα, 91.
 θοίνη, 151.
 θορεῖν, ἔθορον, 153.
 θριγκὸς, 184.
 θύρα metaphorice, 209.
 θωπεύω, 19.
 Ignatius, 8, 32, 61, 89, 127, 136, 146, 161, 175, 235, 236, 237, 256.
 infinitivus pro imperativo, 215.
 Ionica productio finis ἴη, 204.
 Isocrates, 7.
 Joannes Chrysostomus, 255.
 Joannes monachus Vita Barlaami, 240.
 Julianus, 68.
 ἰατρεία, 175.
 ἰκτινος, 138.
 Ἰλη, 66.
 Ἰππευσις, 144.
 Ἰρις ποδὴνεμος, 134.
 Ἰτυλος, 28.
 Ἰτυς, 28.
 ἰσχυρότατος, non ἰσχυρώτατος, 42.
 ἰσχύω, penultima longa, 186; Fab. LXXVII, 6; xcν, 7; cxii, 10.
 ἰχανῶν, ἰχανῶσα, 146, 256.
 καθήμην, 43.
 καθιμάω, 174.
 καινὸς et κενὸς, 233.
 κακόρρυπος, 24.
 καλλίπαις æstas, 27.
 καρκίνοσ, καρκίνοσ, 82.
 κάρχαροσ, 175.
 καταπίνειν οὐσίαν, 154.
 κατεσκληκῶσ, 92.
 κατιθῶσ, 179.
 κατασοφίζομαι, 247.
 κεντίζω, 46.
 κέρασ, κέρατοσ, longa syllaba ρα, 156.
 κερασφόροσ, 206.
 κηρίον μελισσταγῆσ, 6.
 κῆρυξ, 11.
 κλῶψ, 206.
 κνακίασ, κνακὸσ, 221.
 κνίζω, 153.
 κολοῖοσ, 71, 135; et κλοῖοσ, 191.
 κοπίσ λόγων de Phocione, 225.
 κοσμῆω, 66.
 κοσμικὸσ, 123.
 κορυδαλὸσ, 137.

- κρηπίς et κοπίς, 225.
 κρώζω, 146.
 κωλώτης, 245.
 κωμήτης, 246.
 κωτίλλω, 182.
La Fontaine, 148.
Libanius, 29, 66.
Longuevillius, 201.
Lydus, 240.
Lysias, 65, 66.
 λαθύριον, λάθυρον, 138.
 λάμπειν, transitive, 222.
 λαμπρός, 159.
 λάπτω, 184.
 λάρος, 224.
 λέγω pro συλλέγω, 244.
 λείπεσθαι, λειφθείς, 15, 130.
 λευκός de perspicua oratione, 210.
 λήψω, λήψομαι, 240.
 λίαν, 63.
 λιβάς, 53.
 Λιβυστικός μῦθος, 208.
 Λιβυστίνος, 208.
 λιθουργός, 65.
 λιμναῖος, λιμνάς, 224, 257.
 λιπαρὸν γῆρας, 198.
 λίχνος, 116.
 λύγδος, λύγδινος, 63.
 λοιβή, 51.
 λόφος, 163.
 λόχος, 66, 208.
 λύκος χανῶν, 38.
 malorum duorum levius eligendum, 48.
 mellis oppositio et amaræ rei, 7.
Menelaus μαλθακός, 177.
Mercurius palæstrites, 97.
Millerus, 33.
Momus Olympo pulsus, 115.
Moschopulus, 32, 90, 116.
Musa non pedestris, sed curru in-
vecta, 209.
 μακρὰν et μακρὸν, 28.
 μαλακός et μαλθακός, 177.
 μαλλός, 43; μαλλὸν et μαῖλλον, 43, 173.
 μαῖλλον in ellipsi, 191.
 μεθύω, metaphorice, 222.
 μέλας de oratione, 210.
 μέλλω cum infinitivi aoristo, 240.
 μένειν, 193.
 μέρος· ἐν μέρει, 68.
 μετὰ Θράκην, 29.
 μή μοι juncta frequenter, 192; μή θέλε, μή θέλης, 247.
 μητρῶος, 167.
 μικρέμπορος, 217.
 μισήσομαι passive, 34.
 μοῦσα· οὐκ ἄτερ μούσης, 21.
 μύες, non μῦες, 65.
 μύζειν, 8.
 μυθίαμβος, 3, 209.
Nemesis, 26, 86.
Nicephorus Basilacas, 62.
 νάπη, 8.
 νεός, 252.
 νεῖός, 71, 252.
 νείφω, νίφω, 90.
 νεόσμηκτος, 187.
 νήπιος, 137.
 νωθρός, 39.
Oppianus, 17.
 δθούνεα, 54.
 οἶδε et εἶδε, 245.
 οἰκονομία θεοῦ, 230.
 οἶναρον, 74.
 οἶνάς, 74.
 οἶος· ἐξ οἶων οἶσι, 63.
 ὀκλαδιστὶ, 55.

- ὀκλάζω, 145.
 ὀλκῆ, 102.
 ὀμφαξ, 46.
 ὀνείη, 20.
 ὄντως et οὕτως, 165.
 ὄρεινομος, 50.
 ὄρειφοίτης, ὄρειφοίτος, 168.
 ὄρμια, 17.
 ὅτι, ὡς, cum oratione directa, 58.
 ὄτλος, 78.
 οὐκουν, οὐκοῦν, 167.
 ους et ως confusa in fine vocum, 65.
 Phædrus, 166.
 Philo, 175.
 Photius, 68.
 Planudes, 225.
 Plato, 197.
 Pleiades, 71.
 plusquamperfectum Babrio frequentatum, 32, 112; ejus augmentum, 108.
 productio brevis ante λ, 206.
 Psellus, 255.
 Pygmæi et grues, 57.
 παθήματα μαθήματα, 250.
 παιαν, 52.
 Παιήων, 235.
 παῖς, τέκνον, discipulus dictus a magistro, 3, 250.
 παλαιός· ἐν τοῖς παλαιοῖς, 94.
 παλαμναῖος, 153.
 πανθοίνη, 182.
 παραπλάττω, 107.
 παρήειν, 148.
 παρορεία, 44.
 πᾶς· πάσῃ προφάσει, τέχνη, μηχανῆ, 24.
 Πᾶν νομαῖος, 51.
 πατρῶος, 151.
 παῦε, 61.
 πέλτη, 202.
 πέλυξ, 122.
 πέμπτος et μεμπτός, 4.
 περιῶν pro περιῶν, 244.
 περιλαβεῖν et περιβαλεῖν, 188.
 πέταυρον, 248.
 πεύκη, pinus, 250.
 πίθηκος, 150.
 πίθων, 109.
 πίνειν χριθᾶς, 154.
 πιστεύω, 39.
 πλῆθω, 79.
 πλήρης sæpe apud Babrium, 79;
 πλήρη ποιεῖν τὴν προθυμίην, 227;
 πλήρης in ellipsi, 116, 255.
 ποιῶ et ποινῶ, 105; ποιῶ in ellipsi, 56.
 πολὺ, πολλῶ μείζων, 126.
 πρῶτος et πρὸς, 194.
 πράσσειν, ποιεῖν τι, 57.
 πρίεσθαι, 61.
 πρίω, 185.
 πρὸ τῆς ὥρης, 66.
 πρὸς ἀνδρὸς κακοῦ, 152; πρὸς τοῦ σὲ Πανός, 13.
 προσκύπτω, προκύπτω, 236.
 προσποιητός, 6, 197.
 πρῶτος· ἐκ πρώτης, 91.
 πτερωθεὶς figurate, 189.
 πύλαι ὀνειρέλαι, 64.
 πυβρίχη, 150.
 πῶμα, 112.
 radix doctrinæ amara, 7.
 repetitiones quæsitæ, 64, 251.
 ῥαθυμῶ, 228.
 ῥαπίζω, 222.
 ῥάων, 141.
 ῥιπίζω, 222.
 ῥωγάς, 160.
 Scholiastes Euripidis, 202, 241.

- senex ratione magisterii, non ætatis, 5.
 Severus Sanctus, 69.
 Sibyllina Oracula, 204, 207, 214, 215, 223, 227, 253, 254, 255, 257.
 simiæ amor in catulos, 110.
 Sophocles, 28, 41, 113, 209.
 sortes in galea, 128.
 spondæus quintæ sedis, 181, 252.
 Suidas, 5, 66, 74, 103, 151, 180, 182, 213, 252.
 superstitiosi homines ungebant statuas, lapides sacros, 96.
 syntaxis peculiaris, 179.
 σ duplicatum : ποσσίν, ἄμεστος, πόσσον, et alia, 6, 31, 91, 248.
 σάγη, 20, 144.
 σαίνω, 140, 156, 177.
 σαπρὸς, 24.
 σεσηρῶς, 100.
 σηκὸς, 12.
 σιαγῶν, 185.
 σισύρα, σισύρνα, 42, 251.
 σκιά, σκιή, 253.
 σπήλυγξ, 168, 197.
 στελεδόν, 245.
 συγκρούειν γομφίους, 170.
 συκοφαντεῖν, 137.
 συλῶ, prima longa, 42, 251.
 συναγγία, 58.
 σφενδονῶ, 56.
 σωρακὸς, 213.
 σχεδῖην, 110.
 σχῖνος, 13.
 σῶζω, 5; σῶζο in salutatione, 29.
 Tanagræi galli gallinacei, 14.
 Tassus, 7.
 Theocritus, 17, 57, 160.
 Theodorus Hyrtacenus, 33, 238.
 Theodorus Prodrōmus, 6.
 tribrachi duo continui, 167.
 trochaïca clausula, 133.
 ταφρεύω, 10.
 ταὼς spondæus, 124.
 τέλμα, 234.
 τέρπομαι, τερφθεῖς, 201.
 τερετίζω, 22.
 τεφρὸς, 124.
 τέχνη, artis opus, 243.
 τίλλω, 252.
 τιτυβίζω, 245.
 τόπος et τρόπος, 186.
 τοῦτο et ταῦτο, 129, 255.
 τρίτος, 113.
 τροχάζω, 99.
 τρυγητὸς, τρύγητος, 44.
 τρύζω, 213.
 τρώγη, 67, 161.
 ursus animal omnivorum, 35.
 versus politici græci, 146; latini, 69.
 Voltarius, 7.
 ὕνις, 78.
 ὑπαντή, 253.
 ὑπαπαντή, 253.
 ὑπὸ αἰσχύνῃς, 15.
 ὑποβλήθην, 180.
 ὕπουλος, 88.
 φάλαινα, 81.
 φάρυγξ, φάρυγος, 174.
 Φήμη ἄγγελος, 197.
 φιλαγρευτής, 206.
 φορὰ et φθορὰ, 225.
 φορτίζω, 217.
 φρενωθῆναι, 194.
 φριξόθριξ, 152.
 φρῦνος, 51.
 φύζα, 179.
 φυκίον, 18.

- φυκίς, 17.
 φυσιοῦσθαι, 223.
 φύω, 122.
 φωλάς, 152.
 φῶρον, 256.
 χαλκεύω, 199.
 χαραδριός, 162.
 χαυνοῦσθαι, 179.
 χελιδών, avis Attica, 136.
 χεῖρ leonis, vulpis, 177.
 χέλυμα, 224.
 χηραμὸς, 207.
 χιλός, 92.
 χολάδες, 8.
 χροιά, χρώξ, 32.
 χρόνος in ellipsi, 94.
 χύτρα ζώμου, 116.
 χώρα· οὐκ ἔχω χώραν, 129.
 ψᾶρες, non ψάρες, 71.
 Zonaras, 2.
 ὠκύπτερον, 193.
 ὦρα juvenilis ætas, 28; ὦρα ἔτους,
 52; μὴ εἰς ὦρας ἔκοιτο, 106; πρὸ
 τῆς ὦρας, 66.
 ὡς ἂν θείης, ὡς ἂν βλέποιτο, 6.
 ὠχριάω, 170.

